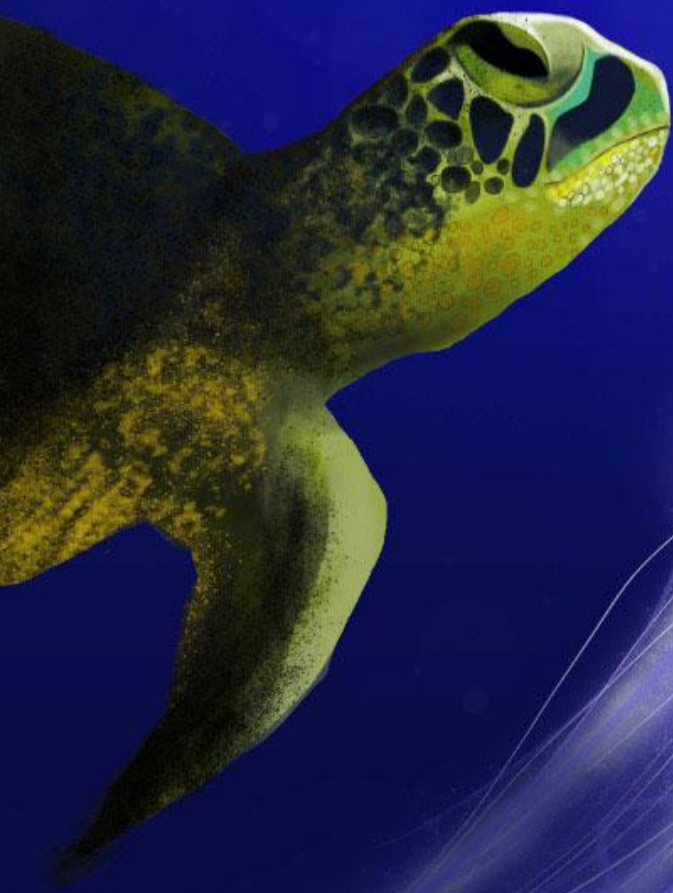

ଶୁଭପଲ୍ଲବ

ମନ ସଂସ୍କରଣ

ଆମେ ଫରକ ଦେଖିପାରିବା
କଇଁଚ ନୁହେଁ

© Sambot

<https://shubhapallaba.in>

@Shubhapallaba

www.shubhapallaba.com

୨୦୧୮ ନବବର୍ଷ ଦିନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ ଓଡ଼ିଆ ଲୋକଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ରଚିତ କିଛି ଗନ୍ଧ, ପ୍ରବନ୍ଧ ଏବଂ କବିତାକୁ ନେଇ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିଲା ଏହି ପତ୍ରିକାଟିର ପ୍ରଥମ ସଂସ୍କରଣ । ସେତେବେଳେ ଏହାର ନାମ ଥିଲା "ନବପଲ୍ଲବ" । କିନ୍ତୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଏହାର ନାମ "ଶୁଭପଲ୍ଲବ"କୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଇଥିଲା । ପତ୍ରିକାଟିର ପୁନଃନାମକରଣ କରିଥିଲେ ପଣ୍ଡିତ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଭାଗିରଥୀ ନନ୍ଦଶର୍ମା ମହୋଦୟ । ପୂର୍ବ ଯାକ ସଂସ୍କରଣର ଲେଖା ସହ ଏବେ ଆମେ ଆମର ଷ୍ଟେସାଇଟ୍ ମଧ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି । ଏଥର ଅଧିକ ସଂଖ୍ୟକ ପାଠକ ଏବଂ ଲେଖକମାନଙ୍କ ସହ ଯୋଡ଼ି ହୋଇ ରହିବୁ ବୋଲି ଆମର ଆଶା । ପୂର୍ବ ପ୍ରକାଶିତ ଯାକ ସଂସ୍କରଣକୁ ବହୁଳ ଭାବରେ ମିଳିଥିବା ସଫଳତାର ଶ୍ରେୟ ଯାଉଛି ଆମକୁ ବିଭିନ୍ନ ସମୟରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷ ।

ଏତଦ୍‌ବ୍ୟତୀତ ଏହି ପତ୍ରିକାଟି ପ୍ରକାଶ ପାଇବାପରେ ଓଡ଼ିଆ ଲିପି ପଢ଼ିବାରେ ଅସୁବିଧା ଭୋଗୁଥିବା ପାଠକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆମେ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲୁ ଅଡ଼ିଓ ପତ୍ରିକା କାର୍ଯ୍ୟ । ଆମର କିଛି ବନ୍ଧୁମାନେ ସ୍ଵଇଚ୍ଛାରେ ପତ୍ରିକାଟିରେ ପ୍ରକାଶିତ ଲେଖାଗୁଡ଼ିକୁ ରେକର୍ଡ଼ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଯୁ-ଟ୍ୟୁବ୍‌ରେ ଅପଲୋଡ଼ କରାଯାଇଥିଲା । ଅଡ଼ିଓ ରେକର୍ଡ଼ିଂ ଫଳରେ ଗପ ଶୁଣିବାକୁ ପସନ୍ଦ କରୁଥିବା ଲୋକମାନେ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଅଧିକ ପସନ୍ଦ କରିଥିଲେ । ବିଶ୍ଵ ମାତୃଭାଷା ଦିବସ ଅବସରରେ ଶାସ୍ଵତ ସ୍ଵାଇଁଙ୍କର ଗୀତ ଏବଂ ମାନସ ରଞ୍ଜନ ଦାଶଙ୍କର ସଙ୍ଗୀତରେ ମୁକ୍ତିଲାଭ କରିଥିବା ଆମର ଗୀତ ଜରିଆରେ ଆମେ ପହଞ୍ଚିଥିଲୁ ଅଧିକ ଲୋକଙ୍କ ପାଖରେ । ଏହି ବର୍ଷ ଆଉ କିଛି ନୂଆ ଆଣିବାର ଯୋଜନା ମଧ୍ୟ ଆପଣମାନଙ୍କ ସହଯୋଗରେ ସଫଳ ହେବାର ଆଶା କରୁଛୁ ।

ଏହି ପତ୍ରିକାଟି ଇ-ପତ୍ରିକା ହୋଇଥିବାରୁ ଏହାକୁ ପଢ଼ିବାକୁ କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ଲାଗିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଲେଖକମାନଙ୍କୁ କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇନାହିଁ । ପତ୍ରିକାର ଲେଖାଗୁଡ଼ିକ ଇ-ମେଲ ମାଧ୍ୟମରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଛି । ପତ୍ରିକାରେ ସ୍ଥାନିତ ଲେଖାଗୁଡ଼ିକର ଉତ୍ତରଦାୟୀ ଲେଖକମାନେ ନିଜେ ଏବଂ ପ୍ରକାଶିତ ସମସ୍ତ ଲେଖାର ସତ୍ୟାଧିକାର କେବଳ ଲେଖକମାନଙ୍କର । ପ୍ରକାଶିତ କୌଣସି ଲେଖାର ପୁନଃ-ପ୍ରକାଶନ ପାଇଁ ଲେଖକମାନଙ୍କର ଅନୁମତି ନିତ୍ୟାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ ।

ଶୁଭପଲ୍ଲବ

ସଂଗ୍ରାମ କେଶରୀ ସେନାପତି
(ସମ୍ପାଦକ)

ତାପସ ରଞ୍ଜନ
(ସମ୍ପାଦକ)

ସମ୍ବିତ ଦାସ
(ଅଳଂକରଣ)

ସୂଚୀପତ୍ର

କ୍ର. ସଂ. ବିଷୟ	ଲେଖକ/ଲେଖିକା	ପୃଷ୍ଠା
୧ ସମ୍ପାଦକୀୟ...	ଡାପସ ରଞ୍ଜନ	୯

କବିତା ବିଭାଗ

୨	ମା' ଆସୁଛନ୍ତି	ରଞ୍ଜିତା ଦାସ	୧୨
୩	ମା' ଆସିଲେଣି	ମୋନାଲିସା ସ୍ବାଇଁ	୧୩
୪	ମାଆ ଦୁର୍ଗା	ପୂର୍ଣ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ରଣା	୧୪
୫	ମା'	ପ୍ରଜ୍ଞା ମହାପାତ୍ର	୧୫
୬	ମାମୁଁ	ଶ୍ରୀମନ୍ତନି ମହାଲିକ	୧୬
୭	ମାଟିର ମହକ	ସଦାନନ୍ଦ ପାଣିଗ୍ରାହୀ	୧୮
୮	ସୂର୍ଯ୍ୟ ଆଉ ଆଗପରି ନାହିଁ	ବିନୟ ମହାପାତ୍ର	୨୦
୯	ଗଛଟିଏ ମତେ କର	କଲ୍ୟାଣୀ ପଟେଲ	୨୧
୧୦	ମୋ ଠାକୁର କାଳିଆ	ଦେବଦତ୍ତ ସ୍ବାଇଁ	୨୨
୧୧	କୁମାରୀତ୍ବ	ଶ୍ରୀମା ଶତପଥୀ	୨୩
୧୨	ନାରୀ	ଚିନ୍ମୟୀ ଚାନ୍ଦ	୨୪
୧୩	ବାପା	ସୌରଭ ବେହେରା	୨୬
୧୪	ହେ ଇଶ୍ବର	ତାରାରାଣୀ ନାୟକ	୨୭
୧୫	ସ୍ବପ୍ନର ଦୁନିଆ	ଶୁଭଙ୍କର ଶତପଥୀ	୨୮
୧୬	ସ୍ବାର୍ଥପର ଦୁନିଆ	ସତ୍ୟପ୍ରକାଶ ପାଣିଗ୍ରାହୀ	୨୯
୧୭	ସତ୍ୟାନୁମାନ	ସତ୍ୟନାରାୟଣ ପଧାନ	୩୧
୧୮	ସୁଖ ଦୁଃଖ	ପ୍ରେମଶିଳା ରାଉତ	୩୨

୧୯	ଫେରିଆରେ ଧନ ମୋର	ଅକ୍ଷୟ କୁମାର ବେହେରା	୩୩
୨୦	କଳଙ୍କିତ ରାତି	ରଶ୍ମୀ ରଞ୍ଜନ ସାହୁ	୩୪
୨୧	ପାଶବିକତାର ତୁମ୍ଭ	ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ପଧାନ	୩୫
୨୨	ଅପୂରଣୀୟ ଆଶା	ଅମରଜ୍ୟୋତି ମହାସୁଆର	୩୬
୨୩	କବି ଓ କବିତା	ହୃଷିକେଶ ସ୍ୱାଇଁ	୩୭
୨୪	କଳିର ମଣିଷ	ରତ୍ନପର୍ଣ୍ଣା ସାହୁ	୩୮
୨୫	ମାଟିର ମଣିଷ	ରାଜଶ୍ରୀ ଖଟୁଆ	୩୯
୨୬	କପେ ଚା'	ଧୀରେନ୍ ବାଗ	୪୦
୨୭	ଏକା ଏକା	ଦେବବ୍ରତ ବାରିକ	୪୧
୨୮	ତମ ପାଇଁ କବିଟିଏ ମୁଁ	ଭକ୍ତ ଚରଣ ସୁନାନୀ	୪୨
୨୯	ଶୀତ ସପନର	ସୁଦାମ ଚରଣ ସ୍ୱାଇଁ	୪୩
୩୦	ଫଗୁଣ	ଭବାନି ମାଝୀ	୪୪
୩୧	ମୁଖା	ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ ମହାନ୍ତି	୪୫
୩୨	ତୁ ଆଉ ମୁଁ	ଇତିଶ୍ରୀ ନାୟକ	୪୬
୩୩	ଭଲପାଇଥିଲି ତୋତେ	ରୁଦ୍ରନାରାୟଣ ଖଟୁଆ	୪୭
୩୪	ପ୍ରଶ୍ନରେ ଉତ୍ତର	ସଙ୍ଗୀତା ଦାସ	୪୮
୩୫	ଛୋଟ ପ୍ରେମ ପତ୍ରେ ଯୌବନ ଛିଟା	ତାପାସ କୁମାର ପ୍ରଧାନ	୪୯
୩୬	କୃଷ୍ଣ କବରୀ	ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର ବେହେରା	୫୦
୩୭	କାମନା	ଉମେଶ କୁମାର ବନଗୁଲା	୫୧
୩୮	ମରିଚିକା	ମୋନାଲିସା ଧଳ	୫୨
୩୯	ପ୍ରଥମ ପ୍ରେମ	ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରକାଶ ସାହୁ	୫୩

୪୦	ପ୍ରତାରଣା	ରମେଶ ଚନ୍ଦ୍ର ବେହେରା	୫୫
୪୧	ତୁ ଆଉ ମୁଁ	ତ୍ରିଲୋଚନ କାର୍ଜୀ	୫୬
୪୨	ତୁମ ପାଇଁ	ଯଜ୍ଞେଶ କୁମାର ରାଉତ	୫୭
୪୩	ସ୍ମୃତି ତୁମେ ଜହ୍ନରାତି	ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର ପଧାନ	୫୮
୪୪	ଜାଣି ପାରୁନି	ରାଜେଶ କୁମାର ବାରିକ	୫୯
୪୫	ମତେ ପଚାରନି	ସୋନାଲି ପଣ୍ଡା	୬୦
୪୬	ମନେପଡ଼େ ପ୍ରିୟତମା	ଶାନ୍ତନୁ କୁମାର ସାହୁ	୬୧
୪୭	ଭାରି ମନେ ପଡ଼ି ତୁମେ	ସରସ୍ୱତୀ ଦାସ	୬୨
୪୮	ଯିବି ମୁଁ କୁଆଡ଼େ	ଲେନିନ ମହାନ୍ତି	୬୩
୪୯	ଯୌବନର ଆଗମନେ	ଭାରତୀ ସାହୁ	୬୪
୫୦	ମନେପଡ଼େ ସେ ଅତୀତ	କୃଷ୍ଣ ଚନ୍ଦ୍ର ଡାକୁଆ	୬୫
୫୧	ବିଚରା ଜୀବନ	ସୁବ୍ରତ ପାତ୍ର	୬୬
୫୨	ସେ କ'ଣ ବୁଝେ	ଶିବସୁନ୍ଦର ରାଉତ	୬୮
୫୩	ପ୍ରେମସନ୍ଦେଶ ମେଘସନ୍ଦେଶ	ଶ୍ରୀ ରାଜଶେଖର ସିଂ	୬୯
୫୪	ବାଘମାମୁଁର ଏନଗେଜମେଣ୍ଟ	ସୌମ୍ୟରଞ୍ଜନ ଦାଶ	୭୦
୫୫	ଅଭୁଲ୍ଲା ସ୍ମୃତି	ଅମିତାଭ ଦାଶ	୭୨
୫୬	ଜୀବଙ୍କ ଜୀବନ	ସତ୍ୟବ୍ରତ ମାଝୀ, ଜାହ୍ନବୀ ମଲ୍ଲିକ	୭୩
୫୭	ଜୀବନର ମୋଡ଼ରେ	ସୁଶ୍ରୀ ସଙ୍ଗୀତା ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ	୭୪
୫୮	ବରଷା ରାଣୀ	ସୂର୍ଯ୍ୟନାରାୟଣ ପଣ୍ଡା	୭୫
୫୯	ଉଦ୍ଭିଦ ବିଜ୍ଞାନ ପରିବାର	କେଶରୀ ପ୍ରସାଦ ମହାନ୍ତି	୭୬
୬୦	ମନେ ପଡ଼େ	ସୁନୀତା ଶରଣ୍ୟା ନାୟକ	୭୭
୬୧	ଅସଜଡ଼ା ସମୀକରଣ	ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନା ଜେନା	୭୮

ବିଶେଷ

୬୨	ବିରଜା ମଉସାଙ୍କୁ ମୁଁ ଯେମିତି ଜାଣେ	ସାଇ ପ୍ରକାଶ	୮୦
୬୩	ଶୈଳେନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ସହ କିଛି ଗପସପ...	ସୁଲଗ୍ନା ମହାନ୍ତି	୮୪

ଗନ୍ଧ ବିଭାଗ

୬୪	ଅବୁଝା ମନ	ସ୍ବାଗତ ମିଶ୍ର	୯୧
୬୫	ଅସ୍ପଷ୍ଟ	ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ଲେଙ୍କା	୯୪
୬୬	ଭୋକ	ଡା. ମୃଣ୍ମୟୀ ଚାନ୍ଦ	୯୮
୬୭	ପ୍ରକୃତ ପରିଚୟ	ସ୍ମୃତିରଞ୍ଜନ ତ୍ରିପାଠୀ	୧୦୧
୬୮	ମୁଁ କନ୍ୟାଭୃଣ !	ସ୍ବର୍ଣ୍ଣପ୍ରଭା ମହାଲିକ	୧୦୩
୬୯	ଯୋଗ୍ୟତା	ବିଶ୍ବଜିତ ରାଉତ	୧୦୫
୭୦	କ୍ଷତ	ସ୍ବରୂପ କୁମାର ନାୟକ	୧୦୮
୭୧	ଅକୁହା କଥା	ଶିଖା ଦ୍ବିବେଦୀ	୧୧୩
୭୨	ଦେବୀଟିଏ ମୀରା ପରି	ସୁଷମା ପରିଜା	୧୧୬
୭୩	ବାପା ଆଜି ସ୍କୁଲ ଯିବିନି	ଗୋପୀ କିଷନ ପରିଡ଼ା	୧୨୧
୭୪	ବାନ୍ଧବୀ	ତୃପ୍ତି ରଞ୍ଜନ ଦାସ	୧୨୫
୭୫	ତୁମ ପ୍ରେମିକା	ସମିତା ସାହୁ	୧୩୧
୭୬	ଅହଂକାରୀ ବର୍ଷା	ସତ୍ୟବ୍ରତ ସେଠୀ	୧୩୫
୭୭	ନନ୍ ଭେଜ୍	ଜ୍ୟୋତିରଞ୍ଜନ ସାହୁ	୧୩୮
୭୮	ବିଲେଇ	ପରମିତା ମିଶ୍ର	୧୪୦
୭୯	ପାଉଁଜି	ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତି ପ୍ରଧାନ	୧୪୨
୮୦	ମୋ ବୋଉ ହାତରନ୍ଧା	ରାଜକୁମାରୀ ବେହେରା	୧୪୭

୮୧	ନକଲି ସ୍ବପ୍ନ	ରଶ୍ମୀରଞ୍ଜନ ନାୟକ	୧୪୯
୮୨	ବୁଢ଼ା ବରଗଛ	ଶିବାନୀ ବେହେରା	୧୫୧
୮୩	ସଂଘରସୀ ସିଂହ	ହିତକ କୁମାର ବେହେରା	୧୫୩
୮୪	ପାପ ପ୍ରେମ	ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର ନାଥ	୧୫୬

ଭ୍ରମଣ କାହାଣୀ

୮୫	ସୁଜ୍ଞରଲୀଳା ଡାଏରୀ	ଡ. ଶାନ୍ତିପ୍ରିୟ ପରିଡ଼ା	୧୫୯
----	------------------	-----------------------	-----

ଶୁଭପଲ୍ଲବ

ସମ୍ପାଦକୀୟ...

ନୂତନ ଉଦ୍ଭାବନ ମନୁଷ୍ୟର ଜୀବନ ଶୈଳୀକୁ କରେ ସରଳ ତଥା ସୁବ୍ୟବସ୍ଥିତ; ପାରିପାର୍ଶ୍ବିକ ପରିବେଶ ଓ ଜୀବଜଗତର ସଂରକ୍ଷଣ କରେ; ଦୀର୍ଘସୁତ୍ରୀ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ । କିନ୍ତୁ କେବେ ଭାବିଛନ୍ତି, ଯଦି ସେହି ଉଦ୍ଭାବନ ବର୍ତ୍ତମାନ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ମନୁଷ୍ୟର ଜୀବନ ଶୈଳୀକୁ ସରଳୀକୃତ କରୁକରୁ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଜୀବଜଗତ ତଥା ପରିବେଶକୁ ଧ୍ବଂସାଭିମୁଖୀ କରୁଥାଏ ! ତେବେ? ହଁ ! ୧୯୦୭ ମସିହାର ସେମିତି ଏକ ବୈଜ୍ଞାନିକ ତଥା ଯୁଗାନ୍ତକାରୀ ଆବିଷ୍କାର ମନୁଷ୍ୟ ଜୀବନଶୈଳୀକୁ ସହଜ କରୁକରୁ ୨୦୦୭ ମସିହା ବେଳକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବଜଗତ ପ୍ରତି ଅପ୍ରତିହତ ବିପଦ ହୋଇ ଛିଡ଼ା ହୋଇଥିଲା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବଜଗତ ଆଗେ । କିଏ ଜାଣିଥିଲା ଲିଓ ବେକେଲାଣ୍ଟଙ୍କ ସେଦିନର ସେ ବେକେଲାଲଟ ବର୍ଷ ପରେ ବର୍ଷ ନିଜର କାୟା ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ମାନବ ଜଗତର ସେବା କରୁକରୁ ତା'ର ଅବିଚ୍ଛେଦ୍ୟ ଅଙ୍ଗ ପାଲଟିଯିବ ଆଉ ୨୦୧୯ ମସିହା ବେଳକୁ ଅବିନାଶୀ 'ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ ରାକ୍ଷସ' ହୋଇ ସମଗ୍ର ଜୀବଜଗତ ପ୍ରତି ବିପଦ ହୋଇ ଠିଆ ହେବ !!!

କିଛିମାସ ପୂର୍ବେ ପଡ଼ୋଶୀଙ୍କର ଏକ ଗାଈର ପେଟ ଅସ୍ବାଭାବିକ ଭାବେ ପୁଲିବାକୁ ଲାଗିଲା ଓ କୁଶଳୀ ଚିକିତ୍ସକଙ୍କର ଉତ୍ତମ ଚିକିତ୍ସା ସତ୍ତ୍ୱେ ଦେହତ୍ୟାଗ କଲା । ଚିକିତ୍ସକଙ୍କ କହିବା ଅନୁଯାୟୀ ମୃତ୍ୟୁର କାରଣ ଥିଲା ତାଙ୍କ ଗୋଟର ବାହାରେ । ଦୁଇଦିନ ପରେ ମଢ଼ ପଡ଼ିଆରେ ବୁଲା କୁକୁରମାନଙ୍କର ଖାଦ୍ୟ ପାଲଟିଥିବା ତା'ର ଅବଶିଷ୍ଟାଂଶର ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅଂଶରୁ ବାହାରିଲା ପିଣ୍ଡୁଳାଏ ପଲିଥିନ । ଏବେ ଚିକିତ୍ସକ କି ମାଲିକଙ୍କର ବୁଝିବାକୁ ବାକି ରହିଲାନି ଗାଈଟିର ଅପମୃତ୍ୟୁର କାରଣ । ସେମିତି ୨୦୧୯ ମସିହା ମାର୍ଚ୍ଚ ମାସରେ ଏକ ଖବର ଆସିଥିଲା ଫିଲିପାଇନ୍ସର ସମୁଦ୍ର କୁଳରୁ । ଏକ ଅଳ୍ପ ବୟସ୍କ ଡିମି ମାଛର ପେଟରୁ ଯେତେବେଳେ ୯୦ ଟନର ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ ଉଦ୍ଧାର କରାଗଲା, ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱ ଚକିତ ହୋଇଗଲା । ପରିବେଶବିତ ମାନଙ୍କର ଚିନ୍ତାର କାରଣ ବଢ଼ିଗଲା ଯେବେ ହଜାର ଟନର ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ ପ୍ରଶାନ୍ତ ମହାସଗାରୀୟ ଉପକୂଳ ମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଦୂଷିତ କରିବାକୁ ଲାଗିଲା ଏବଂ ଶହ ଶହ ପ୍ରଜାତିର ଜୀବମାନଙ୍କର ଜୀବନ ପ୍ରତି ବିପଦ ସୃଷ୍ଟିକଲା । ସଦ୍ୟ ସମାପ୍ତ ସଂଯୁକ୍ତ ରାଷ୍ଟ୍ରର ସାଧାରଣ ଅଧିବେଶନରେ 'ପରିବେଶ ପ୍ରଦୂଷଣରେ

ପ୍ଲାଷ୍ଟିକର ଭୂମିକା'କୁ ନେଇ ବିସ୍ତୃତ ଭାବେ ଆଲୋଚନା ହେବା ସହ ଏହାର ପ୍ରଭାବକୁ କମ୍ କରିବା ଦିଗରେ ବିକଶିତ ତଥା ବିକାଶଶୀଳ ରାଷ୍ଟ୍ରମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କାମ କରିବାପାଇଁ ସହମତି ହୋଇଥିଲା ।

ଏବେ ସମୟ ଆସିଛି, ଆମେ ସଂକଳ୍ପ କରିବା ଆଉ ଏହି ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ ରୂପକ ରାକ୍ଷସକୁ ପରାସ୍ତ କରିବା । ତା'ର ପ୍ରଥମ ସୋପାନ ସ୍ବରୂପ ଆମମାନଙ୍କ ଜୀବନରୁ ପ୍ଲାଷ୍ଟିକର ଉପସ୍ଥିତି କମ୍ କରିବା । ଆମେ ଭାଗ୍ୟବାନ କି ଆମେ ଜାଣି ପାରୁଛେ କ'ଣ ଜୀବଜଗତପାଇଁ କ୍ଷତିକାରକ । କିନ୍ତୁ ହାୟ ! ଅନ୍ୟ ଜୀବଜନ୍ତୁ ତାହା ଜାଣିପାରନ୍ତେ ହେଲେ !! ଆସନ୍ତୁ ସଂକଳ୍ପ କରିବା, ପରିବେଶକୁ ବଞ୍ଚେଇବା, ଜୀବଜଗତକୁ ବଞ୍ଚେଇବା, ପୃଥିବୀକୁ ବଞ୍ଚେଇବା, ନିଜକୁ ବଞ୍ଚେଇବା....

ପବିତ୍ର କାଳୀପୂଜା ତଥା ଦୀପାବଳୀ ଅବସରରେ ସମସ୍ତ ପାଠକ ପାଠିକା, ଲେଖକ ଲେଖିକା ମାନଙ୍କୁ ଆନ୍ତରିକ ଶୁଭେଚ୍ଛା ।

ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ॥

କବିତା ବିଭାଗ

ମା' ଆସୁଛନ୍ତି

ରଞ୍ଜିତା ଦାସ

ଶରଦର ଅଗମନେ
ନିର୍ମଳ ମେଘମାଳ ଦିଶେ ଗଗନେ,
ଶରଦର ଛୁଆଁରେ
ତୋପା ଜହ୍ନ ଦିଶେ ସପନେ,
ଭଳିକି ରଙ୍ଗର ରଙ୍ଗଣୀ ସାଙ୍ଗକୁ
କାଶତଣ୍ଡୀ ବଢ଼ାଏ ଶୋଭା ଭୁବନେ ॥

ଶରତ ଋତୁରେ କାଶତଣ୍ଡୀ ଫୁଲର ଶୋଭା,
ରାସ୍ତା ଘାଟ, ବିଲ ଚାରିଆଡ଼ ଦୃଶ୍ୟ ମନଲୋଭା ॥
ଶରତର ଆଗମନେ ଜମେଇ ଦିଏ ତା' ଆସର,
ସମସ୍ତଙ୍କ ମନ ମୋହେ, ନାହିଁ ଯେ ବର୍ଣ୍ଣନା
ତା' ରୂପ ଆଉ ରଙ୍ଗର ।

ବଗିଚା ବାଡ଼ି, ରାସ୍ତାଘାଟ
ନଈ ପଠା ବିଲ ପାଟ
ଚାରିଆଡ଼େ ଖୁଲିଖୁଲି ହସି ଉଠେ

ରଙ୍ଗଣୀ, କାଠଚମ୍ପା
ଗଙ୍ଗଶିଉଳିର ମହକେ
ଚାରିଦିଗ ଫୁଲିଉଠେ ।

ନୂଆଁଖାଇ ଗଲା,
ଖୁଦ ରଞ୍ଜୁଣୀଙ୍କ ପୂଜା ଗଲା
ଆଶ୍ୱିନ ମାସ ଧକେଇ ପଶି
ଶରତର ଆଭାସ ଦେଲା ॥

ପାର୍ବଣ ଋତୁ 'ଶରଦ'
ଦଶଭୁଜା ମା'ଆସିବେ ବୋଲି
ଆଶିଲା ସେ ସୁସମ୍ବାଦ ॥

କମ୍ପି ଉଠେ ପୁରୁବରୁ ପଶ୍ଚିମ ଏବଂ ଚାରିଦିଗ,
ଦୁର୍ଗତି ନାଶିନୀ ମା' ଦୁର୍ଗାଙ୍କ ସମୟ ପଦାର୍ପିତ ।
କାଶତଣ୍ଡୀ ଫୁଲି ଫୁଲି ନାଚି ନାଚି,
ମା'କୁ କରୁଥାଏ ଅପୂର୍ବ ସ୍ବାଗତ ।

ମା' ଆସିଲେଣି

ମୋନାଲିସା ସ୍ବାଇଁ

ଅନ୍ଧାର ଛାତିରୁ କମ୍ବଳ ଉତାରି
ସକାଳ ତ ହସିଲାଣି...
ସବୁଜ ଘାସକୁ ମୁକ୍ତା ହାର ଦେଇ
କାକର ସଜାଇଲାଣି.....
ଦେହରେ ଶୀତୁଆ ଶିହରଣ ଖେଳେ
ମନ ଉଛୁଳି ହେଲାଣି.....
ନଦୀ, ହ୍ରଦ ସବୁ ପରିଷ୍କାର ଦିଶେ
ସ୍ରୋତସ୍ବିନୀ ପୁଷ୍କରିଣୀ.....
ଦୂର ଦିଗ୍‌ବଳୟେ କୁହୁଡ଼ିର ଛାୟା
ପଦ୍ମ ବୃନ୍ଦ ମେଲିଲାଣି.....
କାଶତଣ୍ଡୀ ଫୁଲ କେଶ ବିନ୍ୟାସରେ
ଶରତ ଡାକ ଦେଲାଣି.....

କୁଆଡ଼େ ଗଲ ହେ ପୃଥିବୀ ବାସୀ ଏ
ବେଗେ ସଜ ହୁଅ ପୁଣି.....
ଚଉଦିଗୁ ଶୁଭେ ମା' ମା' ବୋଲି
ଧନ୍ୟ ହେଲା ଏ ଧରଣୀ.....
ପାପ ବିନାଶିନୀ ଶକ୍ତି ସ୍ବରୂପିଣୀ
ଆଗମନ କରିଲେଣି.....
ଦୁଷ୍ଟକୁ ବିନାଶ କରିବା ପାଇଁକି
ମା ପରା ଆସିଲେଣି.....
ସାନ୍ତ୍ବନାର ଶୁଭ ବାର୍ତ୍ତା ନେଇ
ମୋ ମା' ପରା ଆସିଲେଣି...
ମୋ ମା' ପରା ଆସିଲେଣି.....

ମାଆ ଦୁର୍ଗା

ପୂର୍ଣ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ରଣା

ରମ୍ଭାସୁର ଦୃଢ଼ ତପସ୍ୟା ବଳରେ
ପ୍ରସନ୍ନ କରିଲେ ଅଗ୍ନି ଦେବଙ୍କୁ
କି ବର ମାଗୁଛ ମାଗ ତୁମେ ରମ୍ଭା
ପୁରଣ କରିବି ତୁମ ଇଚ୍ଛାକୁ ।

ଆମ କୋଳେ ଗୋଟେ ପୁତ୍ର ଜନ୍ମ ଦିଅ
ଦୟାର ସାଗର ଅଗ୍ନି ଦେବତା
ରମ୍ଭା ପଢ଼ି ଗର୍ଭେ ପୁତ୍ର ଜାତ କଲେ
ତଥାସ୍ତୁ କହିଲେ ଦୟାର ଦାତା ।

ରମ୍ଭା ପଢ଼ି କୋଳୁ ଜାତ ହେଲା ପୁତ୍ର
ନାମ ଥିଲା ତା'ର ମହିଷାସୁର
ତପସ୍ୟାର ବର ବ୍ରହ୍ମା ଦେଲେ ତାଙ୍କୁ
ଖୁସିରେ ବିଭୋର ହେଲା ଅସୁର ।

ବ୍ରହ୍ମା ବର ବଳେ ପରାକ୍ରମୀ ହେଲା
ଖଳାସୁର ସେହି ମହିଷାସୁର
ଦେବଲୋକେ ଯାଇ କଲା ଯେ ତାଣ୍ଡବ
ଅତ୍ୟାଚାର କଲା ସିଏ ପ୍ରଚୁର ।

ଦେବତାମାନଙ୍କୁ କରିଲା ସେ ବନ୍ଦୀ
କଲା ସିଏ ବହୁତ ଅତ୍ୟାଚାର
ଚିନ୍ତାର କାରଣ ହେଲା ସଭିଙ୍କର
ଦୁଷ୍ଟାସୁର ସେହି ମହିଷାସୁର ।

ଦେବତା ମାନଙ୍କ ଭାଲେଣି ପଡ଼ିଲା
ହେଲେ ସବୁ ସ୍ତବ୍ଧ ଦେବଲୋକରେ
ସଭିଏଁ ଧାଇଁଲେ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ପାଖକୁ
ବିନତୀ କରିଲେ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ।

ଶେଷ ହେଲା ପୁଣି ଦେବ ଆଲୋଚନା
ବାହାର କରିଲେ ସୁଉପଚାର
ସବୁ ଦେବ ମିଶି ଏକ କଲେ ଶକ୍ତି
ଗଠନ କରିଲେ ନାରୀବତାର ।

ଅସ୍ତଶସ୍ତ୍ର ସବୁ ପ୍ରଦାନ କରିଲେ
ମାଆ ଦୁର୍ଗା ତାଙ୍କ ନାମ ରଖିଲେ
ସିଂହ ବାହାନରେ ବସେଇଲେ ତାଙ୍କୁ
ଅସୁର ନିବାସେ ପ୍ରବେଶ କଲେ ।

ଯୁଦ୍ଧ ପାଇଁ ପୁଣି ଡାକରା ମାରିଲେ
ଜଗତ ଜନନୀ ସେ ଦୁର୍ଗାଦେବୀ
ନାରୀ ସ୍ବର ଶୁଣି କମ୍ପିଲା ଅସୁର
ସତେ ଯେ ଉଠିଲେ ପଶ୍ଚିମେ ରବି ।

ନାରୀ ବୋଲି କହି ଉପହାସ କଲେ
ଦୁଷ୍ଟ ଅସୁର ସେ ମହିଷାସୁର
ଅମର ବର ଯେ ପାଇଛି ବ୍ରହ୍ମାଠୁ
ତୁ କ'ଣ କରିବୁ ଏ ଅସୁରର ।

ଘମାଘୋଟ ଯୁଦ୍ଧ ହୋଇଲା ସେଠାରେ
ବନ୍ଧ ହେଲା ପୁଣି ମହିଷାସୁର
ଦେବଲୋକେ କେତେ ଖୁସିର ଲହରୀ
ହେଲା ଦୁର୍ଗାଙ୍କ ଜୟ ଜୟକାର ।

ଦୁର୍ଗତିନାଶିନୀ ଦୁଷ୍ଟ ବିନାଶିନୀ
ଗନ୍ଧ ପୁଷ୍ପେ ପୁଣି ପାଇଲେ ପୂଜା
ସଙ୍କଟହାରିଣୀ ମହିଷାମର୍ଦ୍ଦିନୀ
ଜଗତେ ଉଡ଼ିଲା ବିଜୟ ଧ୍ବଜା ।

ଶୁଭପଲ୍ଲବ

ମା'

ପ୍ରଜ୍ଞା ମହାପାତ୍ର

"ମା" ଗାଢ଼ିଆ କି ପୋଖରୀ ନୁହେଁ
ନଈ ଆଉ ସମୁଦ୍ରଠାରୁ ବି ଆହୁରି ବିସ୍ତୃତ
ତା' ପଣତର ଉପତ୍ୟକା ଏତେ ଲମ୍ବା
ଯାହା ଢାଙ୍କି ଦେଇପାରେ ଏ ବିଶାଳ ଜଗତ
ସେ ପଣତରେ ମଥା ରଖି ଶୋଇଗଲେ
ଏ ନଭଶୁନି ଗଗନ ବି ଲାଗେ ସତେ ଛୋଟ ।

ତା' ଆଖିର ମମତା ଆକାଶର ପୂର୍ଣ୍ଣ ବାଦଲ
ଠାରୁ ଆହୁରି ଘନ ଆଉ ଆଚ୍ଛାଦିତ
ଯେତେ ବର୍ଷିଲେ ବି ନା କେବେ ଅକ୍ଳେ
ନା କେବେ ସରିବାର ଥାଏ ଅବଶୋଷ ।

ତା କୋମଳ ହାତର ସେ ସ୍ନେହର ପରଶ
ଲହୁଣୀଠାରୁ ବି ଆହୁରି ନରମ ଥାଏ
ତା' ଦେହର ବାସ୍ନା ପାଖରେ ବି

ପ୍ରସ୍ତୁତିତ ଗଙ୍ଗଶିଉଳି ହାର ମାନିଯାଏ ।

ଯିଏ ପେଟର ଭୋକକୁ ଲୁଚାଏ
ଓଠର ହସରେ ଆଉ ମଧୁର କଥାରେ
ଦେହର ଲାଜକୁ ଲୁଚାଏ ଯିଏ
ତାଳିପକା ସାତ ସିଆଁ ଲୁଗାରେ ।

ଯିଏ ଜଳିପାରେ ଦୀପଟିଏ ପରି
ଜୀବନର ଘନ ଅନ୍ଧାରରେ
ଆଉ ଖୋଜିପାରେ ବାଟଟିଏ
ଆମପାଇଁ ସବୁ ଅବାଟ ମଧ୍ୟରେ
ସବୁ ଦୁଃଖ କଷ୍ଟକୁ ଛାତିରେ ଚାପି
ଯିଏ ମନ ଖୋଲି ହସି ପାରେ
ସେ ହିଁ କେବଳ 'ମା' ହୋଇପାରେ ।

ମାମୁଁ

ଶ୍ରୀମନ୍ତ୍ରିନି ମହାଲିକ

ସତ କହିବାରୁ ବଉଳା ଗାଈକୁ
ବାଘ ଦେଲା ଯେବେ ଛାଡ଼ି
ସେବେଠାରୁ ବାଘ ନାମ ପଛପଟେ
ମାମୁଁ ଶବ୍ଦ ହେଲା ଯୋଡ଼ି ॥

ପିଲାବେଳେ ଆମେ ନଖାଇଲେ ମାଆ
ଖୁଆନ୍ତି ଦେଖାଇ ଜହ୍ନ
ସେଥିପାଇଁ ଆମେ ଜହ୍ନମାମୁଁ ବୋଲି
କରିଥାଉ ସମ୍ବୋଧନ ॥

ସୁରକ୍ଷା ସଭିଙ୍କୁ ଦିଅନ୍ତି ଆମର
ଥାନାର ପୋଲିସ୍ ବାବୁ
ତେଣୁ ପୋଲିସ୍‌ଙ୍କୁ ଥାନା ମାମୁଁ ବୋଲି
ଡାକନ୍ତି ଖୁସିରେ ସବୁ ॥

ବିପଦେ ଆପଦେ ପାଖରେ ଥାଆନ୍ତି
ମାଆଙ୍କର ନିଜ ଭାଇ
ମାମୁଁ ବୋଲି ତାଙ୍କୁ ଡାକିଥାଉ ଆମେ
ସମ୍ପର୍କକୁ ସାଥେ ଦେଇ ॥

ମାଟିର ମହକ

ସଦାନନ୍ଦ ପାଣିଗ୍ରାହୀ

ଜନମ ଯେଉଁଠି ହୋଇଥିଲି ମୁହିଁ
ଯାହାର ମାଟିକୁ ଆଗ ଛୁଇଁଲି
ସେହି ମୋର ପ୍ରିୟ ଜନମ ଭୁଲି ଯେ
ତାହାରି ଚରଣେ ମୁଣ୍ଡ ନଇଁଲି ॥୧॥

ମନ୍ଦିର ପ୍ରାଙ୍ଗଣେ ଘଣ୍ଟ ଘଣ୍ଟ ଶୁଭେ
ସକାଳେ ସଞ୍ଜରେ ହୁଏ ଆରତି
ବେଦର ଓଁ କାର ମନ୍ତ୍ରର ଝଙ୍କାର
ଆଜିଦିଏ ମନେ ବିଭୁ ମୂରତି ॥୪॥

ମୋ ଗାଆଁ ଅଟେ ଗୋପଦାଣ୍ଡ ସତେ
ସେଠି ଜଣାପଡ଼େ ସକାଳ ସଞ୍ଜ
ସକାଳେ ସୁରୁଜ ମୁରୁଜ ବୁଣଇ
ଗୋଧୂଳି ଲଗନେ ବୁଡ଼େ ସୁରୁଜ ॥୨॥

ଗାଆଁ ଗଛ ଲତା ସବୁଜ ବନାନୀ
ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ତାହାର ନାହିଁ ତୁଳନା
ରଙ୍ଗ ବେରଙ୍ଗ ର ଫୁଲ ଫଳ ଏଠି
କି ଅବା ତାହାର ଦେବା ଉପମା ॥୫॥

ଗାଆଁ ତୋଟା ମାଳେ କୋଇଲିର ସୁର
ଫଗୁଣରେ ମନ ନିଅଇ କିଣି
ସକାଳରେ ଶୁଭେ କୁଆ କାଆ କାଆ
ରାତିରେ ପେଟାର ଗନ୍ଧାର ଧ୍ବନି ॥୩॥

ଗାଆଁକୁ ଯେ ଦିନେ ଟିକି ବୋହୂଟିଏ
ଆସିଥିଲା ଲାଜେ ଓଡ଼ଣୀ ଟାଣି
ବୟସ ଗଢ଼ିଛି ଜେଜେମା ହୋଇଛି
ସଙ୍ଗରେ ଅଛନ୍ତି ନାତି ନାତୁଣୀ ॥୬॥

ଭଜନ ମଣ୍ଡପେ ଜଣାଣ ଶୁଭୁଛି
ମାୟା ଅଟେ ଜୀବ ନୁହେଁ କାହାରି
ମନବୋଧ ଚଉତିଶାର ସୁରରେ
ମନ ଯେ ଉଦାସେ ଯାଇଛି ଭରି ॥୭॥

ଯେଉଁ ଗାଆଁ ମାଟି ଏକ୍ସଡ଼ି ଶାଳାଟି
ସେ ମୁଣ୍ଡରେ ପୁଣି ମଶାଣି ଅଛି
ଖାଲି ହାତେ ଯିଏ ଆସିଥିଲା ପୁଣି
ଖାଲି ହାତେ ଦେଖ ସିଏ ଯାଉଛି ॥୧୦॥

ନିଧୁମ ଖରାରେ ଜଣାପଡ଼େ ଗାଆଁ
ସତେ ଅବା ସିଏ ରୁଷି ଯାଇଛି
ଖରାର ପ୍ରକୋପ ବର୍ଷାର ତାଣ୍ଡବ
ଶୀତର ଲହରୀ ସବୁ ସହିଛି ॥୮॥

ମାଟିର ମହକ ଫୁଲ ହାରଟିଏ
ପଲ୍ଲୀ ରଞ୍ଜୁ କେବେ ଛିଡ଼ାଅ ନାହିଁ
ଯୁଆଡ଼େ ଗଲେ ବି ପଲ୍ଲୀ ଭୂମି ଖୋଜେ
ତାର ସେନେହକୁ ଏଡ଼ାଅ ନାହିଁ ॥୧୧॥

ରାତିର ଅଧିକ ସମୟରେ ଶୁଭେ
ବିଲୁଆ ଭାଇର ହୁକେ ହୋ ତାକ
ସାରା ଗାଆଁ ସତେ ଶୋଇପଡ଼େ ଅବା
ପରଦିନ ରବି ଆସିବା ଯାକ ॥୯॥

ସେହି ଗାଆଁ ମାଟି ପଲ୍ଲୀ ଜନ୍ମଭୂମି
କେତେ କେତେ କଥା ଅଛି ସତରେ
ମୁଣ୍ଡକୁ ମୋହର ନୁଆଁଇ ଦେଉଛି
ପ୍ରଣତି ବାଡ଼ୁଛି ତା'ର ପୟରେ ॥୧୨॥

ଶୁଭପଲ୍ଲବ

ସୂର୍ଯ୍ୟ ଆଉ ଆଗପରି ନାହିଁ

ବିନୟ ମହାପାତ୍ର

ସୂର୍ଯ୍ୟ ଆଉ ଆଗପରି ନାହିଁ
ବହୁତ ବଦଳି ଯାଇଛି, ଜଣା ନାହିଁ,
ଆଜି କାଲି କ'ଣ ହୋଇଛି ତା'ର
କାହିଁକି ସେ ରାଗରେ ଗରଗର
ସବୁବେଳେ କ୍ରୋଧରେ ଜଳୁଛି !
ପ୍ରଭାତରେ ବାଳ ଅରୁଣର
ସୌମ୍ୟ ସୁଶୋଭିତ
କମନୀୟ କାନ୍ତି ତ ଦିଶୁଛି
କିନ୍ତୁ ଛଳନାରେ ଭ୍ରମିତ ହୁଅନ୍ତି
ସାପ ଛୋଟ ହେଲେ ବିଷ ଟାଣ ଅଛି,
ଏବେ କାହିଁକି କେଜାଣି ସବୁବେଳେ
ସୂର୍ଯ୍ୟ ଖାଲି କ୍ରୋଧରେ ଜଳୁଛି ।
ସୂର୍ଯ୍ୟ ଏବେ ପ୍ରତି ପ୍ରଭାତରେ
କୁନି ଛୁଆଟିଏ ପରି ଲାଲ ଟୁକଟୁକ୍
ଅବା ସଂଧ୍ୟାରେ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟର ଶାନ୍ତ
ଶିଥିଳତା ଦେଖାଇ ହୁଏ,
କିନ୍ତୁ ସକାଳୁ ସନ୍ଧ୍ୟାଯାଏଁ
ଆକାଶରୁ ଅଗ୍ନି ବର୍ଷୁଛି

ସୂର୍ଯ୍ୟ ସତେ କ୍ରୋଧରେ ଜଳୁଛି ।
ଭାଟି ଭିତରର ଲଟା ପରି
ମଣିଷକୁ ଜଳାଇ ଦେଉଛି,
ଗମ୍ ଗମ୍ ଝାଳ ବୋହିଯାଏ
ସୁଶୀତଳ ଜଳ ଖୋଜେ ପ୍ରାଣ
ମଣିଷ ସତେ ଅବା
ନର୍କର ଗରମ ତେଲରେ ଫୁଟୁଛି ।
ପ୍ରକୃତିର ବିନାଶ କରିଛୁ
ସଭ୍ୟତା ନାଆଁରେ
ଗଛସବୁ କାଟି ସାରିଛୁ
ଏବେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ତଳେ
ସୁଶୀତଳ ଆଶ୍ରୟ ଖୋଜୁଛୁ !
ପ୍ରକୃତି ମିତ୍ରର ବଂଶନାଶ ଜଞ୍ଜକରି
ମିତ୍ରଭାନୁଠାରୁ ମିତ୍ରତା ଚାହୁଁଛୁ,
ନିଜ ହାତେ ନିଜ ଜିହ୍ବା କାଟିଦେଇ
ଏବେ ସଙ୍ଗୀତ ନୁହେଁ
ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ଆର୍ତ୍ତ ଚିତ୍କାର କରୁଛୁ ।

ଗଛଟିଏ ମତେ କର

କଲ୍ୟାଣୀ ପଟେଲ

ଯେତେ ଯାହା କଲେ ହାଣିଲେ କାଟିଲେ
ଗଛ କ'ଣ କିଛି କହିଛି
ଖରା କି ବରଷା କାକର କୁହୁଡ଼ି
ନୀରବରେ ସବୁ ସହିଛି ॥
ବିପଦ ଆପଦ ଜୀବନେ ଆସିଲେ
ମଥା ପାତି ଆମେ ସହିବା;
ଗଛ ଶିକ୍ଷା ଦିଏ ସହିବା ଗୁଣଟି
ସଭିଜ୍ଞ ଏ କଥା କହିବା ॥
ଗଛ ଦାନ କରେ ଫଳ, ମୂଳ, କାଠ
ମହୁ, ଲାଖ, ଝୁଣା, ଟସର
କାହାର ଦାନରେ ମଣିଷ ବଞ୍ଚିଛି
ନିଜକୁ ଏ ପ୍ରଶ୍ନ କର !!
ପର ପାଇଁ ଦାନ ମହତ କରମ
ପୁରାଣରେ ଲେଖା ହୋଇଛି,

ଦାନ ଦେଇ କର ଜୀବନ ସଫଳ
ଗଛଟି ଏ କଥା କହୁଛି ॥
ଗଛ ଫୁଲ, ଫଳେ, ଚେର ବା ପତରେ
ଔଷଧି ଗୁଣ ଭରିଛି;
ଭଲ ହେବ ରୋଗୀ ରୋଗ କବଳରୁ
ଗଛକୁ ଭରସା କରିଛି ॥
ନିଜ ସୁଖ ଭୁଲି ଅନ୍ୟର ସେବାରେ
ଗଛ ତା' ଜୀବନ ଦେଇଛି
ପରର ସେବାରେ ସ୍ବର୍ଗ ସୁଖ ମିଳେ
ଗଛଟି ଏ କଥା କହୁଛି ॥
ନିତି ଭାବେ ମୁହିଁ ଆଉ ଥରେ ଯଦି
ଜନମିତ୍ର ଧରା ପରେ
ଗଛଟିଏ ମତେ କର ମହାପ୍ରଭୁ
ମାଗୁଣୀ ଏ ତୁମ ଠାରେ ॥

ମୋ ଠାକୁର କାଳିଆ

ଦେବଦତ୍ତ ସ୍ୱାଇଁ

କାଳିଆ ଆସୁଛି ଲଗାଇ ଟାହିଆ
ସାଥେ ମା' ସୁଭଦ୍ରା ଓ ପ୍ରଭୁ ବଳିଆ ।
ଦରଶନ ଦେବେ ସାରା ଜଗତକୁ
ନୟନ ଟାହେଁ ଭୁଲି ସବୁ ଦୁଃଖକୁ ।
ଲୀଳାମୟ ଠାକୁର ଚକା ଡୋଳିଆ
ତା' ପରି କାହିଁ ଆଉ ବଡ଼ ଛଳିଆ ।
ବର୍ଷକୁ ଥରେ ଆସେ ବଡ଼ ଦାଣ୍ଡକୁ
ଦର୍ଶନ ଦେବ ସେ ସାରା ଜଗତକୁ ।
ଯାତ ମଧ୍ୟେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଶ୍ରୀ ଗୁଣ୍ଡିଚା ଯାତ
ଭକ୍ତ ଦେଖୁ ଖୁସି ତୋ' ଯାତର ନେତ ।

ପ୍ରଭୁ କହେ କେହି ତୁମେ ଦଗାଦିଆ
ପୁଣି କେହି କହୁଛି ତୁମେ ଛଳିଆ ।
ଭକ୍ତ ସାଲବେଗ, ଦାସିଆ ବାଉରୀ
ରଥ ଛାଡ଼ିଗଲ ଶୁଣି ସେ ଗୁହାରି ।
ମୁହିଁ ଅଧମ ତୁମ୍ଭେ ତାକେ ମଣିମା
ଦୟାବାନ ପ୍ରଭୁ ଗୁହାରି ଶୁଣିମା ।
ପ୍ରତୀକ ସର୍ବ ଧର୍ମ ସମ୍ମାନୟନ
ଭାଳିଦିଅ ସଭିଙ୍କୁ ଦୟା ଅପାର ।
ଦେଖାଅ ପ୍ରଭୁ ସଭିଙ୍କୁ ଭଲ ପଥ
ହେ ଦିନଙ୍କ ନାଥ ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ।

କୁମାରୀତ୍ବ

ଶ୍ରୀମା ଶତପଥୀ

ଆଶୁ ଖୋଲା ହେଉ ହେଉ ତା' ଚରିତ୍ର ଉପରେ ପ୍ରଶ୍ନ ।

ବନ୍ଦ କଲେ ତ ସ୍ବପ୍ନର କୁହେଳିକା ।

ତୋ'ର ଗୋଟିଏ ନ୍ୟୁନ ଚିନ୍ତାଧାରା ତା'ର ଅସ୍ଥିତ ଛଡ଼ାଇ ନେଲା !

କିଛି ବୁନ୍ଦା ପାଇଁ ସମାଜ ତା'ର ଚରିତ୍ରରେ କଳଙ୍କ ବୋଲିଦେଲା !

କାଲି ପିତାମାତା କହି ପୁଲେଇ ହୋଇ ଆଣିଥିବା କିଛି ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ,

ଆଜି ସେ ବାରଙ୍ଗନା, କୁଳଟା, ଚରିତ୍ରହୀନା ପାଲଟିଗଲା ।

ମାତ୍ର ଗୋଟିଏ ଧଳା ଚାଦରରେ ତା'ର ଚଉଦିଗ ଘନ କଳା ଅନ୍ଧକାର ହୋଇଗଲା?

କେଉଁ ଅଧିକାର ଥିଲା ତୋ'ର?

କାହିଁକି ଭାବୁଛୁ ସେ କିଛି ପାପ କରି ଆସିଥିଲା?

ତୁ ନିଜକୁ ବି ପଚାର, ସେ କ'ଣ ତୋ'ଠାରୁ ଅଧିକ ପାପୀ ଥିଲା?

ପୁରୁଷତ୍ବର ଘୋଡ଼ଣି ଭିତରେ କାଳକୁଟ ତୁ ଥିଲୁ

ଯାଅ କରିବାକୁ ଯାଇ ସ୍ନେହ ଭରା ତୁମ୍ଭନେ, ଆଲିଙ୍ଗନେ ତା'ର ସତ୍ତ୍ବର ପରୀକ୍ଷା ତୁ କଲୁ ।

କଅଁଳ କଢ଼ିତା ପୁଲ ହୋଇ ଖୁଲି ଖୁଲି ଖେଳୁଥିଲା ରାତି ସାରା ତୋ ସ୍ବର୍ଣ୍ଣରେ, କିନ୍ତୁ ସେ
ହତଜ୍ଞାନ ଥିଲା ମଧୁ ଲୁଚୁଥିବା ଏହି ଷଟପଦଟିର ଏକ ବ୍ୟବସାୟ ଥିଲା ।
ତା'ର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ବର୍ଣ୍ଣରେ ଅହଙ୍କାରମୟ ଏକ ବ୍ୟାପ୍ତ ସ୍ବାର୍ଥ ଲୁଚି ରହିଥିଲା ।

ସମସ୍ତେ କହି ଚାଲିଲେ ନାରୀମାୟା ପରା ନାରାୟଣଙ୍କୁ ଅଗୋଚର ହୋଇଥିଲା
ତେବେ ସେହି ନାରାୟଣ କିନ୍ତୁ ଉତ୍ତମ ପୁରୁଷ ଷୋଳ ସହସ୍ର ନାରୀଙ୍କ ସହ ଲୀଳା କଲେ,
କିନ୍ତୁ ନାରୀଟିଏ ଅସତୀ ଧଳା ଚାଦରରେ ରକ୍ତର କେଇ ବୁନ୍ଦା ନଲାଗିଲେ?
ସମାଜର ଯେ କି କି ରୂପ ଆଉ ଦେଖିବାକୁ ବାକି ଥିଲା,
ପୁଣି ଥରେ ପୁରୁଷ ବୋଲାଉଥିବା ଏହି ସମାଜର ଆଉ ଏକ ପୁରୁଷ ଆଜି ନପୁଂସକ
ପାଲଟିଗଲା ।

ଶୁଭପଲ୍ଲବ

ନାରୀ ସାରା ବିଶ୍ୱ ବନ୍ଦିତା

ନାରୀ ପୁଣି ସିଏ ଜଗତମାତା

ଶକ୍ତି ସ୍ୱରୂପା ଦିଏ ସ୍ନେହମୟୀ

ନାରୀ ସେ ପୁଣି ଜଗତ ପୂଜିତା

ନାରୀ ସୃଷ୍ଟି, ପୁଣି ସେ ବିଧିବଦ୍ଧକାରିଣୀ

କେବେ ଦୁହିତା, ଭଗିନୀ, ଜନନୀ

ପୁଣି କେବେ ଶକ୍ତିସ୍ୱରୂପିଣୀ

ନାରୀ ସେହି ମହାମାୟା

ପ୍ରଦୀପ୍ତ କାରିଣୀ

ପ୍ରଦୀପ୍ତ ପ୍ରଦୀପ୍ତ

କରେ ଏ ଧରଣୀ

ମଙ୍ଗଳ କାମନା ନେଇ

ସାଜିଥାଏ ମଙ୍ଗଳ କାରିଣୀ

ମମତାମୟୀ ସେ

ପୁଣି ଜଗତ ଜନନୀ...

ବାପା

ସୌରଭ ବେହେରା

ଆମ ପାଇଁ ଆମ ବାପା ହେଉଛନ୍ତି
ଦୁନିଆର ବଡ଼ ଧନୀ
ଯେବେ ଯାହା ମାଗୁ ସବୁ ସେ ଦିଅନ୍ତି
ମନା କେବେ କରନ୍ତିନି ॥

ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଆମେ ଏଇ ଦୁନିଆରେ
ପାଇଅଛେ ଜୀବ ସତ୍ତା
ଭଗବାନଙ୍କର ଅନ୍ୟ ଏକ ରୂପ
ଯାହାଙ୍କର ନାମ ପିତା ॥

ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂସ୍କାର ନୀତି ଶିକ୍ଷା ଆଦି
ପାଇଛେ ତାଙ୍କୁ ଆମେ
ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ସହି ସମସ୍ତ ସୁଖକୁ
କରନ୍ତି ସେ ଆମ ନାମେ ॥

ଆମ ପାଇଁ ସିଏ ସବୁକିଛି ଆଉ
ସିଏ ହିଁ ଆଦର୍ଶ ବ୍ୟକ୍ତି
ଜୀବନଟା ସାରା ପୂଜୁଥିବା ତାଙ୍କୁ
କରି ହୃଦୟରୁ ଭକ୍ତି ॥

ହେ ଲକ୍ଷ୍ମୀର

ତାରାରାଣୀ ନାୟକ

ସେ ଦଶ ଅବତାର ମଧ୍ୟରୁ
ଗୋଟିଏ ଅବତାର
ନେଲ ନାହିଁ କାହିଁ ନାରୀର?

ପୁରାଣର ଏତେ ଗଭୀରତାକୁ
ନାହିଁ ମୋର ଜ୍ଞାନ
ମୁଁ ତ ସାଧାରଣ ଝିଅଟିଏ
ସାଧାରଣ ଏ ଜୀବନ ।

ସେଥିପାଇଁ ବୋଧେ ବୁଝିପାରୁନ
କେତେ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଏ ନାରୀ ଜୀବନର ।

ନାଁ ଦେଇପାରିବି ମୁଁ ଅଗ୍ନି ପରୀକ୍ଷା
ନାଁ ଜାଳିପାରୁଛି କୁରୁବଂଶ
ହେଲେ ସେମାନଙ୍କ ପରି
ଶୁଣୁଛି ନିନ୍ଦା ଗଞ୍ଜାଣା
ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ପ୍ରତ୍ୟାଖାନ ।

ନାରୀ ଦୁର୍ଗା ନାରୀ କାଳୀ
କେବଳ ପୌରାଣିକ କଥାବସ୍ତୁରେ
ଆଜିବି ସୀତା, କୃଷ୍ଣା ଘୂରି ବୁଲୁଛନ୍ତି
ତୁମଠାରୁ ନ୍ୟାୟ ଅପେକ୍ଷାରେ ।

ସ୍ବପ୍ନର ଦୁନିଆ

ଶୁଭଙ୍କର ଶତପଥୀ

ସ୍ବପ୍ନର ଦୁନିଆ ମୋର ଅଟେ ଯେ ନିଆରା
ଫୁଲ ପରି କୋମଳ ସେ, ସୁଖର ଆସରା
ଶେୟରେ ବିଛାଏ ସ୍ବପ୍ନ କେତେ କେତେ ମୁଁ ଯେ
ସୁଖର ଆସରାରେ କେବେ କେବେ ହଜେ ॥

ସ୍ବପ୍ନ ଆଶେ ନୂଆ ସକାଳର ବାସ୍ତବତା
ପୁଣି କେବେ ଆଶେ ଜୀବନରେ ନୀରବତା
ଉଜ୍ଜ୍ୱଳରେ ପ୍ରଶ୍ନ କିଛି ଏ ମନର ଭିତରେ
ଘୁରି ବୁଲେ ଅଧାଭଙ୍ଗା ସ୍ବପ୍ନ ସାକାରରେ ॥

ସ୍ବପ୍ନ ଆଗମନରେ କେବେ ନଥାଏ ଦିନ ରାତି
ସେହି ସ୍ବପ୍ନ ଦିଏ ଶୀତ ଓ ଉଷ୍ମତାର ତାତି

ସ୍ବପ୍ନ ଥାଏ ଅଧାଭଙ୍ଗା ଛୋଟ ବାଲିଘରେ
ଥାଏ ପୁଣି ଜୀବନର ଆଶା ନିରାଶାରେ ॥

କେମିତି ଦେବି ମୁଁ ଏ ମନକୁ ଭରସା
ରଖୁନାହିଁ କେବେ ମନେ ଏପରି ଲାଳଶା
ସତେ କ'ଣ ସ୍ବପ୍ନ କେବେ ସତ ହୁଏ ନାହିଁ?
ଅବା ସ୍ବପ୍ନ ଦେଖିବାର କିଛି ଯଥାର୍ଥତା ନାହିଁ ॥

ଜାଣିଛ କି ସ୍ବପ୍ନର ସୀମା ଅଟେ କେତେ ଦୂର?
ପାରେ ନାହିଁ ମାପି ମୁଁହି ତା'ର ପରିଧିର
ଜାଣିଲି ଯେ ଅସରନ୍ତି ସ୍ବପ୍ନ ଆସେ ଜୀବନରେ
ପୁରଣ କରିବା ମୋର ଆୟତ ବାହାରେ ॥

ସ୍ଵାର୍ଥପର ଦୁନିଆ

ସତ୍ୟପ୍ରକାଶ ପାଣିଗ୍ରାହୀ

କାହିଁ କେତେଦୂର ଚାଲି ଆସିଗଲି ମୋ ପରିଚୟ ଖୋଜି ଖୋଜି
କିନ୍ତୁ ପାଇଲିନି ପରିଚୟ ସିନା ପାଇଲି ମୁଁ ଅନୁଭୂତି ।।

ଚାଲୁ ଚାଲୁ ମୁଁ ଚିହ୍ନିଗଲି ଏଇ ସ୍ଵାର୍ଥପର ଦୁନିଆକୁ
କେଜାଣି କାହିଁକି ଲାଗୁଛି ହେ ମତେ କାହିଁ ଜନ୍ମିଲି ଏଠି ତୁଚ୍ଛକୁ ।।

ସ୍ଵାର୍ଥ ପାଇଁ କେବେ ପ୍ରେମ ବନ୍ଧା ପଡ଼େ ତ ପ୍ରେମ ପାଇଁ କେବେ ପରିବାର
ଯଉଁ ଦେଖିଲେ ସ୍ଵାର୍ଥ ହିଁ ସ୍ଵାର୍ଥ ହାଏରେ ମୋହମାୟା ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାର !!

ଏଠି ତ ନାରୀଙ୍କୁ ଦିନରେ ପୂଜନ୍ତି ଆଉ ରାତିରେ ଦୁଷ୍ଟର୍ଣ୍ଣ କରନ୍ତି
ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ମଧ୍ୟେ ରକ୍ଷକରୁ ଭକ୍ଷକ ସାଜି ଯାଆନ୍ତି ।।

ଧୂକ୍ ! କି ପ୍ରକାର ଏ ସଂସ୍କାର??

ହାଏରେ ମୋହମାୟା ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାର !!

ଯଉଁ ନାରୀଙ୍କୁ ନାହିଁ ସମ୍ମାନ, ସେଠି କି ଶାନ୍ତି ମିଳିବ କହୁନ??

କୁକର୍ମ ପାଇଁ ମିଳେ ପୁରସ୍କାର
ସତ୍ କର୍ମକୁ ମିଳେ ଖାଲି ତିରସ୍କାର
ସତ୍ କର୍ମୀ ପାଇଁ ନାହିଁ ଏଠି ସ୍ଥାନ
କୁକର୍ମୀ ପାଇଁ ଅଛି ହେ ସମ୍ମାନ ॥

ତଥାପି ଆଜି ଏ ସ୍ୱାର୍ଥ ଦୁନିଆରେ ଅଛନ୍ତି ନିସ୍ୱାର୍ଥୀ ଲୋକ
ଯାହାଙ୍କ ପାଇଁ ତ ଏଇ ଦୁନିଆରେ ଟିକେ ଶାନ୍ତିରେ ନିଶ୍ୱାସ ନଈ ॥

ଚାଲ ମିଳିମିଶି ଆମ ଚିନ୍ତାଧାରା ରେ ଆଣିବା ପରିବର୍ତ୍ତନ
ଦୁନିଆକୁ ପୁଣି ଲଭିବ ଆସିବ ଶାନ୍ତିର ବାତାବରଣ ॥

ଶୁଭପଲ୍ଲବ

ସତ୍ୟାନୁମାନ

ସତ୍ୟନାରାୟଣ ପଧାନ

ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ କହୁଛନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ମୁଖଚାହିଁ
ଏ ସୃଷ୍ଟି ବାରତା ମୋତେ କୁହ ହେ ବୁଝାଇ ।
ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମୁଖଚାହିଁ
କର୍ଣ୍ଣଦେରି ଶୁଣ ଯାହା କହିବି ବୁଝେଇ ।
ଯୁଗ ମଧ୍ୟେ କଳିଯୁଗ ବଡ଼ ହିଁ ବିଚିତ୍ର
ପାପଭାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏଠି ମାନବ ଶରୀର ।
ମିଥ୍ୟା ବାନ୍ଧିବ ତା' ବସା ଅଧର୍ମୀର ଘରେ
ଦୁର୍ନିତୀ, ଦୁର୍ଗୁଣ ଯେତେ ରହିବେ ସାଥୀରେ ।
ଗୃହ ବିବାଦରେ ସର୍ବେ ହଣାକଟା ହେବେ
ଆହା କହିବାକୁ ଜଣେ କେହି ନ ଆସିବେ ।
ଶାଶୁକୁ ବୋହୂ ମାରିବେ ବୋହୂକୁ ଶାଶୁଏ
ବାପଭାଇ କଲହରେ ମାତିବେ ସଭିଏଁ ।
ଅର୍ଥ ଉପାର୍ଜନ ପାଇଁ ସର୍ବେ ମାତିଥୁବେ
ଦାନ ପୁଣ୍ୟ କଥାକୁ କେ ଗୁରୁତ୍ବ ନ ଦେବେ ।

ଅର୍ଥ, ଭୂମି, ଜଳ, ନୀରୀପାଇଁ କଳିସିନା
ମାନବ ଲୋଡ଼ଇ ସଦା କାମନା ବାସନା ।
ପୁଅରେ ବାପ ବିଶ୍ବାସ କେବେ ନ ରହିବ
ଶାଶୁ-ବୋହୂ କଥାଆଉ କିଏ ବା କହିବ ।
ମଦ୍ୟପାନେ ସର୍ବେ ଜାଣ ମାତାଲ ହୋଇବେ
ନ ଖାଇ ଗୁରୁଖା ବିଡ଼ି ରହି ନ ପାରିବେ ।
ବଢ଼ିଯିବ ରୋଗ ସଂଖ୍ୟା ନୁଆ ନୁଆ ହୋଇ
ଡାକ୍ତରଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିବାକୁ କଷ୍ଟ ଯିବ ହୋଇ ।
ଆୟୁଷ ହୋଇବ ଦେଖ ସତୁରୀ ବରଷ
ଭୋଗୀ ନ ପାରିବେ କେହି ଏତିକି ଆୟୁଷ ।
ଯୁବା ବୟସରେ ଅବା ଅର୍ଦ୍ଧ ବୃଦ୍ଧ ହୋଇ
ମରଣ ଦେଖିବେ ସର୍ବେ ହାହାକାର ହୋଇ ।
ହୃଦ୍‌ଘାତ ଅମ୍ଳରୋଗ କର୍କଟ ରୋଗରେ
ପାଇବେ କଷଣ ବହୁ ମରିବା କାଳରେ ।

ରୋଗ ବଇରାଗ ଭାଇ କଳିର କରାଳ
 ବେଳଥାଉଁ ତକିଁ ରୁହ ନ କରିଣ କାଳ ।
 କୁଳାରୁ ଛାଣୁଣି ଯାଏ ସବୁ ଛାଡ଼ିଯିବୁ
 ମଲାବେଳେ ସୁତାଖଣ୍ଡେ ନେଇ ନ ପାରିବୁ ।
 ଯଦିନେବୁ ଧର୍ମ-ପୁଣ୍ୟ ଧନ ନେଇ ଯିବୁ
 ସଂସାରରେ ଯାହା ନିଜେ ହିତ କରିଥିବୁ ।
 ଧର୍ମ ଧନ ନର ନାରାୟଣ ସେବା ବଳେ

ମିଳଇ ସଦା ସର୍ବଦା ଏହି ମହିତଳେ ।
 କହେ ମୁଁ ମୁରୁଖ ସତ୍ୟ ଗୀତରେ ବୁଝାଇ
 ଦାନ ଧର୍ମଠାରୁ ଆଉ ବଡ଼ କିଛି ନାହିଁ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର ଅଭିଳାଷ ପୂରଣ ହୋଇଲା
 ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର କଥା ମନକୁ ପାଇଲା ।
 ଏଠାରେ ମୋ ଅନୁମାନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଲା
 ଦୋଷଥିଲେ କ୍ଷମାଦେବ ଭାବି ଛୋଟପିଲା ।

ସୁଖ ଦୁଃଖ

- ପ୍ରେମଶିଳା ରାଉତ

ପବନ ସୁଅରେ ବହି ଯାଉଥିବା
 ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ପରିବର୍ତ୍ତନଶୀଳ
 କେବେ ଦୁଃଖର ନଦୀ ତ
 କେବେ ସୁଖର ସାଗର
 ଜୀବନର ସବୁ ପାହାଚରେ ଦୁହେଁ ଦିବ୍ୟମାନ
 ସୁଖ ବିନା ଦୁଃଖ ଅଧୁରା
 ଦୁଃଖ ବିନା ସୁଖ ଅଧୁରା
 ସୁଖରେ ଏ ମନ ଦି' ପଦ ଗୀତ ଗାଏ
 ଦୁଃଖରେ ଏ ଆତ୍ମ ଦି' ଟୋପା ଲୁହ ଝରାଏ ।

ସୁଖ ଦୁଃଖ ଦୁହେଁ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ବନ୍ଧୁ
 ଗୋଟେ ନିଶ୍ବାସ ହେଲେ
 ଆଉ ଗୋଟେ ପ୍ରଶ୍ବାସ
 ଦୁହେଁ ଜୀବନର ଚିରସାଥୀ
 କେବେ ବଗିଚାରେ ସୁଖ ଫୁଲ ହୋଇ
 ସକାଳେ ଫୁଟେ ତ
 କେବେ ଦୁଃଖ ଦେଇ କଣ୍ଟାର ଆଘାତ ଦିଏ
 ସୁଖରେ କେବେ ଫୁଲକୁ ମନ ଗଳାହାର କରେ
 ଦୁଃଖ କେବେ ପାଦରେ କଣ୍ଟାକୁ ସଜାଏ ।

ଫେରିଆରେ ଧନ

ଅକ୍ଷୟ କୁମାର ବେହେରା

ଜନ୍ମଭୂମି କହେ ଡାକି ଖୋଜି ତତେ
କାହିଁଗଲୁ ଧନ ମୋର,
ବିଗତ କଥାକି ମନେ ପଡୁନାହିଁ
କରି ଦେଇଗଲୁ ପର ।୧।

କେମିତି ଭୁଲିଲୁ ପିଲା ଦିନ କଥା
ଧୂଳି ଖେଳ ବାଲିଘର,
ସାଙ୍ଗସାଥୀ ମେଳ ବୋହୁ ଚୋରି ଖେଳ
ସାଇତା ସବୁ ଖବର ।୨।

ଆତ୍ମ ଜାତ୍ମ ଫଳ ଖାଇବାର ଲାଗି
ହେଉନି ମନ ଆତୁର,
ମୋ କୋଳେ ବଢ଼ିଲୁ ହେଲୁ ଯେବେ ବଡ଼
ଛାଡ଼ି ହୋଇ ଗଲୁ ଦୂର ।୩।

ତୋ ପାଦ ପରଶ ପାଇବ ଜଗିଛି
ପୋଖରୀ ତୁଠ ପଥର,
ଆଜି ବି ଚାହିଁଛି ଗ୍ରାମପଥ ବାଟ
ଫେରିବାର ଦିନ ତୋର ।୪।

ଗର୍ଭଧାରୀ ମାତା ଅନ୍ତରେ କାନ୍ଦୁଛି
ଆଖିରେ ତା' ଲୁହଧାର,
ଜନ୍ମଦାତା ତୋ'ର ସହିଯାଏ ସିନା
ଛାତିରେ ରଖି ପଥର ।୫।

ଭାଇଭଉଣୀମାନେ ଭାବୁଥାନ୍ତି
ଭାଇ ଆମଠାରୁ ଦୂର,
ହାତ ଧରି ଯାକୁ କରିଥିଲୁ ସାଥୀ
ଝୁରିହୁଏ ନିରନ୍ତର ।୬।

ବାପା ସ୍ନେହପାଇଁ ପିଲାମାନଙ୍କର
ମନରେ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଭାର,
ମନେ କି ପଡୁନି ଯାଇଛୁ ଛାଡ଼ି ତୁ
ରହିଛି ଛୋଟ ସଂସାର ।୭।

ଟଙ୍କାର ମୋହରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇଗଲୁ
ଛିଣ୍ଡାଇ ସଂପର୍କ ତୋର,
ତତେ ଝୁରି ଆଜି ସର୍ବେ ମର୍ମାହତ
ଫେରିଆରେ ଧନ ମୋର ।୮।

କଳଙ୍କିତ ରାତି

ରଶ୍ମୀ ରଞ୍ଜନ ସାହୁ

ମୌସୁମୀ ଆସିଲା ସିନା
ହେଲେ ମନ ଏବେ ବି ଶୁଖା
ଭିଜା ଭିଜା ସ୍ବପ୍ନ ଆଖିରେ ଅସୁମାରୀ
ପିନ୍ଧି ବୁଲୁଛି ଭାବନାର ମୁଖା ।

ଆକାଶେ ବାଦଲ ଯେମିତି ମନ ଆକାଶେ ପ୍ରେମ
ଦୁହେଁ ଆସନ୍ତି କ୍ଷଣିକ ପାଇଁ
ମନରେ ଜଗେଇ ଆଶା ଅସୁମାରୀ
ଯାଆନ୍ତି ଚାଲି ବୁକୁ ଫଟେଇ

ତୃଷାକ୍ତ ଆଖି ରହିଛି ଚାହିଁ
କେବେ ଆସିବ କଳା ବାଦଲ
ବରଷି ଯିବ ମୋ ଉପରେ
ଦେବ ଏ ମନର ଶୋଷ ମେଣ୍ଟାଇ

ପ୍ରେମଭରା ଆଖି ରହିଛି ଚାହିଁ
କେବେ ଆସିବ ମୋ ଅମାନୀ ପ୍ରିୟା

ଆବଦ୍ଧ କରିବା ମତେ ଆଲିଙ୍ଗନେ
ଭରିଦେବ ଭିଜା ଭିଜା ରାତି ମୋ ଜୀବନେ
ଉପ୍ସିତ ମନ ଖୋଜି ବୁଲୁଛି
ପାଇବାକୁ ଟିକେ ତାରି ସ୍ବର୍ଗ
କଳା ବାଦଲ ଆସିଲାଣି ଠାଙ୍ଗି
ପବନରେ ଭାସି ଆସୁଛି ମୋ ପ୍ରିୟାର ବାସ ।

ସେହି ଭିଜା ଭିଜା ଅନ୍ଧାର ରାତି
ବାହାରେ ବରଷାର ଗୁଣ୍ଡୁ ଗୁଣ୍ଡୁ ଗୀତ
ଭିତରେ ପାଉଁଜିର ରୁଣୁ ଝୁଣୁ ସଂଗୀତ
ଏ ଛାତି ତଳ ମନଟା ହେଉଛି କଳଙ୍କିତ

ଗୋଲାପର ଶେଜ ବିଛାଇ
ଚାହିଁ ରହିଛି ମୁଁ ମୋ ସାଥୁର ରାସ୍ତା
ସ୍ବପ୍ନରୁ ବାହାରି କାଳେ ଆସିଯିବ ସେ
ଏ ଅଭୁଳା ରାତି ଗାଇବ ଆମ ମିଳନ କବିତା ।

ବରଷା ପବନ ସହ ବିଜୁଳି ତମକ
 ଡରରେ ହେଉଥିବ ଛାତି ଧକ ଧକ
 ଧୂରେ ଧୂରେ ନିଶ୍ୱାସର ମିଳନ ତାତି
 ଅଜଣା ଡରରେ ପାହିଯିବ ସେ ରାତି
 ଏ ମନ ତୁମକୁ ଛୁଇଁଲା ପରେ
 ଏ ଆଖି ତମକୁ ହିଁ ଖୋଜେ
 ଅଜଣା ଅଶୁଣା ମଣିଷଟିକୁ
 ଦେଖୁ ଦେଖୁ ସ୍ୱପ୍ନ ରାଇଜରେ ହଜେ
 ରାତିର ଫିକା ଫିକା ଆଲୁଅରେ
 ଯେବେ ଆଖି ତମ ସହ ମିଶେ

ସପନ ରାଇଜେ ଘରଟିଏ ତୋଳେ
 ତୁମ ଓଢ଼ଣୀ ପକା ମୁଁହ ମତେ ଦିଶେ
 ଅକୁହା କଥା ତୁମେ
 ନା ପାରେ ମୁଁ କାହାକୁ କହି
 ଚାଲିଗଲା ବେଳେ କଣେଇ ଚାହିଁ
 ଚାଲିଯାଅ ଏ ଛାତିର ଲହୁ ଫଟେଇ ।
 ଭିଜା ଭିଜା ରାତି ଯାଉଛି ପାହି
 ତମ ବାସର ଚିହ୍ନ ଚିହ୍ନେ ବି ନାହିଁ
 ବାସି ଶେଜର କୁହୁକ ପାଗଳ କରେ ନିତି
 କେବେ ସଜିବ ମୋର ଏ କଳଙ୍କିତ ରାତି ।

ପାଶବିକତାର ତୁମ୍ଭନ

- ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ପଧାନ

ପାଶବିକତା ତୁମି ଦେଇଯାଏ
 ଆପଦ ମସ୍ତକ..
 ଉଆଁସ ରାତିର ବିସ୍ତାରିତ କାନ୍ଦାରେ
 ଅବା, ଫୁଟ ଲାଇଟ୍‌ର ସୁସ୍ଥାଲୋକରେ
 ଏକାନ୍ତ ତରୁଣୀ କୁଦ
 ଜନପଥରେ ଦେଖୁ ॥

ଦ୍ୱିତୀୟ ଦାରୁ ବି ନିର୍ଦ୍ଦୟ ସାଜେ
 ଅଭାବୀ, ନିରୀହା, ଗର୍ଭସ୍ଥ ଗୃହିଣୀର
 ଆର୍ତ୍ତ ଚିତ୍କାରକୁ

ହସିତାଲ୍ ବାରଣ୍ଡାର ମୁକୁଳା
 କୋରିଡର୍‌ରେ
 ପାଶବିକତାର ତୁମ୍ଭନ ଚାଖୁ ॥
 ପୂଜ୍ୟ, ପିତୃ ପ୍ରତିମା ଗୁରୁ ବି
 ଅପୁଷ୍ପା କୋମଳ କଢ଼ିର
 ନିରୀହତାର ସୁଯୋଗ ଉଣି
 ପରସ ଲାଲାସାରେ ଆଜି
 ପାଲଟିଯାଏ ଭ୍ରମର
 କନ୍ୟା ମୁଖେ ସ୍ୱପ୍ନ ସୂର୍ଯ୍ୟମୁଖୀ ॥

ରକ୍ଷକ ଏଠି ବିଚ୍ ରାସ୍ତାରେ
 ଆଇନ୍‌କୁ ଉଲଗ୍ନ କରେ
 ପରିଚୟ ମାଗେ ଦୌପଦୀର
 ଆଇନ୍ ଗୃହରେ ପୁନଃ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠେ
 ସୀତାର ସତୀତ୍ୱ ପ୍ରତି ॥
 କି, ଭୟଙ୍କର ସତେ ଏ ତୁମ୍ଭନ
 ଯାହା ରସ ରସାଳରେ
 ନେତାଏ ଲଘି ଦିଅନ୍ତି ତାଙ୍କ ମର୍ଯ୍ୟାଦା
 ହନିତ୍ରାପର ବ୍ଲୁଉଜ୍‌ରେ
 ଦେଶପ୍ରେମକୁ ଢାଳି ॥

ଅପୂରଣୀୟ ଆଶା

ଅମରଜ୍ୟୋତି ନହାସୁଆର

ହୃଦୟର ବିଶାଳ ରାଜତରେ ମନପକ୍ଷୀଟି ବାନ୍ଧିଛି ଏକ
ଛୋଟିଆ ବସା,
ସେ କାହାକୁ କହିବ, ଶୁଣିବ ବା କିଏ,
ଆଖିରେ ଆଖିଏ ଭରା ଅସୁମାରୀ ସପନ,
ମନଭିତରୁ ଉଠି ମାରୁଥାଏ ଅନେକ ଛୋଟବଡ଼ ଅଝଟ
ଅଦମ୍ୟ ଅପୂରଣୀୟ ଆଶା ।

କ୍ଷଣେ କ୍ଷଣେ ଚାଲେ ମନ ଓ ବିବେକ ମଧ୍ୟେ ଯୁଦ୍ଧ ସହ
ନିଷ୍ଠୁର ବଚସା,
ସେ କାହାକୁ ଜଣେଇବ, ଜାଣିବ ବା କିଏ,
ନିରୀହ ମନ କରେ ବ୍ୟାକୁଳ ପ୍ରୟାସ,

ହେଲେ ଅଧୁରା ରହିଯାଏ ଅଧାଗଢ଼ା
ସପନଘରର ସେ ଛାତରୂପୀ ଅପୂରଣୀୟ
ଆଶା

ବିଫଳତାର ପହିଲି ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣରେ ଆଶାରୁ ହିଁ
ଜନ୍ମନିଏ ଦୁଃଖମୟ ନିରାଶା,
ସେ କାହାକୁ ବୁଝେଇବ, ବୁଝିବ ବା କିଏ,
ଜୀବନରେ ତ ସବୁକିଛି ପୂର୍ବ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ,
କାହିଁକି ପାଳିବା ମନରେ ସେ ଅସମ୍ଭବ
ନଭଶୁନ୍ୟ ସପନର ଅପୂରଣୀୟ ଆଶା

କବି ଓ କବିତା

ହୃଷିକେଶ ସ୍ବାଇଁ

ପ୍ରକୃତି ଓ ପୁରୁଷର ବର୍ଣ୍ଣନା
ନଦୀ ସଙ୍ଗେ ସାଗରର ମିଳନ
କାଳିଦାସ ଶକୁନ୍ତଳା କାହାଣୀ
କାବ୍ୟିକ ରସ ଝରେ ଦିବାରାତି !

ଗୋପନ ବସନ୍ତର ବିଳାସ
ସୌଦାମିନୀ ସ୍ବପ୍ନର ଆବେଶ
ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର ପରାଣ କୁଞ୍ଜରେ
ପଲ୍ଲବିତ କଞ୍ଚତରୁ ଲାଜେ ପୁଷ୍ପବତୀ !

ଅବିରତ କବିତାର ଉପମା
ଅବିଶ୍ରାନ୍ତ କଞ୍ଚନାର ମହିମା
ଅପବାଦ କୁଳବାଡ଼ ତେଜ୍ଜ
ସ୍ବପ୍ନନଦୀ ଅସମୟେ ହେଲା ଗର୍ଭବତୀ !

ଅଯାଚିତ ପ୍ରେମର ପ୍ରଭୁତ୍ବ
ଚାରୁ ପିୟମ୍ବଦାର ଦାସତ୍ବ
ସଂଭାବ୍ୟ ପୁରୁଷ ବିଳାସର
ସନ୍ତୋଗ ଲେଖନୀ ଆଜି ରସବତୀ !

କଳିର ମଣିଷ

ରତ୍ନପର୍ଣ୍ଣା ସାହୁ

ଅଜ୍ଞାନ ଗଲାଣି ଖେଳି
ମନୁଷ୍ୟ ଭିତରେ ଚେତନା ହଜିଲା
ତୁଚ୍ଛ ପାଇଁ କରେ କଳି
ଦୟା, କ୍ଷମା ତା' ମନରୁ ଧୋଇଲା
ସ୍ୱାର୍ଥ ପାଇଁ ଦିଏ ବଳି
ନବା ପାଇଁ ସେ ତ ସବୁଠି ତପ୍ତର
ଦେହରୁ ଦିଏନା ମଳି
ମାନବ ଆଜି ଦାନବ ସାଜିଲା
ଇଏ ପରା ଯୁଗ କଳି ।

ମାଟିର ମଣିଷ

ରାଜଶ୍ରୀ ଖଟୁଆ

ନୁହେଁ ମୁଁ କବି
ଲେଖୁନି ମୁଁ କବିତା
ମରିମରି ଜୀଉଥିବା
ମଣିଷର ଏ ଆତ୍ମକଥା

ମଳିନ ମୁହଁ ତା'ର ଶୁଖିଲା ଦେହ
କେବେ ଲହୁ ଆଉ କେବେ ଲୁହ
ସବୁବେଳେ ଜୀବନରେ ତା'ର
କାନ୍ଦ କାନ୍ଦ ଆଉ କୋହ

ମାଟି ତା ଜନନୀ ମାଟି ତା ମାଆ
ସାଙ୍ଗ ତା'ର କୋଡ଼ି କୋଦାଳ ଦାଆ
ସେଇ ଟାଣୁଆ ଖରା ସେଇ ଦୁଇଟି
ହାତୁଆ ବଳଦ ଦିଅନ୍ତି ବଞ୍ଚିବାର ରାହା

ଶାଗ ପଖାଳକୁ ଶୁଖୁଆ ପୋଡ଼ା
ବର୍ଷାଦିନେ ସେଇ ଦଳର ଭେଡ଼ା
ସୁନ୍ଦର ସଂସାରକୁ ଆଜି
ଆଶା ବିଶ୍ୱାସ ଆଉସାହାରା ଲୋଡ଼ା

ଚାଲି ଯାଉଛି ସେ ଦାଦନ ଖଟିବାକୁ
ନିଜ ଜୀବନ ମାଟିରେ ଲୋଟିବାକୁ
ଧାଉଁନାହିଁ ସେ ମରାଟିକା ପଛରେ
ଇଚ୍ଛା କରୁନାହିଁ ଏତେ କଷ୍ଟ ସହିବାକୁ

ଏଇ ମାଟି ଉପରେ ଜନମିଥିଲା
ମାଟି ହିଁ ତାକୁ ବଞ୍ଚାଇଥିଲା
ଶେଷରେ ମାଟି ହେଇ
ସେଇ ମାଟିରେ ମିଶିଗଲା....

କପେ ଚା'

ଧ୍ବରେନ୍ ବାଗ

ତମ କପେ ଚା'ରେ
ମୋ ନିଷ୍ପେଜ ଶରୀରଟା
ଯନ୍ତ୍ର ପରିକା ଚିହ୍ନିକି ଉଠେ
ଏଇଠି ଥାଏ ତମ
ରାଗ ରୁଷା ଅଭିମାନ ମିଶା
ପ୍ରେମର ଅଗାଧ ପରଷ ।

ଏଇଠି ବଖାଣ ତମ
ଶହ ଶହ କୈଫିୟତ
ଫେରାଦ କରି ଚାଲ
ଗୋଟିକ ପରେ ଗୋଟିଏ
ଅସମାହିତ ଫର୍ଦ୍ଦ
ଆଉ ତମ ଅସହିଷ୍ଣୁତାର

ଅମାନିଆ ପ୍ରଶ୍ନ ॥
ମୁଁ କିନ୍ତୁ ନିରୁପାୟ
ନା ଏପଟ ନା ସେପଟେ
ତମ ପରଷା ଚା'କୁ
ଓଠକୁ ଓଠ ଚାପି
ଖୁବ୍ ସରାଗେ
ଢୋକ ଢୋକ କରି ପି'ଯାଏ ।
ତମେ ନିଷ୍ପେଜ ହେଇଯାଅ
ଘୋଟି ଆସେ କଳାବାଦଲର
ଛାୟା
ସରଳ ମୁହଁଟା ବିଷଣ୍ଣ ଦିଶେ
ବାରିହୁଏ ଆସନ ବିଦ୍ରୋହ ସୂଚନା

ମୁଁ ଦେଖେ ଅସହ୍ୟ ହେଇ
ଛପି ଛପି ଓଡ଼ଣୀ ତଳେ
ଆଖିରୁ ଝରାଅ ଦି'ଠପା ଲୁହ ।
ସରିଯାଏ ଚା'
ଶିଥିଳ ହୁଏ ବିଦ୍ରୋହ
ବୁମେରାଂ ସାଜନ୍ତି ପ୍ରଶ୍ନ
ଠିକ୍ ଏଇ ସମୟେ ମୁଁ କହେ
ତମେ ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦର ଦିଶୁଛ
ଭାଙ୍ଗି ଯାଏ ନୀରବତା
ବୁକୁଫଟାଇ ହସି ଉଠ
ଓଠକୁ ଓଠ ଚାପି ପଚାର
ଚା'କେମିତି ହେଇଛି??

ଏକା ଏକା

ଦେବବ୍ରତ ବାରିକ

ତୁମେ ଦେଇଥିବା କଲମ ପ୍ରିୟା
ଭାବି ଲେଖେ ତୁମ କଥା
ତୁମ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ମିଛ ଜହ୍ନ ରାତି
ଲାଗେ ସବୁ ଫିକା ଫିକା ।

କେ ଅଭିମାନେ ଚାଲିଗଲା ଛାଡ଼ି
କରି ଏତେ ହାନିମାନ
ଚାଲି ଯିବ ଦିନେ ଜାଣି ମୁଁ ନଥିଲି
ଆଜି ଲାଗେ ଏକା ଏକା... (୨)

କହୁ ଥିଲ ଦିନେ ଛାଡ଼ି ଯିବନାହିଁ
ତୁମେ ମୋ ଜୀବନ ଧନ...
ସେଇ ଧନ ଆଜି ପର ହେଉଗଲା
ବୁଝିଲନି ମୋର ମନ ।

ଧୋକା ଦବା ଯଦି ତୁମ ମନେ ଥିଲା
କାହିଁ ପାଉଥିଲ ଭଲ

ହାତ ଧରି ମୋର ବାଟ ଚାଲିବାର
କରୁଥିଲ ମିଛ ଅଭିନୟ ।

ପ୍ରେମ ବିରହର ବେଦନା କେତେ ଯେ
ଭାରି କଷ୍ଟ ଦିଏ ମୋତେ
ଲୁଚି ଲୁଚି କାନ୍ଦେ ତୁମ ପାଇଁ ସାଥ୍
ଏଇ କ'ଣ ପ୍ରେମ ଉପହାର?

ମୋ ଜୀବନରେ ଖୁସି ଆଉ ନାହିଁ
ଅଛି ଖାଲି ଆଖି ଲୁହ...
ସେ ଆଖି ଲୁହ ସାଜିଛି କାହଣୀ
ଲେଖେ ତମ ଅଭିନୟ

କଲମକୁ ଆଜି ସାଜ ମୁଁ କରିଛି
ତତେ ଭାବି ଲେଖିବାକୁ...
କିଛି ଏଣୁ ତେଣୁ ତୁମ ପାଇଁ ଲେଖେ
ଏ ମନ ବୁଝେଇବାକୁ...

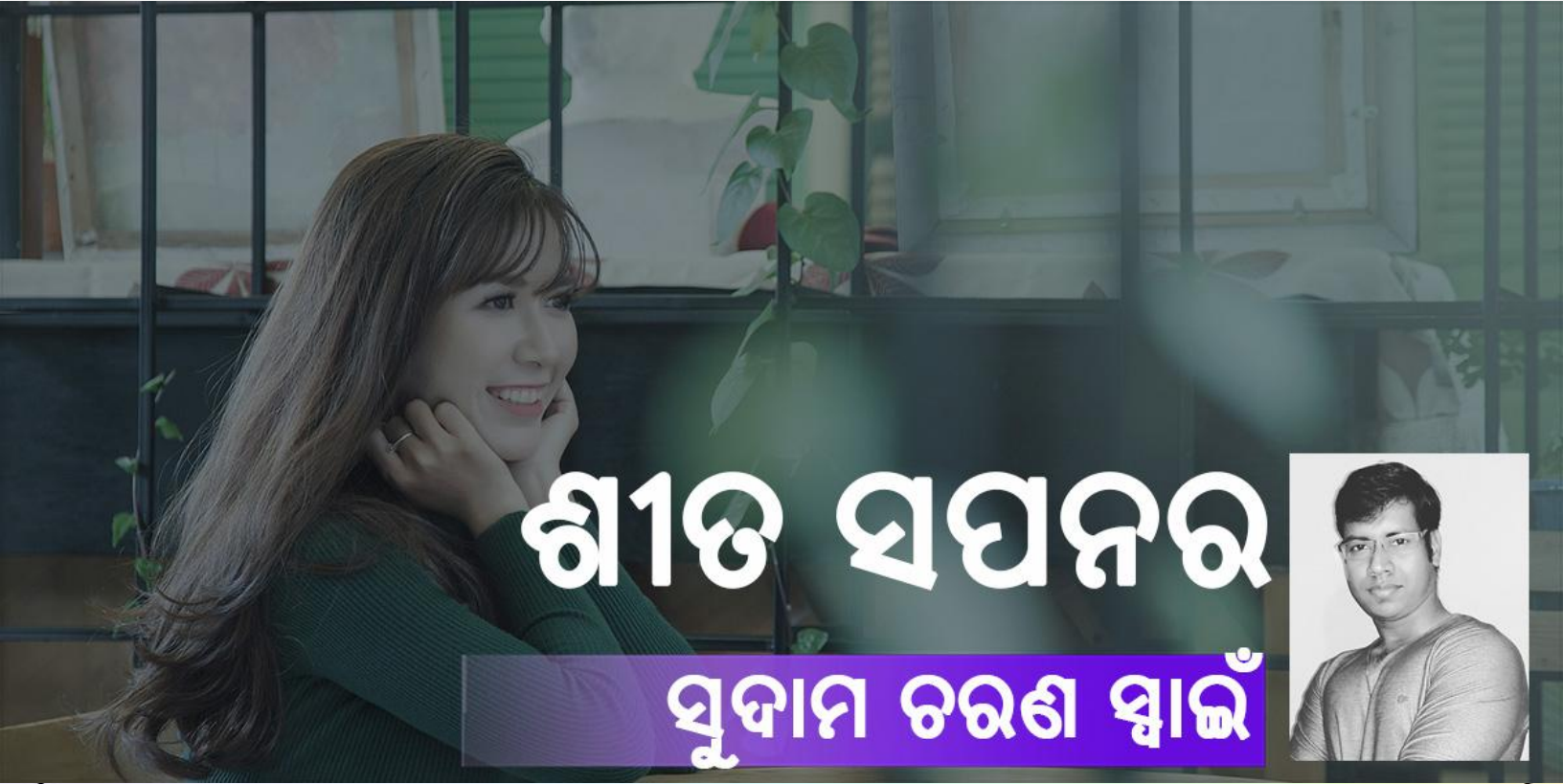
ତମ ପାଇଁ କବିଟିଏ ମୁଁ

ଭକ୍ତ ଚରଣ ସୁନାନ୍

କବି ନୁହେଁ ମୁଁ
କିନ୍ତୁ ତମ ପାଇଁ କବି ସାଜି ଲେଖେ କବିତା
ଶବ୍ଦ ପରେ ଶବ୍ଦ ଯୋଡ଼ି
କାଗଜରେ ଧାଡ଼ି ଧାଡ଼ି
ଖଞ୍ଜିଦିଏ ଭାବନା ଓ କଷ୍ଟନାର
ମଣି ମୁକୁତା ।

କବି ନୁହେଁ ମୁଁ
କିନ୍ତୁ ତମ ପାଇଁ କବି ସାଜି ଲେଖେ କବିତା
କିଛି ହସ ଲୁହ ଢାଳି
କିଛି ସ୍ମୃତି ସ୍ବପ୍ନ ତୋଳି
ସାଜିଦିଏ ମିଳନ ଓ ବିରହର
ନାଲି ଅଳତା ।

ଶୀତ ସପନର

ସୁଦାମା ଚରଣ ସ୍ବାଇଁ

ଶୀତ ସପନର ସାଇତା ସ୍ମୃତିରେ

ଅବିର ରଙ୍ଗ ଭରି ।

ଫଗୁଣ ଫୁଲରେ ଚିଠି ଲେଖୁ ଲେଖୁ

ଠିକଣା ହେଲା ମୋ ଚୋରି ॥

ଚୋରା ଚଇତିର ଚଗଲା ପବନ

ଡକନା ଡକନା ଆଉ ।

ତୁମେ ଗଲା ପରେ ସହି ପାରିବିନି

ନିଦାଘ ନିଆଁର ଦାଉ ॥

ଡହ ଡହ ଆଜି ବୈଶାଖୀ ମୁଁ ଯେ

ନିଆଁରେ ତୋଲିଛି ଘର ।

ବୈଶାଖକୁ ମତେ ଡର ନାହିଁ ।

ହେଲେ ଶ୍ରାବଣକୁ ବେଶୀ ଡର ॥

ଫଗୁଣ

ଭବାନି ମାଝୀ

ହେ ଫଗୁଣ ତୁ କି ଜାଣିନୁ
ପୁଣି ମୋ ଦେହରେ
ରଙ୍ଗ ବୋଳିବାକୁ ଆସିଛୁ,
କେହି ଜଣେ ଏମିତି
ରଙ୍ଗ ଲଗାଇ ଦେଇ ଯାଇଛି ଯେ...
ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୋ ଆଖିର ଶ୍ରବଣରେ
ଧୋଇଲେ ବି ଯାଉନି
ତୁ ପୁଣି କମ୍ପନ ନିଆଁରେ
ଜାଳିବାକୁ ମତେ ଆସିଛୁ ॥

ଭାଳିଦେ ମୋ ହୃଦୟରେ ଅବିର ସବୁ
ରକ୍ତାକ୍ତ କରିଦେ
ନିମିଷକ ପାଇଁ ତାକୁ ବି ଧରିକି ଆ
ଖେଳିଯାଅ ଦୁହେଁ ଏ ମୋ ଶରିରେ
ଲୋକ ହସା ହେବା ପାଇଁ ମୁହଁ ତ ବଞ୍ଚିଛି
ଏ ଜୀବନ ନଈରେ ॥

ଏତେ ତୋର ଅଭିଳାଷ ଅଛି
ପ୍ରେମ ବାଣ୍ଟିବା ପାଇଁ
ଯା ଚାଲିଯା ପ୍ରୀୟାର ଅଗଣା ପାଖରେ
କହିଦେବୁ ପ୍ରୀୟତୋର ଖୁସିରେ ଅଛି
ଦିଗ ବଳୟର ଆର ପାରିରେ ॥

ହସ ହସ ମୁହଁ ପଛରେ
 ଥାଏ ଅନେକ ଦୁଃଖର କାହାଣୀ,
 ହସର ମୁଖାଦ୍ୱାରା ଆଦୃତ କରି
 ଦୁନିଆ ଆଗରେ ପରସା ଯାଏ,
 ପ୍ରସାଧନ ସାମଗ୍ରୀର ବହଳ ପରସ୍ତରେ
 ଲୁଚାଯାଏ ବ୍ୟଥାର ଚିହ୍ନାର,
 ଆଖି ବି ଶୁଆଇଦେଇ ତା' ଭିତରେ
 ଲୁହ ସବୁକୁ ଦିଏ ଭିନ୍ନ ଏକ ଚାହାଣି...

ଚିକିତ୍ସିକ ଆଲୁଆର ଦୁନିଆରେ
 କାହାର ବା ସମୟ ଅଛି,
 ଦୁଃଖର ଗଭୀରତାକୁ
 ମାପିବାକୁ କିଏ ବା ନିଜର ଅଛି,
 ଦୁଃଖକୁ ପ୍ରକାଶ କରି
 ମିଛ ସମବେଦନା

ପାଇବଟା ବି ମୂର୍ଖାମୀ,
 ସେଥିପାଇଁ ତ ପିନ୍ଧିବାକୁ ପଡ଼େ
 ହସର ବୁର୍ଖା....

ଦୁନିଆରୁ ଲୁଚେଇବାକୁ
 ଗୋଟେ ସୁନ୍ଦର ସାମଗ୍ରୀ "ମୁଖା",
 ମୁଖା ଭିତର ଆଉ ବାହାର
 ଦୁନିଆ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିପରୀତ,
 ମୁଖା ପଛର ମୁଖଟି
 ଖୁବ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦାୟକ,
 ମୁଖା ପିନ୍ଧା ଯାଏନି ଅନ୍ୟକୁ
 କରିବା ପାଇଁ ଭ୍ରମିତ,
 ବରଂ ପିନ୍ଧାଯାଏ "ଦୁଃଖ"କୁ
 କରିବାପାଇଁ ଚିନ୍ତିତ ।

ତୁ ଆଉ ମୁଁ

ଇତିଶ୍ରୀ ନାୟକ

ତତେ ଦେଖିବାକୁ କିଛି ଆଧାର
କି ଲୋଡ଼ା,
ତତେ ପାଖରେ ପାଇବାକୁ
କିଛି ମାଧ୍ୟମର କି ଲୋଡ଼ା,
ତୋତେ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ
ତୋ ଛୁଆଁର କି ଲୋଡ଼ା,
ତୁ ତ ଅଛୁ ମୋ ଭିତରେ...
ମୋ ସତ୍ତାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିନ୍ଦୁରେ
କେବଳ ତୋର ହିଁ ତ ଅଛି,
ପ୍ରତିଟି ଆବେଗ ସହ ବନ୍ଧା
କେବଳ ତୁ ହିଁ ତ ତୁ,

ପ୍ରତିଟି ପ୍ରଶ୍ନାସ ସହିତ
ତୁ ହିଁ ତ ନିଜକୁ ଜାହିର କରିଚାଲିଛୁ,
ମୋ ହୃଦୟରେ...
ତା'ହେଲେ,
ତୋ ଓ ମୋ ଭିତରେ ଯେ
ଯୋଜନ ଯୋଜନର ଦୂରତା,
ଏ ପ୍ରଶ୍ନ କାହିଁକି?
ଯେତେବେଳେ
ଏକଥା ନା ତୋ ମନ ମାନ୍ନୁଛି
ନା ମୋ ମନ... !!!!!

ଭଲପାଇଥିଲି ତୋତେ

ରୁଦ୍ରନାରାୟଣ ଖଟୁଆ

ଭଲପାଇଥିଲି ମନ ଦେଇ ତୋତେ
ଚାଲିଗଲୁ ଛାଡ଼ି କରି ଏକା ମୋତେ
ଏଡ଼େ ବେଇମାନି ଏଡ଼େ ତୁ ନିଷ୍ଠୁର
ଭାଙ୍ଗିଦେଲୁ ମୋର ସାତ ସପନର ଘର ॥

ବୁଝିଗଲି ତୋ' ଭଲପାଇବାର ମୂଲ୍ୟ
କ'ଣ ଥିଲା ଏହି ଆମ ଅମର ପ୍ରେମ
ମିଥ୍ୟା ପ୍ରତିଶ୍ରୁତିର ଆଶ୍ରା କରିଥିଲୁ
ମୋ ଭଲପାଇବାକୁ ଠକିଦେଇ ଗଲୁ ॥

ତୋ' ପାଇଁ ମୁଁ ସବୁ କିଛି ଭୁଲିଥିଲି
ତୋତେ ମୁଁ ନିଜର ସବୁଦିନ ପାଇଁ କରିଥିଲି
ସାଙ୍ଗସାଥ୍ ଭୁଲି ତୋ' ପାଖେ ପାଖେ ଥିଲି
ତୋ' ଦୁଃଖ ସୁଖରେ ଆଗରେ ମୁଁ ଥିଲି ॥

ଆମ ଭଲପାଇବାକୁ ଦେଖୁ ସଭିଏଁ କୁହନ୍ତି
ରାମସୀତା ଯୋଡ଼ି କଥା କହିବୁଲନ୍ତି
ଏମିତି ଆଗକୁ କାହା ସାଥେ କରିବୁନି
ସୁଖ ନଦେଲେ ବି କାହା ମନେ ଦୁଃଖ ତୁ ଦେବୁନି ॥

ଭଲ ପାଇଥିଲି ମନ ଦେଇ ତୋତେ
ଜାଣିପାରିଲିନି ଧୋକା ଦେବୁ ତୁ ଏମିତି ମୋତେ
ମୋ ଟିକି ହୃଦୟରେ ରଖୁଥିଲି ତୋତେ
ମୋ ଜୀବନରୁ ଅଧିକ ଭଲପାଇଥିଲି ତୋତେ ॥

ଏଡ଼େ ବେଇମାନି ଏଡ଼େ ତୁ ନିଷ୍ଠୁର
ଭାଙ୍ଗିଦେଲୁ ମୋର ସାତ ସପନର ଘର
ତୋ ଜୀବନରେ ତୁ ଭଲରେ ଥା'
ମୋ ଜୀବନେ କେବେ ତୁ ଫେରି ନ ଥା' ॥

ପ୍ରଶ୍ନରେ ଉତ୍ତର

ସଙ୍ଗୀତା ଦାସ

ଆଜି ଆକାଶକୁ ପଚାରିଲି
ତୁ ତାରାବିନା ରହିପାରିବୁ?
ସେ ଉତ୍ତର ନଦେଇ
ପ୍ରଶ୍ନ କଲା ମତେ, କହ ତ!!!!
ତୁ କ'ଣ ନିଃଶ୍ୱାସ ବିନା ବଞ୍ଚି ପାରିବୁ?
ମୁଁ ଚାଲିଗଲି ସାଗର ପାଖକୁ
ଏଇ ତୁ କ'ଣ ଉର୍ଦ୍ଧା ବିନା ବଞ୍ଚି ପାରିବୁ?
ସେ ଉତ୍ତର ନଦେଇ ପ୍ରଶ୍ନ କଲା ମତେ
କହ ତ!! ତୁ କ'ଣ ବିନା ହୃଦୟରେ ଜିଇଁ ପାରିବୁ?
ଉତ୍ତର ଅପେକ୍ଷାରେ ଚାଲିଗଲି ଫୁଲ ପାଖକୁ
ଏଇ ତୁ କ'ଣ ଭ୍ରମର ବିନା ବଞ୍ଚିପାରିବୁ?
ସେ ବି ଉତ୍ତର ନଦେଇ ପ୍ରଶ୍ନ କଲା ମତେ
କହ ତ ତୁ କ'ଣ ଭାବ ବିନା ବଞ୍ଚି ପାରିବୁ?
ମୁଁ ଫେରିଗଲି କୋଇଲି ପାଖକୁ

ଏଇ ତୁ କ'ଣ ବସନ୍ତ ବିନା ଗାଲ ପାରିବୁ
ସେ ଉତ୍ତର ନଦେଇ ପ୍ରଶ୍ନ କଲା ମତେ
କହ ତ ତୁ କ'ଣ କବିତାକୁ ଛାଡ଼ି ରହିପାରିବୁ?
ଉତ୍ତର ଅପେକ୍ଷାରେ ମୁଁ ଫେରିଗଲି ରାତି ପାଖକୁ
ଏଇ ତୁ କ'ଣ ସପନକୁ ଛାଡ଼ି ରହି ପାରିବୁ?
ସେ ବି ଉତ୍ତର ନଦେଇ ପ୍ରଶ୍ନ କଲା ମତେ
ତୁ କ'ଣ ଜ୍ୟୋତି ବିନା ଦେଖୁ ପାରିବୁ?
ଶେଷରେ ପଚାରିଲି ଜହ୍ନକୁ
ଏଇ ତୁ କ'ଣ କଇଁ ବିନା ହସି ପାରିବୁ?
ସେ ବି ଉତ୍ତର ନଦେଇ ମତେ ପ୍ରଶ୍ନ କଲା
କହ ତ ତୁ କ'ଣ ସ୍ମୃତିକୁ ଛାଡ଼ି ରହି ପାରିବୁ?
ବାସ୍! ମୁଁ ନିରବ, ନିରୁତ୍ତର
ପ୍ରଶ୍ନ ସବୁ ପ୍ରଶ୍ନରେ ରହିଗଲା ମୋର
ପ୍ରଶ୍ନ ଭିତରୁ ମିଳିଗଲା ମତେ ସବୁ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ।

ଛୋଟ ପ୍ରେମ ପତ୍ରେ ଯୌବନ ଛିଟା

ତାପସ କୁମାର ପ୍ରଧାନ

ଆଖି ପଲକ ମୋ ଲାଖି ରହିଯାଏ
ପ୍ରିୟା ତୋ ଗୋଲାପୀ ଓଠେ
ତୋ ଓଠରୁ ମଧୁ ଶୋଷି ନେବାପାଇଁ
ମନ ମୋ କୁରୁଳି ଉଠେ

ଅବୁଝା ମନ ମୋ ଉଡ଼ିବୁଲେ ଆଜି
ଅନ୍ତରେ ସଞ୍ଚାରେ ପ୍ରଶ୍ନ
ପ୍ରେମ ଚଢ଼େଇଟା କହେ ଆସି କାନେ
ଆସିଛି ତୋ ଯଉବନ

ଝରକା ପାଙ୍କେ ତୋ କଣେଇ ଚାହାଣୀ
ଖେଳେ ଲୁଚକାଳି ଖେଳ
ତୋ ମନର କଥା ଅଛପା ନାହିଁ ଲୋ
ଆ' କରିବା ଅନୁକୁଳ

ସାଥରେ ବସିଲେ ଲାଜେଇ ଯାଉ ତୁ
ଆଖି ତୋର କଥା କହେ
ପରଶରେ ଲୋମ ଟାଙ୍କୁରୀ ଉଠେ ଲୋ
ହଜେ ମନ ଗୋରା ଦେହେ

ଯୌବନ କାନନେ ମଧୁପ ବଖାଣେ
ହୃଦ ବେଦନାର ଭାଷା
ଧାଇଁ ଧାଇଁ ପ୍ରାଣ ବ୍ୟାକୁଳ ହେଲାଣି
କେବେ ମେଣ୍ଟିବ ମୋ ତୃଷା

ପ୍ରେମ ରଙ୍ଗେ ମୋତେ ରଙ୍ଗେଇ ଦେଇଛୁ
ନୂଆ ନୂଆ ସବୁ ଲାଗେ
ସାତ ରଙ୍ଗ ଆଜି ଫିକା ଫିକା ଲାଗେ
ତୋ ପ୍ରେମ ରଙ୍ଗୋଳି ଆଗେ

ତୋ ମନ ମନ୍ଦିରେ ପୂଜକ ସାଜିଛି
 ତୁମେ ମୋ ଆରାଧ୍ୟ ଦେବୀ
 ମନୋହାରୀ ମୋ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଦିଅ
 ପାଦ ପଦ୍ମେ ରଣୀ ହେବି

ମୁକୁଳା ବଦନେ ତୋଳିଦେ ଚିକିଳି
 ଅଳିକ କରୁଛି ଅଳି
 ରୂପସୀ ରୂପ ତୋ ଲେଉଟା ଦେଲାଣି
 ତୁଳୀ ଦେବ ତୋତେ ତୋଳି

ଗୋଲାପୀ ବେଳାର ଗୋଲାପ କଢ଼ି ତୁ
 ଛାତିରେ ଲେଖେ ତୋ ନାଆଁ
 ଶୀତଳ ଶରୀରେ ନିଶା ଢାଳିଦିଏ
 କଅଁଳ ଦେହର ଛୁଆଁ

ମେଘ ଖଣ୍ଡ ହୋଇ ଭାସି ବୁଲୁ ଆଜି
 ଏ ମନର ଆକାଶରେ
 କାତର ହେଇ ତୁ ବରଷି ନୟିବୁ
 ଘଡ଼ଘଡ଼ି ଶବଦରେ

ଆଖି ତୀର ମାରି ରଟିଲୁ ପୀରତି
 ଧକ ଧକ ହୁଏ ଛାତି
 ତୋ କଥା ଭାବି ମୋ ବେଳ ଯାଏ ବିତି
 ସପନେ ଭିଜୁଛି ରାତି

କବିତାରେ ଭିଜି ଭାବନାରେ ହଜି
 ଲାଜରେ ନୟିବୁ ଛପି
 ମୋ ପ୍ରେମ ପତର ଅଧରେ ଛନ୍ଦିଣ
 ସ୍ବକ୍ଷେ ରଖୁବୁ ଚାପି

ରାତିକ ପାଇଁ ତୁ ଚାଲି ଆ'ଲୋ ସାଥ୍
 ଏତ ଯଉବନ ତାତି
 ଉଷ୍ମତା ଦେଇ ତୋ ନିଦ ହଜେଇବି
 ତିଳେ ନଦେଇ ବିରତି

କୃଷ୍ଣ କବରୀ

ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର ବେହେରା

ତମ କୃଷ୍ଣ କବରୀର

ଗୋଲାପ ପାଖୁଡ଼ା

ମତୁଆଲା କରେ ମତେ ।

ସୁଗନ୍ଧରେ ତା'ର

ମହକି ଉଠୁଛି

ମୋ ପ୍ରେମ ଗନ୍ଧିରୀ ଭିତରେ

ସାଇତା ସ୍ଥାନ ଯେତେ ।

ଚିର ଲଘୁତ

ଚିର ଆକାଂକ୍ଷିତ

ତମେ ମୋ ସ୍ବପ୍ନର

ରାଜଜେମା ।

ରୋମାଞ୍ଚିତ ମନ

ନିବିଡ଼ ସମ୍ପର୍କ

ତମେ ପୁଣି ମୋର

କଳ୍ପନାର ଅସ୍ବରା ।

ହୃଦୟରେ ମୋର

ସାଇତା ହୋଇଛି

ତମ ଦେହର ସେଇ ତାତି ।

ପ୍ରେମ ପ୍ରଣୟରେ ଭରା

ମୋ ଦେହର ସେଇ

ଉଷ୍ମ ଅନୁଭବ ଏବେ ବି

କରେ ମୋତେ ଆନମନା ।

ଆଜି ବି ମୋ ମନ

ଭିଜିବାକୁ ଚାହେଁ

ତୁମ ପ୍ରେମଉଜ୍ଜ୍ବଳସେ

କ୍ଷଣିକ ପରଶ ପାଇ ।

ମେଣ୍ଟିଯିବ ଆଶା

ବହୁ ଦିନ ତୃଷ୍ଣା

ସାନିଧ୍ୟ ତୁମର ପାଇ ।

ଅସରନ୍ତି ତୃଷ୍ଣା ଏ ମନର ଘର
 ନରକ ପଥରେ ହୁଏ ଅଗ୍ରସର ॥
 ଚଞ୍ଚଳ ମନଟି କାମନାର ଦାସ
 ଶରୀର ସୁଖ ପାଇଁ ଦୁଃଖକୁ ଗ୍ରାସ ॥
 ଆଜିର ନାରୀକୁ ସଜାଇ ଖେଳଣା
 କାମନା ଭୋକରେ ହେଲୁ ବାଟବଣା ॥
 ସମାଜ ଏପାଇଁ କରିଅଛି ନୀତି
 ମାନବିକତା ଭୁଲି କରୁ ପୀଡ଼ିତ ॥
 ସୃଷ୍ଟିର ଏ ପୁଅ ହଜି କି ସେ ଝିଅ
 କାମନା ମାୟାରେ ବରତୀ ନ ରୁହ ॥
 କାମନାକୁ କରି ହୃଦୟର ଦମନ
 ଶାସ୍ତ୍ରତ କରମେ ଦିଅ ନିଜ ମନ ॥

ମରିଚିକା

ମୋନାଲିସା ଧଳ

କରିବ କି ତୁମ ନୀଳକଙ୍କ
ତୁମ କିରଣରେ ଶୀତଳତା ଭରିଦେବ ତହିଁ ।
ଏଇ ଉଷ୍ମତା ଯିବ ଦୂରେଇ
ତୁମେ ଥିବ ପାଖେ
ନ ଥିବ ଆଉ କେହି ।
କେତେ ସହିବି ଆଉ ସେ ବ୍ୟଥା
କାହାକୁ କହିବି ସେ ମନର କଥା
ଥକିଗଲିଣି ମୁଁ
ଏତେ ଅପେକ୍ଷା କରି
ନିଅ ଥରେ ଆପଣେଇ
କର ନାହିଁ ଆଉ ଡେରି ।

ପ୍ରଥମ ପ୍ରେମ

ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରକାଶ ସାହୁ

ପ୍ରଥମ ଦେଖାରେ ଯେବେ, ତାକୁ ମନ ଦେଇ ଆସିଲି ।
ଜଣେ ଅଜଣା ଚେହେରାକୁ ହୃଦୟ ଆଇନାରେ
ଆଙ୍କିଦେଇ ଆସିଲି ॥
ଆଖିପଲକରେ ଯେବେ ମୋର, ତା' ସ୍ବପ୍ନନେଇ ଆସିଲି ।
ଜଣେ ଅଜଣା ଚେହେରାକୁ ନିଜର ଭାବିଦେଇ ଆସିଲି ॥

ଲୁଚି ଲୁଚି ତାକୁ ଦେଖୁଥାଏ ନିତି,
ତାକୁ ନଦେଖିଲେ ଥରେ, ରାତିରେ ନିଦ ଆସେନା ।
ତା ବିନା ବଞ୍ଚିବା, ଏବେ ଆଉ ସମ୍ଭବ ହୁଏନା ॥
ଏକା ଏକା ଆଉ ଜୀବନଚଳାପଥେ ଚାଲିବାକୁ ଇଚ୍ଛା
ହୁଏନା ।
ତା ବିନା ବଞ୍ଚିବା, ଏବେ ଆଉ ସମ୍ଭବ ହୁଏନା ॥

ମୋ ହୃଦୟରେ, ଭିନ୍ନ ଏକ କାହାଣୀର ନାୟିକା ସେ,
ତା ବିନା ମୋ ସ୍ବପ୍ନ ସାମ୍ରାଜ୍ୟରେ ମୁଁ ନାୟକ ହେଇ
ପାରେନା ॥

ତାକୁ ନଭାବିଲେ ଥରେ, ରାତିରେ ନିଦ ହୁଏନା ।
ତା ବିନା ବଞ୍ଚିବା, ଏବେ ଆଉ ସମ୍ଭବ ହୁଏନା ॥

ମନର ମାନସୀ ମୋର ସେ, ତାକୁ ହିଁ ତ ଏ କଥା ଅଜଣା ।
ତାକୁ ସ୍ବପ୍ନରେ ଯେବେ ଦେଖେ, ଆଖି ଖୋଲିବାକୁ ଇଚ୍ଛା
ହୁଏନା ॥

ତାକୁ ମନେମନେ ନହୁଇଁଲେ ଥରେ, ରାତିରେ ନିଦ
ହୁଏନା ।
ତା ବିନା ବଞ୍ଚିବା, ଏବେ ଆଉ ସମ୍ଭବ ହୁଏନା ॥

ମନ କଥା ମୋର, ମନରେ ହିଁ ରହିଯାଏ,
କେତେ ଭଲପାଏ ତାକୁ, ମନ ଖୋଲି କହି ପାରେନା ॥
ମନ ମନ୍ଦିରରେ ତାକୁ ପୂଜୁଥାଏ ନୀତି, ତାକୁ ହିଁ ତ ଏ
କଥା ଅଜଣା ॥
ତା ବିନା ବଞ୍ଚିବା, ଏବେ ଆଉ ସମ୍ଭବ ହୁଏନା ॥

ପ୍ରଚାରଣା

ରମେଶ ବେହେରା

ସାତ ଜନମକୁ କଥା ଦେଇଥିଲ
ନିଜର କରିବ ବୋଲି
ପ୍ରଚାରଣା କରି ଚାଲିଗଲ ତୁମେ
ସର୍ବସ୍ୱରା ମୁଁ ହୋଇଲି ॥
କହି ବି ପାରୁନି ସହି ବି ପାରୁନି
ବେଦନା ମୋ ହୃଦୟର
ବୁଝି ପାରୁନାହିଁ ଏମିତି କାହିଁକି
ବିଚ୍ଛେଦ ହେଲା ଆମର ॥
ତୁମ ବିଚ୍ଛେଦରେ ସବୁ ହରାଇଲି

ଦିନ କାରୁଛି ଦୁଃଖରେ
ଗଲା ଦିନଠାରୁ ଭାବୁ ଅଛି ବସି
ଆଖି ଭିଜୁଛି ଲୁହରେ ॥
ଆସିବା ବାଟକୁ ଚାହିଁ ଚାହିଁ ମୁହିଁ
ଦେହଟା ଗଲାଣି ଝଡ଼ି
ମଉଳି ଯାଉଛି ମନ ବଗିଚାରୁ
ପ୍ରେମ ରୂପ ଫୁଲକଢ଼ି ॥

ତୁ ଆଉ ମୁଁ

ତ୍ରିଲୋଚନ କାର୍ଜୀ

ତୁ ବସା ଭାଙ୍ଗି ଉଡ଼ି ଯାଉଥିବା ଚଢ଼େଇ,
ମୁଁ ବସା ବାନ୍ଧିବାକୁ ଯାଉଥିବା ବଢ଼େଇ ।
ତୁ ବାଟ ଭାଙ୍ଗି ଚାଲି ଯାଉଥିବା ନଈ,
ମୁଁ ବାଟ ଚାହିଁ ରହୁଥିବା ବାଟୋଇ ।
ତୁ କିଛି ମାନୁନଥିବା ଅସାରାଏ ବର୍ଷା,
ମୁଁ କିଛି ଖୋଜୁଥିବା ତୃଷାର୍ତ୍ତର ତୃଷ୍ଣା ।
ତୁ ନିତି ଦେଖୁଥିବା ଅଜଣା ରାତିର ସ୍ବପ୍ନ,
ମୁଁ ନିତି ଜିଉଁଥିବା ଝଡ଼ ବାତ୍ୟାର ବିପନ୍ନ ।
ତୁ କହି ପାରୁଥିବା ଅନେକ କାହାଣୀର କଥା,
ମୁଁ କହି ପାରୁନଥିବା ମୋ ଜୀବନର କିଛି ବ୍ୟଥା ।

ତୁମ ପାଇଁ

ଯଜ୍ଞେଶ କୁମାର ରାଉତ

ମୁଁ ତ ଗଢ଼ିଥିଲି ଏକ ସୁନ୍ଦର ରାଜଉଆସ ଏ ସ୍ୱଦୟରେ କାହିଁ କେତେ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଆଉ ବିଶ୍ୱାସର ମୂଲ୍ୟରେ,
ତୁମେ ହିଁ ଉପେକ୍ଷା କଲ ସେ ରାଜଉଆସକୁ ଆଉ ତୁଳନା କଲ ଧନ ଓ ଧନୀକ ସାଙ୍ଗରେ;

ମୁଁ ତ ରଖିଥିଲି ସାଇତି କେତେଯେ ଶୀତଳ ଛାୟା ତୁମ କୋମଳ ହୃଦୟକୁ ଆଚ୍ଛାଦିତ କରିବା ଆଶାରେ,
ତୁମେ ହିଁ ଉତ୍ତପ୍ତ କଲ ସେ ଶୀତଳ ଛାୟାକୁ ଆଉ ଜଟିଳ କଲ ତୁମ ହୃଦୟକୁ ତହତହ କ୍ରୋଧର ବନ୍ଧିରେ;

ମୁଁ ତ ଚାହୁଁଥିଲି ଦେବାକୁ ଅସରନ୍ତି ପ୍ରେମ ଆଉ ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ବଞ୍ଚିବାର ଉତ୍ସାହ ଆଲୋକ ତୁମ ଜୀବନରେ,
ତୁମେ ହିଁ ସନ୍ଦେହ କଲ ସେ ଆଲୋକର ନିର୍ମଳତାକୁ ଆଉ ଉପେକ୍ଷା କଲ ସେ ପ୍ରେମର ଅସରନ୍ତି ଉତ୍ସାରକୁ
ବାସ୍ କିଛି ଅବିଶ୍ୱାସ ଓ ସନ୍ଦେହର ବୀଜରେ;

ମୁଁ ତ ଭାବିଥିଲି ତୁମକୁ ଏ ଅଶାନ୍ତ ସମୁଦ୍ରରୂପୀ ଜୀବନରେ ପାରିହେବାକୁ ଏକ ସୁଦୃଢ଼ ଜାହାଜ,
ତୁମେ ହିଁ ବାସ୍ ହୋଇଗଲ ଏକ ବିଶାଳ ଢେଉ ଆଉ ବିଲୀନ କରିଦେଲ ସେ ଜାହାଜକୁ ସେ ନୀଳ
ସମୁଦ୍ରର ଅକାଳ ଗର୍ଭରେ;

କିନ୍ତୁ ଏବେ ବି ମୁଁ ବଞ୍ଚିଛି ଆଉ ସୁଦୃଢ଼ ରଖିଛି ମୋର ଏ ବିଶାଳ ପର୍ବତରୂପୀ ହୃଦୟକୁ ପୁଣି ଏକ ନୁତନ
ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟକୁ ଦେଖିବା ଆଶାରେ,

ତୁମେ ସିନା ହୋଇଗଲ ସ୍ୱାର୍ଥପର କିନ୍ତୁ ମୋର ହୃଦୟ ଏବେ ବି ସେମିତି ଅକ୍ଷୁର୍ଣ୍ଣ ଓ ଅଟଳ ତୁମ
ଜୀବନକୁ ସର୍ବଦା ସତେଜ କରିବା ଲକ୍ଷ୍ୟରେ...

ସ୍ମୃତି ତୁମେ ଜହରାତି

ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର ପଧାନ

ଜୀବନ ବହିର ଯୌବନ ପୃଷ୍ଠାରେ
ପ୍ରେମ କଲମର ଧାରେ
ଆଜି ଦେଇଥିଲି ପ୍ରତିଛବି ତୁମ
ଅଜାଣତେ କେବେ ଥରେ ॥

ପ୍ରଥମ ପ୍ରେମର ଲକ୍ଷଣ ଗୁଡ଼ିକ
ହୋଇଥିଲା ପ୍ରକଟିତ
ନିଦ ହଜିଥିଲା ନିଶାର୍ଦ୍ଧ ବେଳାରେ
ଶୁଣିଲି ପ୍ରେମ ସଙ୍ଗୀତ ॥

ଆଖିରେ ଆଖିରେ ହୋଇଥିଲା ପ୍ରେମ
ଆଜି ବି ଲାଗେ ଜୀବନ୍ତ
ଆଖିର କଥାକୁ ଓଠ କହିଦେଇ
ହୋଇଥିଲା ଭୟଭୀତ ॥

ଈଶ୍ଵରୀରେ ତୁମେ ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତର ଦେଲ
ଆରମ୍ଭ ହୋଇଲା ପ୍ରେମ

ସବୁଠୁ ନିଆରା ଅନୁଭୂତି ଥିଲା
ଆଜିଲ ଯେବେ ତୁମ୍ଭେ ॥

ପ୍ରେମ ନଅରରେ ଫୁଟିଲା ଶେଫାଳି
ବିହଙ୍ଗ ସାଜିଲେ ଆମେ

ଝରି ପଡ଼ୁଥିଲା ମଧୁର ମୁହଁନା
କୋଇଲିର କୁହୁତାନେ ॥

ପ୍ରେମରେ ଆମର ଲାଗିଲା ନଜର
ବାଧାଦେଲା ପରିସ୍ଥିତି

ପୂର୍ଣ୍ଣମୀ ଇନ୍ଦୁଟା ବାଦଲରେ ଲୁଚି
ସାଜିଲା ଉଆଁସ ରାତି ॥

ତୁମେ ହୋଇଗଲ ଆଉକାହା ବଧୂ
ସିନ୍ଦୂର ମୁଁ ଆଉକାର

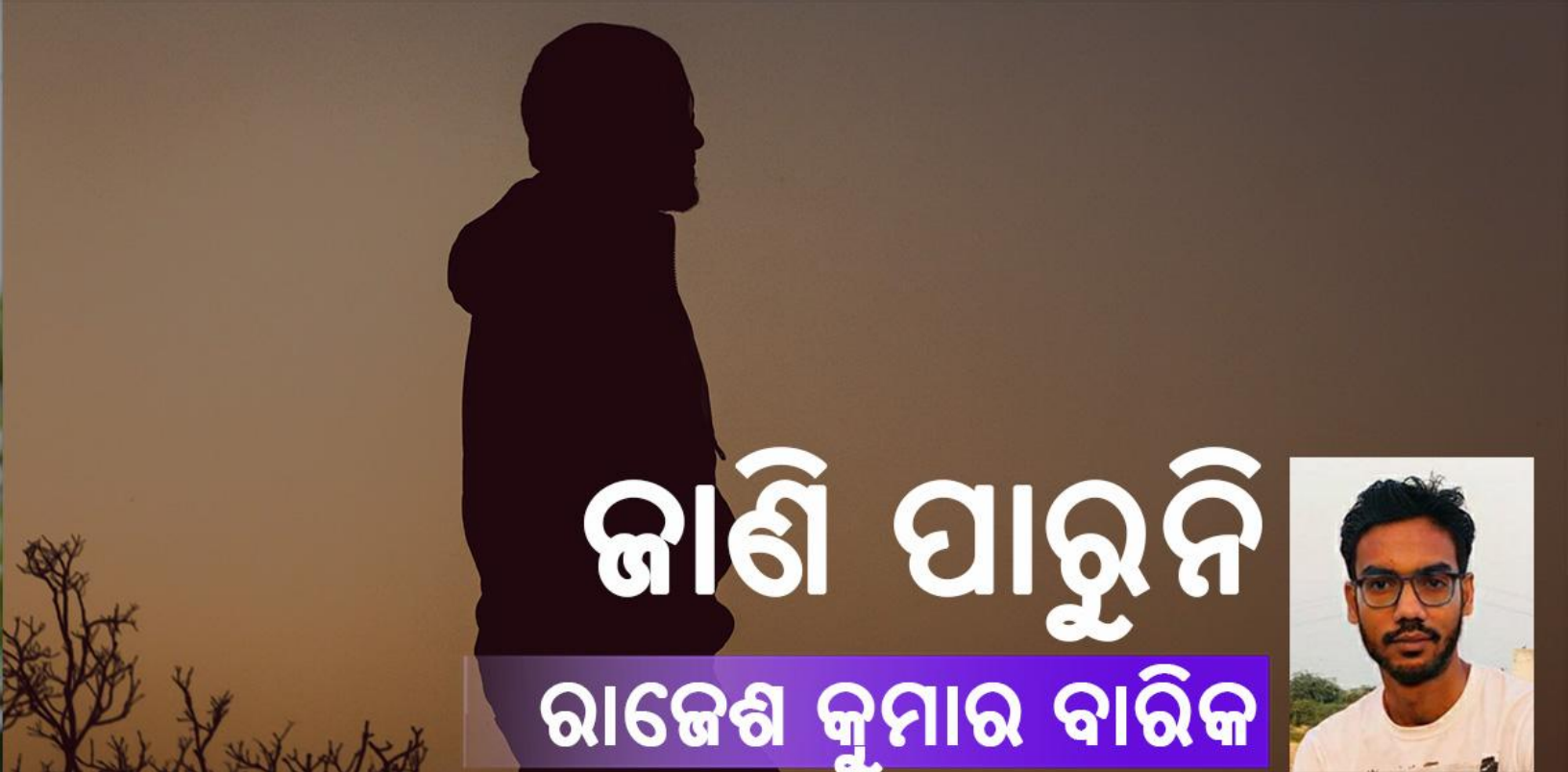
ଅଲଗା ହେବାଟା ଲେଖାଥିଲା ବୋଧେ
ଖେଳ ଇଏ ବିଧାତାର ॥

ବିତି ତ ଯାଇଛି ଅନେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତ
ସ୍ମୃତି ଏବେ ଇତିହାସ
ରତ୍ନ ପରି ସବୁ ବଦଳି ଯାଇଛି
ନାହିଁ ଆଉ ସେ ବୟସ ॥

ହୃଦୟ କୋଣରେ ଆଜିବି ରହିଛି
ସାଜିଛି ପ୍ରେରଣା ଉସ
ମରୁଭୂମି ଦେହେ ଜଳବିନ୍ଦୁ ପରି
ମେଣ୍ଟାଇ ଦେଉଛି ଶୋଷ ॥

ଭାଙ୍ଗିହେଲେ କେବେ ଏ ମନ
ଆକାଶେ

କଳା ବାଦଲର ଛାଇ
ତୁମ ସ୍ମୃତି ସାଜେ ନିର୍ମଳ ଗଗନ
ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ ଆଜିଦେଇ ॥

ଜାଣି ପାରୁନି

ରାଜେଶ କୁମାର ବାରିକ

ଏମିତି ରଙ୍ଗ ଲାଗିଛି ଦେହରେ
କରି ପାରୁନାହିଁ କିଛି
ସଞ୍ଜ ଆକାଶରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ମୁଁ ଦେଖୁଛି
ଚିନ୍ତା ତ କରୁଛି ବସି ।

ବୈଶାଖର ଖରା ଭଲ ଲାଗୁଛି
କଣ୍ଟା ଲାଗେ ଫୁଲ ପରି
ସରମ ଫରମ ହଜିତ ଯାଇଛି
ବଞ୍ଚିଅଛି ମରି ମରି ।

ଶ୍ରାବଣର ବର୍ଷା ଆଘାତ ଦଉଛି

ଦିନରେ ଶୋଉଛି ଘୋଡ଼ି
ସ୍ବର୍ଗ ପାରିଜାତ ଆଣିବାକୁ ଜିବି
ସାଇକେଲ ମୋର ଚଢ଼ି ।
ପକ୍ଷୀ ପରି ଡେଶା ଲଗାଇ ବୁଲିବି
ଭାବେ ମୁଁ ଏମିତି କଥା
ଛକି ଛକି ଯାଇ ପ୍ରଜାପତି ଧରେ
ଫୁଲକୁ ଜଣାଏ ବ୍ୟଥା ।

ମତେ ପଚାରନ୍ତି

ସୋନାଲି ପଣ୍ଡା

ମତେ ପଚାରନ୍ତି
ପବନ ମିଛ କହେ କି ନାହିଁ
ଆକାଶରେ ତାରା କେତେ
ବାଦଲ ବି କ'ଣ ଗୀତ ଗାଏ
ନାଁ ଜହ୍ନ କେବେ ମନ ହଜେଇଛି
ନାଁ ଜମା ପଚାରନ୍ତି ମତେ !

ମୁଁ କୋଉ ଜାଣିଛି
କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା ରଙ୍ଗ ନାଲି ନାଁ ମୁଠେ ପ୍ରେମ ରଙ୍ଗ?
ଲାଜକୁଳୀ ଲାଜ କରେ ନାଁ ଅବିଶ୍ୱାସ?
ରକ୍ତ କଇଁ ପୋଖରୀରେ ଫୁଟେ ନାଁ ଛାତି ତଳେ?

ଠିକଣା?
ହେ ନାଁ ସେଇଟା ବି ମନେ ନାହିଁ ଆଉ

କୋଉ ଗୋଟେ ଗୋଲାପୀ ଚିଠିରେ ଲେଖାଥିଲା
କାହା ଛାତି ତଳେ
ନୂଆ ସହରରେ ପୁରୁଣା କଲୋନୀ
କେତେ ନୟର ଲେନ୍
ଏମିତି କିଛି!

ଯାହା ମୁଁ ଭୁଲି ଆସିଛି
ହାଇସ୍କୁଲ ପଢ଼ିଆରେ କିତ୍ କିତ୍ ଖେଳୁ ଖେଳୁ
ଆଛା ଏବେ ତୁମେ କୁହ;
ମୁଁ ଆକାଶ ନା ପଞ୍ଜୁରୀ??

ମନେପଡ଼େ ପ୍ରିୟତମା

ଶାନ୍ତନୁ କୁମାର ସାହୁ

ଶ୍ରୀବତୀ ଆସିଲେ ମଧୁ ବରଷିଲେ
ମନେପଡ଼େ ପ୍ରିୟତମା,
ସଜେ ଶିଖୁ ନାଚି ଚନ୍ଦ୍ରିକା ତୋଳିଲେ
ଝୁରେ ପ୍ରାଣ ପ୍ରିୟତମା;
ଭରା ସରସୀରେ ତରଙ୍ଗ ଝଲସେ
ମେଘ ମାଳ ଛବି ଆଜି,
ପ୍ରୀତିର ପଣତ ବାଦଲ ପରାଏ
ଲାଜେ ଖସି ଯାଏ ଦେଖୁ;
ମାଟିର ମହକ ପୁଲକ ଭରିଲେ
ସାଜେ ଧରା ସବୁଜିମା,

ଘନ ଆକାଶ କି ଭରିଛି ସତେ
ହରିଣୀ ଆଖୁର ନିଳୀମା;
ଫୁଲର ପସରା ବନେ ଉପବନେ
ଖୋସା ଭରି ହସେ ସଖୀ,
ମୁକୁଳା କେଶରୁ ମୁକ୍ତା ଝରିଯାଏ
କୁସୁମ ବରଷେ ଦେଖୁ;
ଶ୍ଵେତ ବସନରେ ଭିଜା ତନୁମନେ
ସତେ ସେ ଚାରୁ ଚନ୍ଦ୍ରମା,
ଶ୍ରୀବତୀ ଆସିଲେ ମଧୁ ବରଷିଲେ
ମନେପଡ଼େ ପ୍ରିୟତମା ।

ଭାରି ମନେ ପଡ଼େ ତୁମେ

ସରସ୍ୱତୀ ଦାସ

ଭାରି ମନେ ପଡ଼େ ତୁମେ
ସଞ୍ଜ ନଇଁଗଲା ପରେ
ଭାବେ ବସି ତୁମ କଥା
ଫିକା ଜହ୍ନ ଆଲୁଅରେ ।

ମନେ ପଡ଼େ ଆଜି ସେଇ
ସାଗରର ବେଳା ଭୂଇଁ
କହିଥିଲ ଭଲପାଅ
ଉଛୁଳା ଲହରୀ ଛୁଇଁ
ଭସାମେଘ ପରି ସାଥୀ

ଭାସିଗଲା ତୁମକଥା
ରହିଗଲା ସ୍ମୃତି ହୋଇ
ଏଇ ମୋ ମନରେ ।
ଆଜି ବି ଝରକା ଖୋଲେ
ଜାଣେନା ମୁଁ କାହା ପାଇଁ
ଜାଣେ ତୁମେ ଆସିବନି
ତଥାପି ବି ରହେ ଚାହିଁ
ଆଶାତକ ଆଶାହୋଇ
ମନେ ମୋର ଯାଏ ରହି
ପାଦଥାପି ତୁମେ ଆସ
ସତ ନୁହଁ ସପନରେ ।

ଯିବି ମୁଁ କୁଆଡ଼େ

ଲେନିନ ମହାନ୍ତି

ବାଟ ତ ଅଛି ଅନେକ ଚାଲିବାକୁ
ଆଦ୍ୟ-ପ୍ରାକ୍ତତ୍ତ୍ୱ ଲକ୍ଷ୍ୟ ନେଇ
କେବେ ଜିତିହୁଏ ପୁଣି ପଡ଼େ ହାରିବାକୁ
କିଛି ପାଇହୁଏ ତ, କିଛି ପଡ଼େ ହରେଇବାକୁ ।

ତଥାପି ସଭିଏଁ ବାଧ୍ୟ ସେଇ ବାଟେ ଚାଲିବାକୁ
ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ହେଉ କି ଅନିଚ୍ଛାରେ
ନିଜ ଗୋଡ଼ରେ ହେଉ କି କାହା ସାହାରାରେ
ସେଇ ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ହେବ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ।

କିଏ କହିବ?
କେତେ ଦିନ କେତେ ରାତି ଆଉ
ଏମିତି ଚାଲିବାକୁ ହେବ?
କେବେ ମିଳିବ ବିଶ୍ରାମଟିକେ
ଏ ପାଦ ଦୁଇଟିକୁ?

ଇଏ ବି ଜଣା ନାହିଁ,
କେବେ ମିଳିବ କି ନାହିଁ ଥକିଯିବା ଆଗରୁ
ଅକ୍ଷୟ ହେବା ଆଗରୁ
ତଥାପି ହେବ ଏମିତି ଚାଲିବାକୁ ।

ଚାଲିବାଟା ନୁହେଁ ଯେ ଏତେ ସହଜ
ଏଇ ଅଙ୍କା-ବଙ୍କା ବାଟେ ।
କେବେ ନରମ ଘାସରେ ପାଦ ପଡ଼େ ତ
କଣ୍ଟାର ନିର୍ମମ ଆଘାତରେ ପାଦ ପୋଡ଼େ ।

ଗ୍ରୀଷ୍ମର କ୍ରୋଧରେ ଜଳିବାକୁ ପଡ଼େ ତ
ବର୍ଷାର ଦୁଃଖରେ ଗାଧେଇବାକୁ ପଡ଼େ ।
ପୁଣି କେବେ
ଶୀତର କୋହରେ ବରଫ ହେବାକୁ ପଡ଼େ ।
ଏଇ ଜୀବନ ବାଟରେ

ଦେଖିବାକୁ ପଡ଼େ ଅନେକ ଛକ
କିନ୍ତୁ ନୁହେଁ ରାଜରାଷ୍ଟ୍ର ପରି,
ନଥାଏ କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦେଶାବଳୀ ।

ଇଏ ତ ଗାଁ ଗହଳିର
ମାଟିକାଦୁଆର କଟା ରାଷ୍ଟ୍ର ପରି ।
ଖୋଜିବାକୁ ପଡ଼େ
ବସ୍ତିରୁ ବସ୍ତି, ଗଳିରୁ ଗଳି ।

ମୁଁ ଆଜି ହେଉଛି ଛିଡ଼ା
ସେମିତି ଏକ ଛକରେ,
ଖୋଜୁଛି ମୋର ବାଟ ।

ଆଖିରେ ସାହାଯ୍ୟଟିକର ଆଶା ନେଇ
ଚାହେଁ ଚାରିଆଡ଼େ ।
ମନରେ ସେଇ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନ
ଯିବି ମୁଁ କୁଆଡ଼େ, ଯିବି ମୁଁ କୁଆଡ଼େ?

ଯୌବନର ଆଗମନେ

- ଭାରତୀ ସାହୁ

ଶୀତ ପରେ ଯେବେ ଆସେ ବସନ୍ତ
ଆନନ୍ଦରେ ଧରଣୀ ପାଗଳିନୀ ହୁଏ
ହୁଏ ତା'ର ବୁକୁ ଉଲ୍ଲସିତ ।

ସରଳ କିଶୋରୀ ମନରେ ଯେତେବେଳେ
ଦେଖାଦିଏ କଅଁଳ ଯୌବନ
ସେ ବୁଝିପାରେ ସବୁ କଥାର ଅର୍ଥ
ବୁଝିପାରେ ସବୁରି ଇଚ୍ଛିତ ।

ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ପହଞ୍ଚିଲି ଯୌବନର
ପାଦଦେଶରେ

ସବୁ ଖାଲି ଲାଗୁଥିଲା ନୂଆ ନୂଆ ସବୁତ ରଙ୍ଗୀନ ।
ବର୍ଷାର ଆଗମନେ କେକି ଯେହ୍ନେ ହୁଏ ଆତ୍ମହରା
ସବୁଠାରୁ ଲାଗୁଥିଲା ଭଲ
ଅତୀତ ତମର ସେ ଚୋରା ଚୋରା ଚାହାଣୀ
ଆଉ ତମ ପ୍ରୀତିର ଇଶାରା,
ସେତେବେଳେ ଦୁନିଆର ସବୁକିଛି ଭଲଲାଗେ
ଯେତେବେଳେ ଏ ଦେହରେ ଏ ମନରେ
ଥୁରି ଥୁରି ପାଦ ଚାପି ଆସେ ଯୌବନ
ତା'ର ରଙ୍ଗର ରୋଷଣୀ ଜାଳି
ଦେଇଯାଏ ପ୍ରେମର ଇଚ୍ଛା ।

ମନେପଡ଼େ ସେ ଅତୀତ

କୃଷ୍ଣ ଚନ୍ଦ୍ର ଡାକୁଆ

ହଁ ତୁମେ ତ ହଜି ଜାଇଛ
ତୁମ ସ୍ବପ୍ନ ରାଇଜ ମଧ୍ୟରେ
ହେଲେ ମୁଁ କେମିତି ଖୋଜି ପାଇବି?
ଅସମ୍ଭବ ସେ ସବୁ
ସେ ଅତୀତକୁ କଳ୍ପନା କରିବା ହିଁ ତ
ବାସ୍ତବରେ ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ଭୁଲ !

ଗାଆଁର ଗଳି କନ୍ଦିଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି
କାହିଁ କେତେଯେ ଖୋଜିଛି
ସେ ହଜିଲା ଅତୀତକୁ
ତା'ର ସୀମା ନାହିଁ
କିନ୍ତୁ ଖୋଜି ପାଇବା
ବେଶ୍ କାଠିକର ପାଠ ହୋଇପଡ଼ିଛି !

କେହି ବା କ'ଣ କରିବ
ସମୟ ଆୟୁରେ ବନ୍ଧା ତ ସେ ସବୁ

ସ୍ବଚ୍ଛ ସମୟ ଏବଂ ହାତ ଗଣତି କେତେ ଦିନର
ସେ ପରିବ୍ୟାପ୍ତ ପରିଧି ମଧ୍ୟରେ ରହି
ଯେମିତି ପାଇ ଯାଇଥିଲି ସବୁ ଖୁସି !

ହେଲେ ବୋଧହୁଏ
ସେ ହସ ଖୁସିକୁ
ସହ୍ୟ କରି ପାରିନଥିଲା
ସେ ପରିବ୍ୟାପ୍ତ ପରିଧି
ଏମିତିରେ ତ ଜୀବନ ସହ
ଖେଳ ଖେଳିବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଇଥିଲା,

କେବେଳେ ମୋ ଜୀବନ ସହ
ଖେଳ ଖେଳି ନଥିଲା ବରଂ
ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ସାହିତ୍ୟକୁ
ଆପଣାଇ ନେଇଥିବା କେତେକ
ନିରୀହ ନିସ୍ବାପକ ଜୀବନ ସହ

ଖେଳ ଖେଳିବାକୁ ପଛଘୁଞ୍ଚି ଦେଇ ନଥିଲା,

ଯାହା ହେଉ ନା କାହିଁକି

ତୁମେ ତ ମୋର ପ୍ରିୟ ସଖା ପ୍ରିୟମୁଦା

ଆଲ୍ଲାଦିନୀ ମନର ମାନସୀ ଏବଂ

ଏ ଚାତକ ମନର ଅପୁରୁଷ ଶକ୍ତି,

ଯେବେ ଏମିତି ବୁଲେଇ ବଙ୍କେଇ ଜାଲି ଦିଅ

ଆପେ ଆପେ ମନରେ

ଅନେକ କୋହ ଉଡ଼ୁବିତ ହୋଇଯାଏ

ମୁଁ ଯେମିତି ଏକ ବିରାଟ ବଡ଼ ଭୁଲ କରିଦେଲି

ମୋ ଚଲାପଥରେ ତୁମକୁ ନେଇ,

ତୁମକୁ ଏମିତି ଖୋଜି ଖୋଜି

ମେଢ଼େନା ଏ ପିପାସୁ ମନର ତୃଷ୍ଣା

ହେଲେ ତୁମେ କ'ଣ ସତରେ

ମାୟାବିନୀ ମୋହିନୀ କାମୁକ କନ୍ୟା କାଦମ୍ବିନୀ

ଯାହା ପାଖରେ ବନ୍ଧା ପଡ଼ିଛି ମୋ ଜୀବନ

ଆୟୁଷ !!

ଶୁଭପଲ୍ଲବ

ବିଚରା ଜୀବନ

ସୁବ୍ରତ ପାତ୍ର

କାଲି ରାତିରେ
ରାସ୍ତାରେ ଭେଟିଲି ଜୀବନକୁ !
ଦେଖାହେଲା ଆଉ କଥା ବି ହେଲା
ହେଲେ, ମଉଳି ଯାଇଥିଲା
ତା' ମନରେ ଥିବା ଆଶା ଓ ଆକାଂକ୍ଷା ।
ସ୍ବପ୍ନ ପୂରଣ କରିବାକୁ ଯାଇ
ସର୍ବାହରା ହୋଇପଡ଼ିଥିଲା ସେ ।
ସ୍ବପ୍ନ ତା'ର ପୂର୍ଣ୍ଣାଙ୍ଗ ରୂପ ନ'ନେଇ,
ବର୍ତ୍ତମାନର ଝଡ଼ଝଞ୍ଜା ଦେଇ,
କିଛି କ୍ଷଣ ପାଇଁ ସାଇତି
ହୋଇରହିଥିଲା,

ତା' ମନର କେଉଁ ଅନ୍ଧାରୀ କୋଣରେ ।
କିଛି ଗୋଟେ ଭାବୁ ଭାବୁ!
ଗଲାବେଳେ କହିଦେଇ ଗଲା,
ସ୍ବପ୍ନ ଦେଖିବାକୁ ରାତିନୁହେଁ
ଏବେ ସାଥୁଟେ ଖୋଜୁଛି ।।।
କାଳେ ମିଳିଯିବ ତାକୁ
ସେ ଅଦେଖା ଅଚିହ୍ନା ସାଥୁ,
ଏଇ ଆଶାରେ, ଅନ୍ଧାରରେ ବାଡ଼ି
ବୁଲେଇଲା ପରି
ଘୁରିବୁଲୁଛି ଏ ସହରର ଗଳି, କନ୍ଦି ଓ
ରାଜରାସ୍ତାରେ ।।।

ସେ କ'ଣ ବୁଝେ

ଶିବସୁନ୍ଦର ରାଉତ

ସେ କ'ଣ ବୁଝେ ଯେ
ସେ ଚାଲିଗଲା ବୋଲି
ତା'ଶିକୁଳିରେ ବନ୍ଧା ମୋ ଇଚ୍ଛାପତ୍ର ମାନେ
ସେଇଠି ହିଁ ବନ୍ଧା, ଯେଉଁଠି ସେ କହିଥିଲା
ଟିକେରୁହ ମୁଁ ଏଇ ଆସୁଛି ।

ସେ କ'ଣ ବୁଝେ ଯେ
ସେ ଚାଲିଗଲା ବୋଲି
ମୋ ଭିତରେ ଆଜି ପୁରୁଷାରିତ ଗୋଟେ ବିରହବନ୍ଧ୍ୟା ।

ମୋ ଆଖି ହଳକ
ଆଉ କି ଦେଖିପାରୁଛନ୍ତି ଘନ ଅନ୍ଧାରରେ
ପୂର୍ଣ୍ଣମାର ଜହ୍ନକୁ, ନା କାନ ଯୋଡ଼ା
ଶୁଣିପାରୁଛନ୍ତି ବସନ୍ତର ଝାଞ୍ଜି ପବନରେ
କୋଇଲିର କୁହୁ କୁହୁ ସ୍ବରକୁ,
ନା ନାକ ଆଉ ବାରି ପାରୁଛି
ସେଇ ବଣମଲ୍ଲୀର ବାସ୍ନାକୁ ।

ଏଇମିତି ଯୁଝିଚାଲିଛି ଏକାକିତ୍ବ
ଏଇମିତି ସହିଚାଲିଛି ନୀରବତା ।
ଦିଗନ୍ତବିସ୍ତାରି ଏ ଦୂର ଦିଗବଳୟ ଲାଗେ ଢାଙ୍କି ରଖୁଛି
କୋହେଲିକାପୁର୍ଣ୍ଣ ବାତାବରଣ ।

ଏ ଶୁଣ....

ମୋ'ଠାରେ ସଜେଇଥିବା ପ୍ରେମକୁ ମାରିଦେଲାପରେ
ତୋ'ପରି ଲୁଚିଲୁଚି ହସିବାର
ମୋ ପାଖେ ଛାଡ଼ିଏ ଦମ୍ଭ କାଢ଼ି ।

ଅନେକ ଚେଷ୍ଟାକରେ ମୋ ନିଃଶ୍ବାସରୁ ମେଣ୍ଟାଇବାକୁ
ତୋର ସେ ସତ ବୋଲି ଦେଇଥିବା ମିଛେଇ ଚିହ୍ନକୁ
ହେଲେ କ'ଣ
ପ୍ରେମରୁ ପ୍ରତାରଣାର ରଙ୍ଗ ଗାଢ଼ନୁହେଁ?

ତଥାପି; ସେ କ'ଣ ବୁଝେ ଯେ
ନିଦ୍ରାବିନା ହିଁ ମୋ ରାତ୍ରିରୁ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି
ସକାଳ ପରେ ସକାଳ ।

ପ୍ରେମସନ୍ଦେଶ ମେଘସନ୍ଦେଶ

ଶ୍ରୀ ରାଜଶେଖର ସି 'ଚିମା'

ଶ୍ରୀବତ୍ସ ମାସେ ହୁଏ ମେଘ ପ୍ରବେଶ,
ପରିଭ୍ରମଣ କରନ୍ତି ପ୍ରବେଶ ପ୍ରବେଶ,
ପ୍ରେମସୀ ପ୍ରତି ହେଲା ଯେ ଆବେଶ,
ନେଇ ଯାଆନ୍ତୁ ମୋର ପ୍ରେମସନ୍ଦେଶ |୧|

ପ୍ରେମିକା ପାଇଛି ଅସୁରା ରୂପର ଆଶିଷ,
ନିତ୍ୟ ଆସ୍ବାଦନ କରନ୍ତି ସୁଷମ ପୀୟୂଷ,
ଏହି ନବଯୌବନ କରୁଛି ପ୍ରଣୟ ଘୋଷ,
ଆମ ମଧ୍ୟେ ଅନୁରକ୍ତି ସଦା ରହୁ ଅଶେଷ |୨|

ମୋ ଅଭିନବ ଅନୁରାଗ ନୁହେଁ ଅଭିନୟ,
ମୋ ପ୍ରଣୟିନୀକୁ ବୁଝାନ୍ତୁ ମୋ ଅଭିପ୍ରାୟ,

ମୋ ମନରେ ହୋଇଛି ରମ୍ୟ ପ୍ରେମାଳୟ,
ମୋ ପ୍ରେମାକଥା ପହଞ୍ଚାଇ ହୁଅନ୍ତୁ ସହାୟ |୩|

ପ୍ରେମସନ୍ଦେଶ ହୋଇଛି ମେଘସନ୍ଦେଶ ସଦୃଶ,
ପ୍ରିୟତମା ପ୍ରସାଧନରେ ହୋଇଛି ମୁଁ ପରବଶ,
ନିଜ ଯାତ୍ରାରେ ନିଅନ୍ତୁ ନାହିଁ କୌଣସି ଅବକାଶ,
ବାଉଁସ ହୋଇ କରନ୍ତୁ ପ୍ରେମବନ୍ଧନର ବିକାଶ |୪|

ଘନଘଟା ମେଘର କେତେ ପ୍ରକାର ଆକାର,
ପ୍ରେମସନ୍ଦେଶ ଜଣେଇ ସ୍ବପ୍ନ କରନ୍ତୁ ସାକାର,
ମୋ ବିଶେଷ ବିଶିଷ୍ଟ ବିନତି କରନ୍ତୁ ସ୍ବାକାର,
ଆଶନ୍ତୁ ଜୀବନରେ ପ୍ରଣୟ ଗେୟର ଝଙ୍କାର |୫|

ବାଘମାମୁଁର ଏନଗେଜମେଣ୍ଟ

ସୌମ୍ୟରଞ୍ଜନ ଦାଶ

ଥରେ ବଜାରକୁ ବୁଲି ଯାଇଥିଲି ଦେଖୁଲି ଗୋଟିଏ ବାଘ,
ବିଲୁଆ ସହିତ ବୁଲି ଆସିଥିଲା ଖାଉଥିଲା ବସି ଶାଗ !

ନିଶକୁ ସଳଖି ଦାନ୍ତକୁ ରକଟି ମାରୁଥିଲା ବଡ଼ ହାଲ,
ସାମନାରେ ଦେଖୁ ବୁଦ୍ଧି ହଜିଗଲା କ'ଣ କରିବି ଭାଇ !

ନଖଟା ତାହାର ପନିକି ଭଳିଆ ଦାନ୍ତଟା ପୁରା ମୁନିଆଁ,
ମଝିରେ ମଝିରେ ଉପରକୁ ଚାହିଁ କରୁଥିଲା ବଡ଼ ଆଁ ।

ବିଲୁଆ ନନା ତ ବହୁତ ଚତୁର ଜଗି ବସିଥିଲା ପାଖରେ,
କଣେଇ କଣେଇ ମାମୁଁକୁ ଅନେଇ ହାତ ମାରୁଥିଲା କାନରେ ।

ଡରିଡରି ଯାଇ ପହଞ୍ଚିଲି ପାଶେ ତୁପିତୁପି ପାଦ ପକେଇ,
ପଚାରିଲି ମାମୁଁ କଅଣ ଖବର ବସିଛି ମୁହଁକୁ ଶୁଖେଇ ।

ଖୋଜିଖୋଜି ସାଥୀ ବୁଢ଼ା ହେଇଗଲି ଦେଲେଯେ ଜଙ୍ଗଲ କାଟି,
ହରିଣ ମାଉଁସ ଲାଗେ ବେସୁଆଦ ଜୀବନଟା ଲାଗେ ମାଟି ।

ବିଲୁଆକୁ ଧରି ଆଣିଛି ସାଙ୍ଗରେ ଖୋଜିଦେବ ଗୋଟେ ସୁନ୍ଦର,
ହାତଧରି ତା'ର ଜୀବନ କାଟିବି ହେଇଯିବି ମୁଁ ସଂସାରୀ ।

ମାମୁଁର ହାତରେ ଦେଲି ଆଶ୍ରୟତେ ଇନିଷ୍ଟ କଲି ଚୁଇଟର,
କେମିତି ପୋଷ୍ଟଲେ ଝିଅ ପଟିଯିବେ ଫୁଲିଦେଲି କାନେ ମନ୍ତ୍ରର ।

ଦିଲ୍ ହେଇଗଲା ଗାଡେନ ଗାଡେନ ଅଜାଣତେ ମନେ ହସି,
ମୁଣ୍ଡକୁ ଆଉଁସି ପିଠି ଥାପୁଡେଇ ଦେଲା ମୋତେ ସାବାସି ।

ମାମୁଁକୁ ମିଳିଲା ମନଲାଖି ମାଲ୍ ସଂସାର ପ୍ରେମରେ ରସେ,
ଏକୋଇଶା ପାଇଁ ତାକ ପଠେଇଛି ଭୋଜି ଖାଇଦେଇ ଆସେ ।

ଅଭୁଲ୍ଲା ସ୍ମୃତି

ଅମିତାଭ ଦାଶ

ମନେ ଅଛି ମୋର ସେଦିନର କଥା;
କରିବନି ପର ବୋଲି ଛୁଇଁଥିଲ ମଥା ॥
ଭୁଲିଗଲ, ଚାଲିଗଲ କରିଦେଇ ପର;
ଏକ ଅତିସ୍ନା ଲୋକକୁ ନେଇ ଗଢ଼ିଲ ସଂସାର ॥
ଭଲ ପାଇବାରେ ଭୁଲ ମୋର ରହିଲା କଉଁ;
ପଚାରିବି ଏଇ କଥା, ଦେଖାହବ ଯେଉଁଠି ॥
ଶିଶିର, କାକରରେ ଭିଜି ଦେଖୁଥିଲି କେତେ ସ୍ବପ୍ନ;
ଆଜି ମତେ ଏକା ଦେଖୁ ହସୁଛି, ପୂର୍ଣ୍ଣମୀର ଏ ଗୋଲ ଜହ୍ନ ॥
ମନେପଡ଼େ ଯେବେ ତୁମ ଅକୁହା କଥା;
ଅଜାଣତେ ଦେହେ ହୁଏ ଅନେକ ବ୍ୟଥା ॥
ଏକ ଜର୍ଜରିତ, ମର୍ମାହତ ହୃଦୟକୁ ନେଇ;
ବଞ୍ଚିଛି ମୁଁ ବଞ୍ଚିଥିବି, ତୁମର ଅଭୁଲା ସ୍ମୃତି ଟିକକ ପାଇଁ ॥
ହସ ଖୁସି ଭରିଯାଉ ତୁମ ଜୀବନରେ;
ଏଇ ମୋର କାମନା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଖରେ ॥

ଜୀବଙ୍କ ଜୀବନ

ସତ୍ୟବ୍ରତ ମାଝୀ, ଜାହ୍ନବୀ ମଲ୍ଲିକ

ନାହିଁ ତା'ର ରୂପ ଗନ୍ଧ ନାହିଁ ତା ଆକାର
ତା ବିଛୁନେ ସୃଷ୍ଟି ନାମ ଆଉ ସବୁ ନିମିତ୍ତ
ମାତର ।

ସ୍ବାଦହୀନ ହୋଇ ପୁଣି ସଭିଙ୍କର ପ୍ରିୟ
ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ ଆତନ୍ୟତ ଅଭାବରେ ହୋଇବ
ବିଲୟ ।

ବିଚରଣ କରୁଥାଇ ସ୍ବର୍ଗପୁରେ ପୃଥିବୀ ପୃଷ୍ଠରେ
ନଈ ନାଳ ଝରଣାରେ ଅବା ସାଗରରେ ।
ତା କୋଳରେ ପଦ୍ମ ହସେ ହସୁଥାଏ କଇଁ
ମୀନ ଖେଳେ ସରାଗରେ ବଗ ଥାଏ ଚାହିଁ ।
ବାଦଲରେ ଭାସୁଥାଏ ବରଷିଲେ ପାଣି

ବାସ୍ତବ ହୋଇ ଉଡ଼ିଯାଏ ନପାରନ୍ତି ଜାଣି ।
ପବିତ୍ର ଗଙ୍ଗାର ଜଳ ଯୁମନାର ନୀର
ଆକାଶେ ବାଦଲ ହୋଇ ଝରେ ଝର୍ ଝର୍ ।
ହିମାଳୟ ପରବତେ ବାସକରେ ବରଫ
ରୂପରେ
ସମୀରେ ପରଶ ପାଇ ବହୁଥାଏ ନିରନ୍ତର ନିତି
ଝରଣାରେ ।
ଝରଣାରେ କଳକଳ ସମୁଦ୍ରେ ତରଙ୍ଗ
ଜୀବଙ୍କ ଜୀବନ ସିଏ ନଥାଏ ତା ରଙ୍ଗ ।
ନାହିଁ ତା'ର ରାଗଦ୍ବେଶ ନାହିଁ ଅଭିମାନ
ଜୀବ ଓ ଜଗତ ସେବାରେ ସାର୍ଥକ ଜୀବନ ।

ଜୀବନର ମୋଡ଼ରେ

ସୁଶ୍ରୀ ସଙ୍ଗୀତା ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ

କ'ଣ ହେଇଯାଇଛି ଏ ହୃଦୟକୁ?
କାହିଁକି ଆଉ କାହାର ଦୁଃଖ ଶୁଣିଲେ
ସେତିକି କଷ୍ଟ ହେଉନି ନିଜକୁ
ହଁ ଅବଶୋଷ ତ ହେଉଛି ବହୁତ
ହେଲେ କାହା ଦୁଃଖରେ ସାମିଲ କାହିଁକି
ହେଇପାରୁନି?
ଏ ପରିବର୍ତ୍ତନ କେମିତି?
କାହା ସହ ଦେଖା ହେଇଗଲେ ଅଜାଣତେ
ହସ ତ ଆସୁଛି ଓଠ ପାଖକୁ
ହେଲେ ହୃଦୟରୁ ଆସୁନି ବୋଲି
ବେଇମାନି ଭାବରେ ମନ ଭିତରଟା
ରୁଷିହେଇଯାଉଛି
ଏ କେଉଁ ପ୍ରକାରର ଦୌଡ଼ ଚାଲିଛି
ଜୀବନରେ?
ସତ୍ତ୍ୱିଏଁ ଦୌଡ଼ୁଛନ୍ତି ଅଣନିଶ୍ୱାସୀ ହେଇ

ହଁ ମୁଁ ବି ଦୌଡ଼ୁଛି ଲହୁଲହୁକୁ ପାଣି କରି
ଖାଲି ଯାହା ଠିକଣା ଜାଣିନି ପହଞ୍ଚିବାର
କେବେ ଥରେ ପଚାରିଦେଖିବେ ନିଜକୁ
କିଛି ଉତ୍ତର ମିଳିଲେ ଜଣେଇବେ ନିଶ୍ଚିତ
ସେ ପିଲାଳିଆମୀ, ସେ ଭାବପ୍ରବଣତା
କେଉଁଠି ହଜେଇଦେଇକି ଆସିଲେ?
ଯେବେ କାହା ଦୁଃଖରେ ଆଖିରୁ ନୁହଁ
ହୃଦୟର ଲୁହ ଝରିଯାଉଥିଲା
ଅଚାନକ ଦେଖାହେଇଗଲେ
ସେ ମନ ଖୋଲା ହସ ହୃଦୟ ଭିତରୁ
ବାହାରିଆସୁଥିଲା
ଆଉ ଏ ଦୁନିଆର, ଏ ସମୟର
ସବୁ ଦୌଡ଼ରୁ ଅଜଣା ହେଇ
ଆମେ କେଉଁ ଏକ ଭିନ୍ନ ଦୁନିଆରେ ଥିଲେ,
ହେଲେ କ'ଣ ଖୁସିରେ ନ ଥିଲେ?

ବରଷା ରାଣୀ

ସୂର୍ଯ୍ୟନାରାୟଣ ପଣ୍ଡା

ନିଦାଘରେ ବୁକୁଟିରି ଆକାଶୁ ଆସେ ଓହ୍ଲାଇ ବରଷା ରାଣୀ
କେବେ କଳା କେବେ ଧଳା - ଓଡ଼ଣୀ ଟାଣି
ମାଟିକୁ ସେ ଭଲପାଏ ମାଟି ସାଥେ କଥାହୁଏ
ଭାରତି ଭଲ ଲାଗେ ତା'ର ମଞ୍ଜୁଳ ବାଣୀ, (୧)

ଖୁଲି ଖୁଲି ହସିହସି ସୁମଧୁର କହେ ଭାଷି
ଭରିବି ସବୁରି ପ୍ରାଣ ସଲିଳ ଦେଇ
ହସିବେ ଗିରିକାନନନ, ନଦୀ, ନାଳ, ଉପବନ
ହସିବେ (ଯେ) ଏ ଜୀବ ଜନ୍ମ ହସିବ ମହୀ । (୨)

ଗାଡ଼ିଆ ପୋଖରୀ ଯେତେ ଶୁଖୁ ପ୍ରାଣହୀନ ଦିଶେ
ଭରି ଦେବି ଜଳବିନ୍ଦୁ ବରଷି ମୁହିଁ
ଝରନା ଗାଇବ ଗୀତ ନଦୀ ହେବ ଉଲ୍ଲସିତ
କୁଳୁକୁଳୁ କରି ନାଦ ଯିବଟି ବହି । (୩)

ଗୁରୁ ବ୍ରହ୍ମା ଗୁରୁ ବିଷ୍ଣୁ ଗୁରୁ ଯେ ଈଶ୍ବର ।
 ତାଙ୍କ ପାଦ ପଦ୍ମେ ସଦା ଭକ୍ତି କର ॥
 ଉତ୍ତମ ବିଜ୍ଞାନ ମୋ ପରିବାର ।
 ଘରେ ବିଜେ ଅଛନ୍ତି ମୋ ପାଞ୍ଚ ଠାକୁର ॥
 ଗୁରୁ ରୂପେ ସେମାନେ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ।
 ତାଙ୍କ କରୁଣାର ନାହିଁ ପଟାନ୍ତର ॥

ଘରର ମୁରବି ସାରଦା ପ୍ରସାଦ ।
 ସବୁ ବେଳେ ହସ ହସ ନିର୍ମଳ ସ୍ବରୂପ ॥
 ଘରେ ମୋ ଅଛନ୍ତି ବିଶ୍ବଜିତ ସାର୍ ।
 ତାଙ୍କ ବିନା ନାହିଁ ଅନ୍ୟଗତି ଆମ୍ଭର ॥
 ସୁନ୍ଦର ଶାନ୍ତ ନିର୍ମଳ ନିରାକାର ।

ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନର ସେ ତ ଭଣ୍ଡାର ॥
 କ୍ଷଣପ୍ରଭା ମ୍ୟାମ୍ ଆମର ଅତି ନିଜର ।
 ମାଆ ପରି ବର୍ଷାନ୍ତି ସ୍ନେହ ସାଗର ॥
 ରିନୁ ମ୍ୟାମ ଆମର ମାର୍ଗ ଦର୍ଶକା ।
 ସେ ଯେ ଆମପାଇଁ ଜ୍ଞାନର ବର୍ତ୍ତକା ॥
 ସର୍ବ ପୁରାତନ ଆମ ରତ୍ନମୟୀ ମାଆ ।
 ସବୁ କାମେ ଆମକୁ ହୁଅନ୍ତି ସାହା ॥
 ଉମା ଭାଇ ଆମର ଘରର ବଡ଼ ପୁଅ ।
 ଆମକୁ ବଢ଼େଇ ଦିଏ ସାହାଯ୍ୟର ସୁଅ ॥
 ଏହି ପରିବାର ପାଇ ମୁଁ ଅତି ଗର୍ବିତ ।
 ସବୁବେଳେ ରହିବାକୁ ଚାହେଁ ଏମାନଙ୍କ ସହିତ ॥

ମନେ ପଡ଼େ

ସୁନୀତା ଶରଣ୍ୟା ନାୟକ

ଆଜି ଜୀବନର ସାୟାଞ୍ଜରେ ମନେ ପଡ଼େ ସେହି
ମୁହୂର୍ତ୍ତ

ଅମୂଲ୍ୟ, ଅଭୁଳା, ଅବିସ୍ମରଣୀୟ

ନିଷ୍ଠଳ ନଥିଲା ପ୍ରଚଣ୍ଡା ସେ ଦିବ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ବର

ଯାହାଙ୍କ ପାଇଁ ଜୀବନ ଆଜି

ଅବିରତ, ଅଚିନ୍ତ୍ୟ, ଅବଧାରିତ ।

ଥୁଲି କେବେ ଏକ ସ୍ଥିର ନିଶ୍ଚଳ ନୀରବ ନଦୀ

ସମୟର ତାଡ଼ନାରେ

ଅଧିର, ଅକାମ୍ୟ, ଅପ୍ରବାହିତ

ଖୋଜୁଥିଲି ଏକ ପାଞ୍ଚଶାଳା ହରିବାକୁ ଆଜୀବନ

କ୍ଳାନ୍ତି

ଯେଉଁଠାରେ ନଥିବ

ଅଶାନ୍ତି, ଅହଙ୍କାର, ଅନବହିତ

ପାଞ୍ଚଶାଳାର ଅବରୁଦ୍ଧ କୋଠରୀରେ ଅମୃତ ବଚନ

ଆହତ ମନକୁ କରିଲା

ସଚେଷ୍ଟ, ସଜୀବ, ସନ୍ନିବେଶିତ ।

ପ୍ରାଣ ଭରି ଜୀବନକୁ ଭଲ ପାଇବାର ପ୍ରେରଣାରେ

ଅଭିମନ୍ବିତ ହୃଦୟ ହେଲା

ସିନ୍ଧୁ, ସେଚିତ, ସୁସମାହିତ ।

ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁର ଦୋଛକିରେ ଧୁଆଁ ଧୁଆଁ ଲକ୍ଷ୍ୟସ୍ଥଳ

ଲାଗେ ଆଜି

ଶୋଭିତ, ସଂଗଠିତ, ସୁସଜ୍ଜିତ

ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବୟବ ମୋର ପୂର୍ଣ୍ଣଗର୍ଭା ନଦୀଟିଏ

ସ୍ବର୍ଗ ପାଇ ପାଞ୍ଚଶାଳେ

ସୁରଭିତ, ସନ୍ନିହିତ, ସୁସମ୍ପ୍ରସାରିତ

ଦୂରଦିଗ୍ବଳୟ ଶୁଭେ ଶୁଭ ସୁମଙ୍ଗଳ ସ୍ବର

ସାତ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ସ୍ବପ୍ନ

ସଫଳ, ସାକାର, ସୁସମ୍ପାଦିତ ।

ଅସଜଡ଼ା ସମୀକରଣ

ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନା ଜେନା

ଅଧାଅଧୁ ଜିଇଁଥିବା ଏ ଜୀବନ
କିଛି ଆମ୍ଭ ତୋଟା ନଈ କୂଳ ପବନ
ଆଉ କିଛି ରୁଷି ଦେଉଥିବା ସପନ
ପଚାରନା ଲାଭ କ୍ଷତି
ଭାରି ଅସଜଡ଼ା ଅବୁଝା ଏ ସମୀକରଣ ।
ଅଧାଅଧୁ ବୟସରେ ବାଟଭୁଲେ ଏ ମନ
କିଛି ପ୍ରେମ କିଛି ଦହନ
ଆଉକିଛି ଗତସ୍ମୃତି କଳଙ୍କିତ ମଲାଜହ୍ନ
ପଚାରନା ପ୍ରେମିକା ନା ପ୍ରଚାରଣା,
ସେ ଇତିହାସ ବଡ଼ ଗହନ ।
ଅଧାଅଧୁ ରାସ୍ତାରେ ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଆହ୍ୱାନ

କିଛି ଛାଇ କିଛି ବୃଲନ
ଆଉକିଛି ରାସ୍ତା ଅତିହ୍ନା ଅନ୍ତହିନ
ପଚାରନା ନକ୍ସା ରାସ୍ତା
ଚୋରାବାଲି କି ଧରିରଖେ ପାଦଚିହ୍ନ !!!
ଅଧାଲେଖା ଗପରେ କିଛି ସତ କିଛି
ଗୋପନ
ବର୍ଷା କିଛି, କିଛି ବସନ୍ତ ବିଷଣ୍ଣ
ଆଉକିଛି ମଳୟ ମହକ ଭିଜା ମାନ
ଅଭିମାନ
ପଚାରନା ଶେଷକଥା
ମୁଁ ଛାର ଲେଖନୀ, ନିୟନ୍ତ୍ରୀ ଅଧୁନ ॥

ବିଶେଷ

ବିରଜା ମଉସାଙ୍କୁ ମୁଁ ଯେମିତି ଜାଣେ....

ରଚନା: ସାଇ ପ୍ରକାଶ

ବିଗତ ଶତାବ୍ଦୀର ଶେଷ ବର୍ଷ ବୋଧହୁଏ, ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷାପାଇଁ ଗାଁ ଛାଡ଼ି ଯେବେ ସହରକୁ ପ୍ରଥମଥର ପାଇଁ ଆସିଥାଏ, ବିନା କୌଣସି ନୂଆ ସାଙ୍ଗସାଥୀଙ୍କ କଲେଜ ଜୀବନର ପ୍ରଥମବର୍ଷ ଯେମିତିସେମିତି କଟିଗଲା । ସ୍ୱଭାବରେ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟୁଗୀ ହୋଇଥିବାରୁ ସାଧାରଣତଃ କାହା ସହିତ ଏତେଶୀଘ୍ର ମିଶି ପାରୁ ନଥାଏ । ଦ୍ୱିତୀୟ ବର୍ଷ ଆରମ୍ଭ ହେଉ ହେଉ ଦିନେ ଥରେ ବସ୍ ଫେଲ ହେବାରୁ ଘରକୁ ଚାଲିଚାଲି କିଛି ବାଟ ଯିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଛି କେହି ଜଣେ ପଛରୁ ଇଂରାଜୀରେ କହିଲେ, ମୋ ସାଇକେଲରେ ଆସି ପାରନ୍ତି ! ପଛକୁ ବୁଲି ଦେଖେ ଦ୍ୱିତୀୟ ବେଞ୍ଚରେ ବସୁଥିବା ତଥା କ୍ଲାସରେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରୁଥିବା ପିଲାଟି । ସ୍ୱଭାବିକ ଭାବେ ଧନ୍ୟବାଦ କହି ମୁଁ ଚାଲିବାକୁ ପୁଣି ଆରମ୍ଭ କରିଛି, ସାଇକେଲରୁ ଓହ୍ଲାଇ "ଚାଲିବା ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ପକ୍ଷେ ହିତକର" କହି ସାଥରେ ଚାଲିବା ଆରମ୍ଭ କରିଥିବା ପିଲାଟି ସହ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବି ଅତୁଟ ବନ୍ଧୁତା ବଜାୟ ରଖି ସୁଖଦୁଃଖରେ ସାଥରେ ଚାଲିଛି ।

ହଠାତ ଦିନେ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ଭଣଜା ଜନ୍ମଦିନ ପାଳନ ପାଇଁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେଇ ମୋତେ ଅତି ଅପ୍ରୀତିକର ପରିସ୍ଥିତିରେ ପକେଇ ଦେଇଥିଲେ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିରାମିଷାଶୀ ହୋଇଥିବାରୁ ପିଲାଟି ଦିନରୁ ଅତି ନିକଟ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଅନ୍ୟ କାହା ଘରକୁ ଭୋଜି କିମ୍ବା ଉତ୍ସବ ପାଳନ ପାଇଁ ଯିବା କଥା ହେଲେ ଶହେଥର ଭାବୁଥିଲି । ହେଲେ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ଅନୁରୋଧ ଏଡ଼ାଇ ଯାଇ ନପାରି ଯେତେବେଳେ

ପହଞ୍ଚିଥିଲି ତାଙ୍କ ଦ୍ଵିତଳ ପ୍ରାସାଦରେ, ପ୍ରଥମେ ପରିଚୟ ଯାହାଙ୍କ ସହ ହୋଇଥିଲା ସେ ହାତରେ ସିଗାରେଟ ଖଣ୍ଡେ ଧରି, ଆଖିରେ ଚଷମା ପିନ୍ଧି କୌଣସି ଏକ ଇଂରାଜୀ ଉପନ୍ୟାସ ପଢ଼ିବାରେ ମଗ୍ନ ଥିଲେ । ପାଖ ଛୋଟ ଟେବୁଲରେ ତାହା କପ୍ ଆଉ ଯେଉଁ ସୋଫାରେ ବସିଥିଲେ ତା'ପଛରେ ଅନେକ ଇଂରାଜୀ ଲେଖକଙ୍କ ବହିସବୁ ଅତି ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ସଜାହୋଇଥିବା ବୁକ୍ ସେଲ୍ । କାନ୍ଥରେ ଲାଗିଥିଲା ଏକ ତୈଳଚିତ୍ର ଯାଜପୁର ଜିଲ୍ଲାର ସ୍ଵାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମୀ ସ୍ଵର୍ଗତ ବିପିନ ବିହାରୀ ମହାନ୍ତିଙ୍କର । ସତ କହିବାକୁ ଗଲେ ପ୍ରଥମ ପରିଚୟରେ ଲାଗିଥିଲା ସିଏ ଯେମିତି ଏକ ନିଆରା ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ଵ । ଏକଥା ଶତ ପ୍ରତିଶତ ସତ ପ୍ରମାଣିତ ହେଲା, ଯେବେ ତାଙ୍କ ଘର ସହ ସମ୍ପର୍କ ବଢ଼ିବାରେ ଲାଗିଲା । ୨୦/୨୦ ଦଶକରୁ ମୁକ୍ତିଲାଭ କରିଥିବା ସମସ୍ତ ହିନ୍ଦୀ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ରର ସଂଗୀତର କ୍ୟାସେଟ୍ ସଂଗ୍ରହର ସଉକ ହେଉ, ବହି ପଢ଼ିବାର ଅଭ୍ୟାସ କିମ୍ବା ପୁରୁଣା ହିନ୍ଦୀ ସିନେମା ଦେଖିବାର ଇଚ୍ଛା, ସବୁକିଛି ମୋ ପସନ୍ଦ ସହିତ ତାଳମେଳ ଖାଉଥିଲା । ଅନେକଥର ତାଙ୍କ ଘରକୁ ଯିବା ପଛରେ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା ମାଉସୀଙ୍କ ସ୍ନେହବୋଳା କଥା କେଳପଦ । ମଉସୀଙ୍କର ଥକାମଜାରେ ବି ଅନେକ ଶିଖିବାର କଥା । ଦୀପୁଭାଇ, କାଳିଆ ଭାଇ, ଅରୁଦିଦି ଆଉ ଲକ୍ଷି ଓ ଲାକ୍ଷ୍ମିଦେବୀଙ୍କ ରୂପରେ ବଡ଼ଭାଇ ଓ ଭଉଣୀମାନଙ୍କ ଭଲପାଇବା... ତା'ଛଡ଼ା ଅତି ଘନିଷ୍ଠ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ସାନିଧ୍ୟ ଏବଂ ପରିଶେଷରେ ରାତ୍ରିଭୋଜନରେ ନିରାମିଷାଶୀ ଖାଦ୍ୟ । ସତ କହିବାକୁ ଗଲେ ରାତ୍ରିଭୋଜନରେ ପରିବାରର ସମସ୍ତ ସଦସ୍ୟ ସାଥରେ ବସି ଖାଇବା ସମୟରେ ହେଉଥିବା ମଜାଳିଆ ଆଲୋଚନା ଦିନ ଯାକର ସମସ୍ତ ଥକାପଣକୁ ଦୂର କରିପାରୁଥିଲା ।

ଏମିତି ଅନେକ ସ୍ମୃତିସହ କେତେବେଳେ ପାଠପଢ଼ାର ଶେଷବର୍ଷ ସରିଗଲା ଜଣା ବି ପଡ଼ି ନଥିଲା । ସୌଭାଗ୍ୟ ମୋର ଏମିତି ଥିଲା ଯେ ପ୍ରଥମ ଚାକିରୀ ପାଇଁ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ଯିବା ସମୟରେ ମୋତେ ସ୍ଵାଗତ କରିବାକୁ ମଉସୀଙ୍କର ବି ସେଠାକୁ ବଦଳି ହୋଇ ଯାଇ ସାରିଥିଲା । ଶନିବାର ଅଫିସ ସରିଲେ କେମିତି ୧୦୭ ଭି ବସ୍ ଧରି ଶିବମ୍ ରୋଡ଼ ଯିବି ସେଇ ଚିକ୍ତାରେ ଦିନ ଗଣିବା ଆରମ୍ଭ କରୁଥିଲି । ଶନିବାର ସଞ୍ଜରୁ ସୋମବାର ସକାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାରମିନାରୁ ନେଇ ଗୋଲକୁଣ୍ଡା ଦୁର୍ଗ, ବିରଳା ମନ୍ଦିରରୁ ନେଇ ସଲାର ଜଙ୍ଗ ସଂଗ୍ରାହାଳୟ ବୁଲିବା, ପାରାଡାଇଜରେ ପ୍ରଥମଥର ବିରୟାନୀ ଖାଇବା ହେଉ କି ପ୍ରିୟାରେ ସକାଳ ଜଳଖିଆ.... ସବୁକିଛି ମଉସୀଙ୍କ ସାଥରେ କରୁଥିଲା । ଅବଶ୍ୟ ମୋର ପ୍ରିୟ ବନ୍ଧୁ ତାଙ୍କ ସେବେର ବାନ୍ଧବୀ ବର୍ତ୍ତମାନର ପତ୍ନୀଙ୍କୁ ଭେଟିବାକୁ ମୋତେ

ସାଥରେ ନେବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ ବି ମଉସାଙ୍କଠାରୁ ଅନେକ କିଛି ଶିଖିବାର ଇଚ୍ଛା ପାଇଁ ଅଧିକାଂଶ ସମୟରେ ମୁଁ ହୃଦରେ ପଡ଼ି ନିଶ୍ଚିତ ନେଉଥିଲି । ଏମିତି ପରିସ୍ଥିତିରେ ହାଲୁକା ଥିବାମତାରେ ମଉସା ଥରେ ତାଙ୍କର ଜଣେ ଉଚ୍ଚପଦସ୍ଥ ବନ୍ଧୁଙ୍କୁ ମୋର ପରିଚୟ ଦେଇ କହିଥିଲେ "ଇଏ ସାଇ, ମୋ ପୁଅର ବନ୍ଧୁ, ସପ୍ତାହାନ୍ତରେ ଘରକୁ ଆସେ ଆଉ ସେ ମୋ ପୁଅ ଯିଏ ସପ୍ତାହାନ୍ତରେ ଘରୁ ବାହାରକୁ ଯାଏ ।"

ମନେ ଅଛି ଯେବେ ପ୍ରଥମଥର ପାଇଁ ଆଜ୍ଞା ଭରତା ତିଆରି କରି ମଉସାଙ୍କୁ ଦେଇଥିଲି ସେଥିରେ ବି ସିଏ ବିଶେଷ ଶୈଳୀରେ ପ୍ରଶଂସା କରିଥିଲେ । ନିରାମିଷ ଖାଦ୍ୟର ବିଭିନ୍ନ ଦେଶୀୟ ଓ ବିଦେଶୀ ଖାଦ୍ୟର ବିବରଣୀ ସହ ପ୍ରସ୍ତୁତ ପ୍ରଣାଳୀ ବିଷୟରେ ଅନେକ ଆଲୋଚନା ରାତ୍ରିଭୋଜନର ମୁଖ୍ୟ ଅଙ୍ଗ ଥିଲା । ଅନେକ ସମୟରେ ଖାଇବା ମଝିରେ ପୁରୁଣା ହିନ୍ଦୀ ସିନେମା ବିଷୟରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉତ୍ତର ବି ଚାଲୁଥିଲା । ଅନେକଥର ସଠିକ ଉତ୍ତର ଦେଇ ତାଙ୍କ ପାଖରୁ ପାଇଥିବା ତାଏରୀସବୁକୁ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସାଇତି ରଖୁଛି, ପ୍ରତିଦିନ ତାଏରୀ ଲେଖିବା ଅଭ୍ୟାସ ଅନେକ ବର୍ଷ ଧରି ବଜାୟ ରଖୁଥିଲି ମଉସାଙ୍କ ପ୍ରେରଣାରୁ ।

ମନେଅଛି ବହି ପଢ଼ିବାର ସଉକଥିଲେ ବି ଅର୍ଥାଭାବରୁ କିଛି ପାରୁନଥିବା ସମୟରେ ମଉସା ତାଙ୍କ ବହି ଥାକର ଅନେକ ବହି ପଢ଼ିବାକୁ ଦେଇଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ବର ଅନ୍ୟ ଏକ ଦିଗ ଥିଲା କୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ବି ନିଜର ଆର୍ଥିକ ସ୍ଥିତି ବିଷୟରେ ନଭାବି ଅନ୍ୟର ସାହାଯ୍ୟ କରିବା, ଅନେକ ସମୟରେ "ନା" ନକହିବା ସ୍ବଭାବପାଇଁ ଅସୁବିଧାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଥିଲେ ବି ନିଜକୁ କିପରି ସମ୍ଭାଳି ନେଇ ଆଗକୁ ବଢ଼ିହେବ ସେକଥା ଅନେକଥର ଶିଖାଇଛନ୍ତି ।

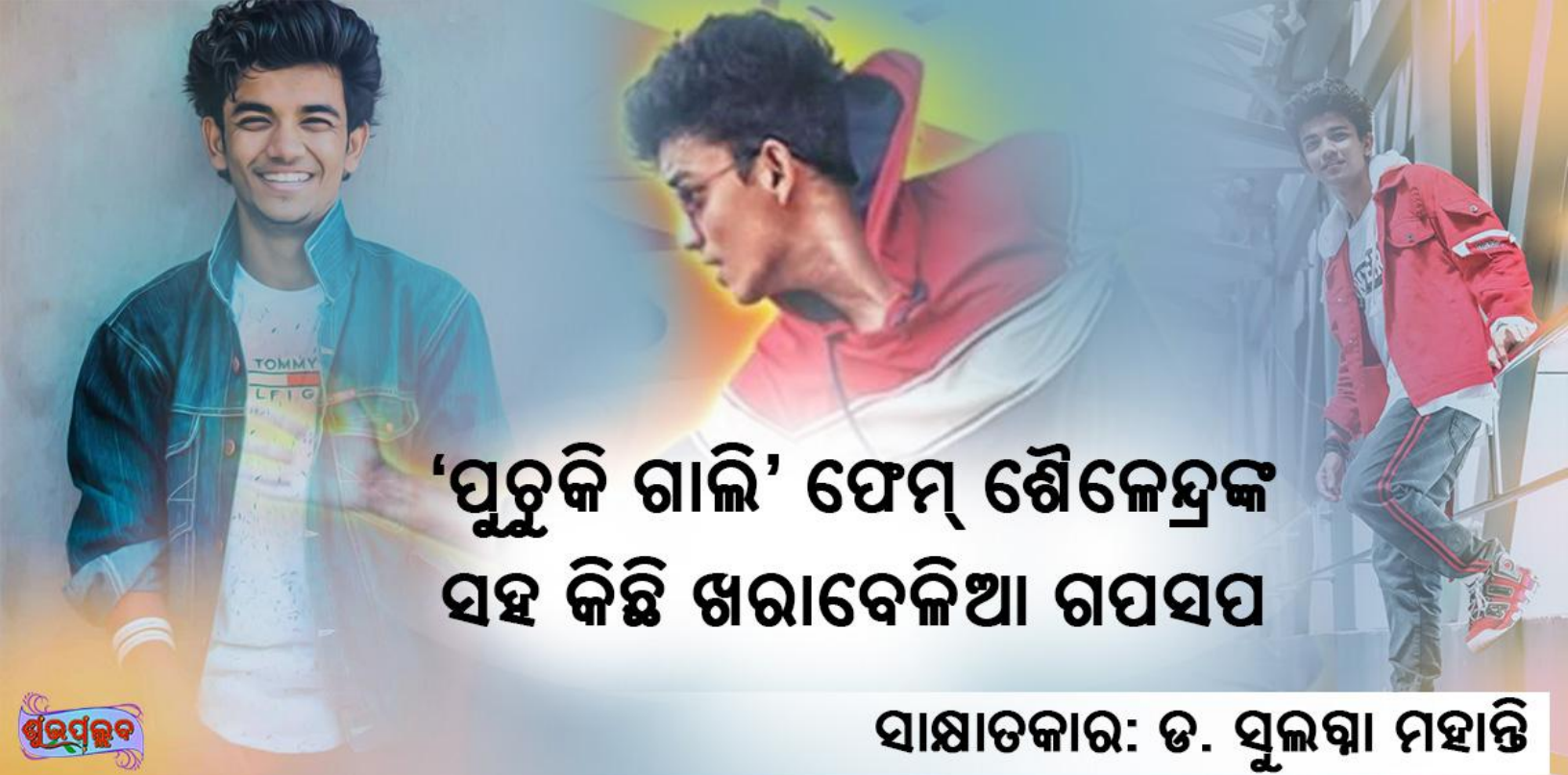
ଚାକିରି ଜୀବନର ଅଧିକାଂଶ ସମୟ ରାଜ୍ୟ ବାହାରେ କଟି ଥିବାରୁ ଓଡ଼ିଆ ବହି ପଢ଼ି ପାରି ନଥିଲେ ବୋଲି ଅନେକ ସମୟରେ ଅନୁଶୋଚନା କରୁଥିବା ମଉସା କିନ୍ତୁ ଅବସର ପରେ ଓଡ଼ିଆ ବହି ପଢ଼ିବାର ସଉକ ପାଇଁ ମାସର ପେନସନର ପ୍ରାୟ ବଡ଼ ଭାଗ ବିଭିନ୍ନ ବହି ଓ ପତ୍ରିକା କିଣିବାରେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଥିଲେ ।

ଲେଖାଲେଖିର ସଉକ କେବେଠାରୁ ଥିଲା ସଠିକ କହି ପାରିବି ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଅସୁସ୍ଥତା ଓ ଜଟିଳ ଅସ୍ତ୍ରୋପଚାର ପରେ ଯେବେ ତାଙ୍କର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆରାମ କରିବାକୁ କହିଥିଲେ ସେ ସମୟ ଅପତୟ ନକରି ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ ଗପ ଲେଖିବା, କିଛି ଲେଖି ଅନେକ ସମୟରେ ମୋତେ ପଠାନ୍ତି ପଢ଼ି

ମତାମତ ଦେବାପାଇଁ, ମୁଁ ମୋର ସ୍ୱଚ୍ଛ ଜ୍ଞାନରେ ଯାହାକିଛି ବି ମତାମତ ଦେଉଥିଲି ତାକୁ ଅତି ଖୁସିରେ ଗ୍ରହଣ କରୁଥିଲେ, ଯଦିଓ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ପତ୍ରିକା ତଥା ସମ୍ବାଦପତ୍ରରେ ତାଙ୍କ ଲେଖା ପ୍ରକାଶ ପାଇ ସାରିଥିଲା ତଥାପି ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲି ଶୁଭପଲ୍ଲବ ପାଇଁ ଲେଖା ଦେବାପାଇଁ ଅତି ଖୁସିରେ ନିଜର ସୁନିର୍ବାଚିତ ଏକ ଗନ୍ଧ ତତ୍ତ୍ୱଶାତ ପଠାଇ ଥିଲେ ।

ଅନେକ ସମୟରେ କୌଣସି ଲେଖା ପସନ୍ଦ ଆସିଲେ ସିଧାସଳଖ ଲେଖକଙ୍କୁ ଫୋନ ଯୋଗେ ଅଭିନନ୍ଦନ ଏବଂ ମତାମତ ଦେବାପାଇଁ ଭୁଲନ୍ତି ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ ଖୁବ୍ କମ୍ ସମୟରେ ଅନେକ ଲେଖକ ତାଙ୍କର ବନ୍ଧୁ ହୋଇଯାଇଥିଲେ ଏକଥା ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲି ଯେବେ ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ ପୁସ୍ତକ ମହୋତ୍ସବରେ କିଛି ଘଣ୍ଟା ତାଙ୍କ ସହିତ ଅତିବାହିତ କରିଥିଲି, ଯେଉଁ ବି ପ୍ରକାଶନ ସଂସ୍ଥାର ଷ୍ଟଲକୁ ଯାଉଥିଲେ କିଛି ଲେଖକବନ୍ଧୁମାନେ ଆସି ଅଭିନନ୍ଦନ ଜଣାଇବା ସହିତ ବହି କିଛି ଦେଇ ଯାଉ ଥାଆନ୍ତି । ସେଇ କିଛି ଘଣ୍ଟା ଭିତରେ ପ୍ରାୟତଃ ୧୦୦ ଖଣ୍ଡ ଓଡ଼ିଆ ବହି କିଣି ଓ ଉପହାରରେ ପାଇବା ପରେ ଯେତେବେଳେ ଘରେ ପହଞ୍ଚି ଥାକରେ ସଜାଡୁଥିଲୁ ଅତି କୋହ ଭରା କଣ୍ଠରେ କହିଲେ, "ଏତେ ଗୁଡ଼ାଏ ବହି ସଂଗ୍ରହ କରି ହେଲେ ମୋ ଯିବା ପରେ ଏସବୁ ପଢ଼ିବ କିଏ?" ମୋତେ କ'ଣ ଜଣାଥିଲା ଯେ ମୁଁ ଫେରି ଆସିବା ପରେ ତାଙ୍କ ଦେହ ଏତେ ଅସୁସ୍ଥ ହେବ ବୋଲି, ପ୍ରତିଦିନ ସକାଳେ ହ୍ୱାଟୁଆପରେ ତାଙ୍କର ଶୁଭସକାଳ ମେସେଜ ଆସିବା ଜାରି ରହିଥିଲା କିନ୍ତୁ କିଛି ଦିନ କାର୍ଯ୍ୟବ୍ୟସ୍ତତା ପାଇଁ ମେସେଜ ସବୁ ଦେଖି ପାରି ନଥିଲି ଯେବେ ଖବର ପାଇଲି ସେତେବେଳକୁ ସିଏ ଏକ ଘରୋଇ ଚିକିତ୍ସାଳୟରେ ଥାଇ ସି ଯୁରେ ଭର୍ତ୍ତି ଥିଲେ, ନିଜର ଚିରାଚରିତ ମଜାଳିଆ ସ୍ୱଭାବରେ ସେ ହ୍ୱାଟୁଆପର ଷ୍ଟାଟସରେ ଲେଖୁଥିଲେ "49 Days in ICU" । ୧୯ ଜୁଲାଇ ସକାଳୁ ପ୍ରିୟ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ମେସେଜ ପାଇଲି "ଭାଇ, ବାପା ଚାଲିଗଲେ" କିଛିକ୍ଷଣ ସ୍ତବ୍ଧ ହୋଇ ନିଜକୁ ସମ୍ଭାଳି ବନ୍ଧୁଙ୍କୁ ସାହୁନା ଦେଉଦେଉ ମଧ୍ୟ ଆଖିର ଲୁହ ଅଟକାଇ ପାରିନଥିଲି । ନିଜର ଗନ୍ଧ "୭୦ କି ୭୨" ଶୁଭପଲ୍ଲବରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲେ ବି ପଢ଼ିବା ପୂର୍ବରୁ ସେ ଇହଧାମ ତ୍ୟାଗ କରି ଚାଲିଗଲେ ।

ଅଶ୍ରୁଳ ଶ୍ରଦ୍ଧାଞ୍ଜଳି ବିରଜା ମଉସା । ଆପଣ ୭୨ କି ୭୦ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବି ଅପେକ୍ଷା କରି ପାରିଲେ ନାହିଁ.....

‘ପୁରୁକି ଗାଲି’ ଫେମ୍ ଶୈଳେନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ସହ କିଛି ଖରାବେଳିଆ ଗପସପ

ସାକ୍ଷାତକାର: ଡ. ସୁଲଗ୍ନା ମହାନ୍ତି

ଶୈଳେନ୍ଦ୍ର ସାମନ୍ତରାୟ ଆଜିର ଯୁବପିଢ଼ିର ପାଖରେ ଏକ ଲୋକପ୍ରିୟ ନାମ । ନ' ବର୍ଷ ବୟସରେ ପ୍ରଥମେ ସେ ଡ୍ୟାନ୍ସ ଇଣ୍ଡିଆ ଡ୍ୟାନ୍ସରେ ପ୍ରୋଗ୍ରାମରେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରିଥିଲେ । ବଡ଼ ହେଲା ପରେ ଝେବ ସିରିଜ "ସାହେବ ବିବି ଆଉ ସାଲା"ରେ ଅଭିନୟ କରି ସେ ଦର୍ଶକଙ୍କ ମନ ଜିଣିଥିଲେ । ଆଉ ଏବେ ତାଙ୍କ ଅଭିନୀତ ମ୍ୟୁଜିକ ଭିଡ଼ିଓ କଲେଜ ଡେ, ତୋ ଘର ବାଟ ଦେଇ ଆଉ ପୁରୁଲି ଗାଲି ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତଙ୍କ ନାହିଁ ନଥିବା ପ୍ରଶଂସା ଗୋଟୋଉଚି । ଓଡ଼ିଆ କଥାଚିତ୍ରର ଆଗାମୀ ଉଦୟମାନ ତାରକା ହିସାବରେ ଗଣା ହେଉଥିବା ଶୈଳେନ୍ଦ୍ର ସାମନ୍ତରାୟଙ୍କର ଶୁଭପଲ୍ଲବ ତରଫରୁ ସାକ୍ଷାତକାର ନେଇଛନ୍ତି ଲେଖିକା ସୁଲଗ୍ନା ମହାନ୍ତି । ଶୁଭପଲ୍ଲବ ତରଫରୁ ଶୈଳେନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ଆମେ ଏଇ ସାକ୍ଷାତକାରକୁ ସ୍ୱାଗତ କରୁଛୁ ।

ପ୍ରଶ୍ନ: ରିଆଲିଟି ଶୋରୁ ଝେବ ସିରିଜ ଆଉ ଝେବ ସିରିଜରୁ ଲୋକପ୍ରିୟ ମ୍ୟୁଜିକ ଭିଡ଼ିଓ । ଓଡ଼ିଆ ନୂଆପିଢ଼ିଙ୍କ ଆଦର୍ଶ ହିସାବରେ ଗଣା ହେଉଛନ୍ତି ଏବେ ଆପଣ । ଆପଣଙ୍କ ଏଇ ଯାତ୍ରା ବିଷୟରେ କ'ଣ କହିବେ?

ଉତ୍ତର: ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାହା ବି ଚାଲିଛି ମତେ ଏ ସବୁ ସ୍ୱପ୍ନ ଭଳି ଲାଗୁଛି । ଲାଗୁଛି ଯେମିତି ଏଇଟା ଗୋଟି ରୋଲର କୋଷ୍ଠର ରାଇଡ଼ । କେବେ ବି ଭାବିନଥିଲି ମୋର ଏଇ ଛୋଟିଆ ଯାତ୍ରାଟି ଏତେ ସୁନ୍ଦର ରହିବ ବୋଲି ।

ପ୍ର: ଏଇ ଯାତ୍ରାରେ ଆପଣଙ୍କୁ କିଏ କିଏ ସମର୍ଥନ ଦେଇ ଆସିଛନ୍ତି?

ଉ: ମୋ ବାପା, ମା' ଆଉ ମୋ ବଡ଼ ଭାଇ ମତେ ସବୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସମର୍ଥନ ଦେଇ ଆସିଛନ୍ତି । ସେମାନେ ସବୁବେଳେ ଛାଇ ଭଳି ଭଳି ମୋ ସହ ଠିଆ ହେଇଛନ୍ତି । ମୋ ସାଙ୍ଗମାନେ ବି ମତେ ପ୍ରତି ପାଦରେ ସାହାଯ୍ୟ କରି ଆସିଛନ୍ତି ।

ପ୍ର: ଆଜି ପ୍ରତିଟି ଓଡ଼ିଆ ଘରେ ବାପାମା'ମାନେ ପୁଅ ଡାକ୍ତର କି ଇଞ୍ଜିନିଅରଟିଏ ହଉ ବୋଲି ଚାହାନ୍ତି । ଏମିତି ଏକ ସମୟରେ ମନୋରଞ୍ଜନ କ୍ଷେତ୍ରରେ କାମ କରିବେ ବୋଲି ଆପଣ ନିଜ ବାପାମା'ଙ୍କୁ କେମିତି ରାଜି କରେଇଥିଲେ?

ଉ: ସତ କହିବାକୁ ଗଲେ ମତେ କେବେ ମୋ ପରିବାର ଲୋକଙ୍କୁ ବୁଝେଇବାକୁ ପଡ଼ିନାହିଁ । ମୋ ପରିବାର ନିଜ ଇଚ୍ଛାକୁ କେବେ ମୋ ଉପରେ ଲଦିଦେଇ ନାହାନ୍ତି । ସବୁବେଳେ ମୋର ନୃତ୍ୟ ଓ ଅଭିନୟ କରିବାର ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ସମର୍ଥନ ଦେଇଛନ୍ତି ସେମାନେ । ଆଉ ମୁଁ କରୁଥିବା ପ୍ରତିଟି କାମରେ ସେମାନେ ଭରସା ରଖୁ ଆସିଛନ୍ତି ।

ପ୍ର: ଆଜିର ଶିକ୍ଷିତ ଯୁବପିଢ଼ି ଓଡ଼ିଆ ଦେଖିବାକୁ, ଶୁଣିବାକୁ କି ପଢ଼ିବାକୁ ଭଲ ପାଉନାହାନ୍ତି । ହେଲେ ଆପଣଙ୍କ ମ୍ୟୁଜିକ ଭିଡ଼ିଓଗୁଡ଼ିକ ତାଙ୍କୁ ପୁଣି ଓଡ଼ିଆ ସଂଗୀତମୁହାଁ କରିଛି । ଏହା ଉପରେ ଆପଣ କ'ଣ କହିବେ?

ଉ: ଲୋକଙ୍କ ମୋ ପ୍ରତି ଏତେ ଭଲ ପାଇବା ଦେଖି ମୁଁ ସତରେ ଅଭିଭୂତ । ମୁଁ କେବେ ଭାବିନଥିଲି ଲୋକଙ୍କ ଉପରେ ଏଇ ଗୀତଗୁଡ଼ିକର ଏତେ ମାତ୍ରାରେ ପ୍ରଭାବ ପଡ଼ିବ । ଆଉ ଯଦି ମୋ କାମ ଦ୍ଵାରା ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ପାଇଁ ମୁଁ ଟିକିଏ ବି ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିଛି ତା'ହେଲେ ସେଇଥିପାଇଁ ମୁଁ ବହୁତ ଖୁସି ।

ପ୍ର: ସୋସିଆଲ ମିଡ଼ିଆରେ ଆପଣ ଏବେ ବହୁତ ଲୋକପ୍ରିୟ । ଟିକ୍‌ଟକ୍‌ରେ ଆପଣଙ୍କ ଗୀତ ଉପରେ ଓଡ଼ିଆ ଯୁବପିଢ଼ି ସବୁଠୁ ଅଧିକ ଭିଡ଼ିଓ କରୁଛନ୍ତି । ଏଇ ଲୋକପ୍ରିୟତାକୁ ଆପଣଙ୍କର ପ୍ରତିକ୍ରିୟା କ'ଣ?

ଉ: ସୋସିଆଲ ମିଡ଼ିଆରେ ମୁଁ କେତେ ଲୋକପ୍ରିୟ ମୁଁ ସେଇଟା ତ ମୁଁ କହି ପାରିବିନି । ହେଲେ ଏଇଟା ସତ ଯେ ସବୁଦିନ ମୁଁ ଦର୍ଶକମାନଙ୍କ ପାଖରୁ ଅନେକ ମେସେଜ ପାଉଛି । ଆଉ ମୁଁ ତେଷା

କରୁଛି ଯେ ଯେତେ ଦୂର ସମ୍ଭବ ଦର୍ଶକମାନଙ୍କ ପାଖରୁ ଆସୁଥିବା ପ୍ରତିଟି ମେସେଜର ଉତ୍ତର ଦେବି । କୌଣସି ମେସେଜ ଯେମିତି ଅଣଦେଖା ନ ହୁଏ ।

ପ୍ର: ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପାଇଥିବା ସବୁଠୁ ମିଠା ପ୍ରଶଂସା କ'ଣ?

ଉ: ଯେତେବେଳେ ଲୋକେ ମତେ କୁହନ୍ତି ଯେ ତୁମକୁ ଓଡ଼ିଆ ଫିଲ୍ମ ଇଣ୍ଡଷ୍ଟ୍ରିରେ କାମ କରିବା ପାଇଁ ନିହାତି ସୁଯୋଗ ମିଳିବା ଦରକାର ସେତେବେଳେ ମତେ ସତରେ ବହୁତ ଖୁସି ଲାଗେ ।

ପ୍ର: ଆପଣ ଏବେ କେଉଁଠି ପାଠ ପଢୁଛନ୍ତି? ଆପଣଙ୍କ ପାଇଁ ଶିକ୍ଷାର ମହତ୍ତ୍ୱ କେତେ?

ଉ: ମୁଁ ଏବେ ମଧୁସୂଦନ ଲ କଲେଜରେ ମୋର ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷିଆ ଇଣ୍ଟିଗ୍ରେଟେଡ଼ ଲ (law) ପାଠ ଜାରି ରଖୁଛି । ମୋ ଜୀବନରେ ଶିକ୍ଷାର ସ୍ଥାନ ଅତ୍ୟନ୍ତ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ । ମୁଁ ଭାବେ ଶିକ୍ଷାର ସାହାଯ୍ୟ ନେଇ ଜଣେ ମଣିଷ ନିଜ ଜୀବନରେ ଯେଉଁଠି ଚାହଁବ ସେଇଠି ପହଞ୍ଚି ପାରିବ । ମୋ ଘରେ ମୋ ପରିବାରବର୍ଗ ମଧ୍ୟ ଶିକ୍ଷାକୁ ସବୁବେଳେ ପ୍ରାଥମିକତା ଦେଇଆସିଛନ୍ତି ।

ପ୍ର: ଆପଣ ବହି ପଢ଼ିବାକୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି? ଆପଣ ପଢ଼ିଥିବା କେଉଁ ବହି ଆପଣଙ୍କୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିଛି?

ଉ: ହଁ । ମତେ ପଢ଼ିବାକୁ ଭଲ ଲାଗେ । ପଢ଼ିଥିବା ବହି ଭିତରେ 'ଦ ସେକ୍ରେଟ' (The Secret) ବହି ମୋର ସବୁଠାରୁ ପ୍ରିୟ । ଏଇ ବହି ମତେ ମୋ ବେଷ୍ଟ ଫ୍ରେଣ୍ଡ ପଢ଼ିବାପାଇଁ କହିଥିଲା ଆଉ ମୁଁ ଭାବୁଛି ମୋ ଜୀବନ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାରେ ଏଇ ବହିର ଅବଦାନ ଅନେକ ବେଶୀ ।

ପ୍ର: କେଉଁ ଅଭିନେତା ଅଭିନେତ୍ରୀଙ୍କୁ ଆପଣ ପସନ୍ଦ କରନ୍ତି?

ଉ: ହିନ୍ଦୀ ସିନେମା ଅଭିନେତା ଶାହରୁଖ ଖାନଙ୍କର ମୁଁ ଜଣେ ଉପାସକ କହିଲେ ଭୁଲ ହବନି । ନିଜ କାମ ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ନିଷ୍ଠା ଓ ଆନ୍ତରିକତା ଦେଖି ମୁଁ ବହୁତ ଅନୁପ୍ରାଣିତ । ଅଭିନେତ୍ରୀ ମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଦକ୍ଷିଣ ଭାରତୀୟ ନାୟିକା ତଥା ନୃତ୍ୟଶିଳ୍ପୀ ସାଇ ପଲ୍ଲବୀଙ୍କ ଅସାଧାରଣ ତଥା ବହୁମୁଖୀ ପ୍ରତିଭାର ମୁଁ ଜଣେ ବହୁତ ବଡ଼ ପ୍ରସଂଶକ ।

ପ୍ର: ନିଜ ଜୀବନରେ ଘଟିଥିବା କିଛି ମଜାଳିଆ ଘଟଣା ଆମର ପାଠକ ପାଠିକଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ବାଣ୍ଟିବେ କି?

ଉ: ଥରେ ଗୋଟିଏ ସମାରୋହରେ ମୋର ନୃତ୍ୟ ପରିବେଷଣ କରିବାର ଥିଲା । ସେଇଥିପାଇଁ ମତେ ଗୋଟିଏ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଗୀତରେ ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ କୁହାଯାଇଥିଲା । ମୁଁ ସେଇ ଗୀତରେ ଅଭ୍ୟାସ ବି କରିଥିଲି । କିନ୍ତୁ ସମାରୋହ ଦିନ ମୁଁ ନାଟିଲା ବେଳେ ସେମାନେ ଗୋଟେ ପୁରାପୁରି ଅଲଗା ଗୀତ ଲଗେଇଲେ ଆଉ ମତେ ସେଇଠି ସେମିତି ସେଇ ନୂଆ ଗୀତରେ ନାଟିବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ପରେ ଜଣା ପଡ଼ିଲା ଯେ ମୁଁ ଅଭ୍ୟାସ କରିବା ପାଇଁ ସେମାନେ ମତେ ଯେତେବେଳେ ଗୀତଟିର ନାଁ କହିଥିଲେ ମୁଁ ସେଇ ନାଁଟା ସେତେବେଳେ ଭୁଲ ଶୁଣିଥିଲି । ଆଜି ବି ସେଇ କଥା ମନେ ପଡ଼ିଲେ ମତେ ବହୁତ ହସଲାଗେ ।

ପ୍ର: ଆପଣଙ୍କ ରୋମାଞ୍ଚିକ ଚକଲେଟ ହିରୋ ଅବତାରକୁ ଲୋକେ ବହୁତ ଭଲ ପାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ବାସ୍ତବ ଜୀବନରେ ଆପଣ କେବେ ପ୍ରେମରେ ପଡ଼ିଛନ୍ତି?

ଉ: ହଁ । ମୁଁ ନିହାତି ପ୍ରେମରେ ଭାବରେ ପଡ଼ିଛି । ସେଇ ପ୍ରେମର ପ୍ରତିଫଳନ ମୋର ଚକଲେଟ ନାୟକର ଅଭିନୟରେ ବି ଫୁଟିଉଠେ ବୋଲି ମୁଁ ଭାବେ ।

ପ୍ର: ଜଣେ ଯୁବ କଳାକାର ହିସାବରେ ଆଜିର ଓଡ଼ିଆ ସିନେମାର ସ୍ଥିତି ବିଷୟରେ ଆପଣ କ'ଣ କହିବେ?

ଉ: ମୁଁ ବହୁତ ଖୁସି ଯେ ଆପଣ ଏଇ ପ୍ରଶ୍ନଟି ପଚାରିଲେ । ମୁଁ ଭାବୁଛି ଆଜିକା ସମୟରେ ଏଇ ବିଷୟଟି ଉପରେ ଆମେ ନିହାତି କଥା ହେବା ଜରୁରୀ । ସବୁଠୁ ବଡ଼ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ଆଜି ଆମର ଯୁବପିଢ଼ୀ କାହିଁକି ଓଡ଼ିଆ ସିନେମା ଦେଖିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁନାହାନ୍ତି ଯେତେବେଳେ କି ସେମାନେ ହିନ୍ଦୀ, ଇଂଲିଶ ଆଉ ଅନ୍ୟ ଭାଷାର ସିନେମାକୁ ଖୁସିରେ ଉପଭୋଗ କରୁଛନ୍ତି । ଆଞ୍ଚଳିକ ସିନେମା ଆଉ ବିଶେଷ କରି ଦକ୍ଷିଣ ଭାରତର ସିନେମାକୁ ଦେଖିଲେ ଜାଣିପାରିବେ ଯେ ସେଠିକାର ଯୁବପିଢ଼ୀ ତାଙ୍କର ଭାଷାର ସିନେମାପାଇଁ ପାଗଳ । ସେମାନେ ଏଥିପାଇଁ ପାଗଳ କାରଣ ତାଙ୍କ ସିନେମାରେ ସୃଜନଶୀଳତା ବା କ୍ରିଏଟିଭିଟି ଅଛି । ସେମାନେ କପି ପେଷ୍ଟରେ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଏମିତି କହିବାକୁ ଗଲେ ସିନେମାର ଉନ୍ନତି ପାଇଁ ଯୁବପିଢ଼ୀ ତାକୁ ଭଲ

ପାଇବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଜରୁରୀ । ଆମ ଓଡ଼ିଆ ଇଣ୍ଡଷ୍ଟ୍ରି ଯଦି ଯୁବ ଦର୍ଶକଙ୍କ ମନଲାଖି ଫିଲ୍ମ ତିଆରି କରିବେ ତା'ହେଲେ ଆମ ସିନେମା ନିଶ୍ଚିତ ଆଗକୁ ଯିବ । ଆଉ ସେଇଥିପାଇଁ ନୂଆ ଆଉ ମୌଳିକ କାହାଣୀ ଦରକାର । ଅନ୍ୟର ନକଲ କରିବା ସିନେମା କରିବା ଦିନ ଚାଲିଯାଇଛି । ଏବେ ସମସ୍ତଙ୍କ ହାତରେ ସ୍ପାର୍ଟ ଅଛି ଆଉ ଇଣ୍ଟରନେଟ । ସମସ୍ତେ ଜାଣି ପାରୁଛନ୍ତି କେଉଁ କାହାଣୀ ନୂଆ ଆଉ କେଉଁଟା ନକଲ । ଆମର ଯେତିକି ପ୍ରଯୋଜକ ଆଉ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ଅଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଏଣିକି ଆଜିର ଯୁବଦର୍ଶକଙ୍କ ମନ ଜିଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯଦି ଯୁବ ଦର୍ଶକ ଆପଣଙ୍କ କାମକୁ ପସନ୍ଦ କଲେ ତା'ହେଲେ ସେଇ ସିନେମାଟି ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ଲୋକପ୍ରିୟ ହେବ ସେଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ଆମର ଓଡ଼ିଆ ଇଣ୍ଡଷ୍ଟ୍ରି ଅନ୍ୟ କେଉଁ ଇଣ୍ଡଷ୍ଟ୍ରିଠାରୁ କୌଣସି ଗୁଣରେ କମ୍ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ଏହାକୁ ଆଉରି ଆଗକୁ ଦରକାର ଆଉରି ସୃଜନଶୀଳ ଆଉ ରଚନାତ୍ମକ କାମ ।

ପ୍ର: ମନୋରଞ୍ଜନ ଦୁନିଆର କେଉଁ ବିଶେଷତ୍ୱ ଆପଣଙ୍କୁ ଏଇ କ୍ଷେତ୍ରକୁ ଚାଣି ଆଣିଛି?

ଉ: ମନୋରଞ୍ଜନ କ୍ଷେତ୍ରର ସବୁକିଛି ମତେ ଆକର୍ଷିତ କରେ । ଶୁଟିଂ ସେଟରେ ଆକ୍ରମଣ କଲ୍ ହବାଠାରୁ ପ୍ୟାକ ଅପ ହେବା ଯାଏଁ ସବୁକିଛି ମତେ ଭଲ ଲାଗେ । ଆଉ ସେଇଥିପାଇଁ ବୋଧେ ମୁଁ ଜଣେ ଅଭିନେତା ହବାକୁ ମନସ୍କରି କରିଛି ।

ପ୍ର: ଆପଣ କେଉଁଭଳି ପ୍ରୋଗ୍ରାମ ଦେଖିବାକୁ ଭଲପାଆନ୍ତି?

ଉ: ମତେ ଆମେରିକୀୟ ଡ୍ରାମା ଆଉ ସିଟକମ୍ ଦେଖିବାକୁ ବହୁତ ଭଲ ଲାଗେ ।

ପ୍ର: ଭବିଷ୍ୟତରେ କିଭଳି ପରିଯୋଜନାରେ କାମ କରିବାକୁ ଆଶା ରଖୁଛନ୍ତି?

ଉ: ମୁଁ ଏବେ ଇଣ୍ଡଷ୍ଟ୍ରିରେ ନୂଆ । ତେବେ ନିଜ ପାଇଁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ମୁଁ କିଛି ଭଲ ସୁଯୋଗ ଖୋଜୁଛି । ଲୋକଙ୍କଠୁ ଶୁଣେ ଯେ ମୁଁ ଚକଲେଟ ବନ୍ଦ ଭଳି ଦେଖାଯାଏ । ତେଣୁ ମୁଁ ସେଇଭଳି କିଛି ଭଲ କାହାଣୀ ଥିବା ରୋମାଣ୍ଟିକ ପ୍ରୋଜେକ୍ଟରେ କାମ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛି । ଆହୁରି ବି ଆଗକୁ ଜଣେ ଅଭିନେତା ହିସାବରେ ନୂଆ କିଛି କରିବାର ଆଉ ମୁଁ ନିଜେ ନିଜକୁ ଚ୍ୟାଲେଞ୍ଜ କରିପାରୁଥିବା ଭଳି ପ୍ରୋଜେକ୍ଟରେ କାମ କରିବାର ଆଶା ରଖୁଛି । ଯଦି ସ୍ୱପ୍ନ କଥା ପଚାରନ୍ତି ତା'ହେଲେ ଗୋଟିଏ ଦିନ ଫ୍ରେଣ୍ଡସ, ବ୍ରେକିଙ୍ଗ ବ୍ୟାଡ୍, ବେଟର କଲ୍ ସୋଲ, ଆଉ ଗେମ ଅଫ ଥ୍ରୋନ୍ସ ଭଳି ଡ୍ରାମାରେ କାମ କରିବା ମୋର ସ୍ୱପ୍ନ ।

ପ୍ର: ଜଣେ ସିନେମା ଅଭିନେତା ହବା ପାଇଁ ଆପଣ ନିଜକୁ କିଭଳି ଭାବେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଛନ୍ତି?

ଉ: ସେମିତି କିଛି ତଥାକଥିତ ରୁଟିନ ତ ମୁଁ ଏବେ ଅନୁସରଣ କରୁନାହିଁ । ତେବେ ଜଣେ ଅଭିନେତା ହିସାବରେ ପ୍ରତିଦିନ ମୋର ପ୍ରତିଟି ଶୁଟିଂସେଟରେ ମୁଁ ନୂଆ ନୂଆ ଅଭିଜ୍ଞତା ହାସଲ କରୁଛି ବୋଲି ଭାବୁଛି ।

ପ୍ର: ଖାଲି ସମୟରେ ଆପଣ କ'ଣ କରନ୍ତି?

ଉ: ଖାଲି ସମୟେ ମୁଁ ମୋ ବେଷ୍ଟଫ୍ରେଣ୍ଡ ତଥା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସାଙ୍ଗଙ୍କ ସହ ଖାଇବାକୁ ଆଉ ବୁଲିବାକୁ ଭଲ ପାଏ । ଫୁଟବଲ ଖେଳିବାକୁ ବି ମତେ ବହୁତ ଭଲଲାଗେ । କେବେ କେବେ ମୁଁ ଏକା ଏକା ପ୍ରକୃତିର ସୁନ୍ଦରତାକୁ ବି ଉପଭୋଗ କରେ ।

ପ୍ର: ଆଗାମୀ ଦିନରେ କେଉଁସବୁ ପ୍ରକଳ୍ପରେ ଦର୍ଶକମାନେ ଆପଣଙ୍କ ଦେଖିପାରିବେ?

ଉ: ମୁଁ ଏବେ କିଛିଟା ନୂଆ ପ୍ରୋଜେକ୍ଟରେ କାମ କରୁଛି । ଗୋଟିଏ ଫିଚର ଫିଲ୍ମ ପାଇଁ ବି କଥାବାର୍ତ୍ତା ଚାଲିଛି । ତେବେ ବହୁତ ଶୀଘ୍ର ଦର୍ଶକମାନେ ମତେ ଆଉ କିଛି ମ୍ୟୁଜିକ ଭିଡ଼ିଓରେ ନିଶ୍ଚିତ ଦେଖିବାକୁ ପାଇବେ ।

ପ୍ର: ଏବେ ମୋର ଶେଷ ପ୍ରଶ୍ନ । ଆପଣକୁ ଅନୁସରଣ କରୁଥିବା ଆଜିର ଯୁବପିଢ଼ିଙ୍କ ପାଇଁ ଆପଣଙ୍କ ବାର୍ତ୍ତା କ'ଣ?

ଉ: ପ୍ରଥମେ ତ ମୁଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଜର ଶିକ୍ଷା ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେବାପାଇଁ ପରାମର୍ଶ ଦେବି । ଦ୍ୱିତୀୟରେ କହିବି ପାଠପଢ଼ା ଉପରେ ମନୋନିବେଶ କରିବା ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ନିଜ ସ୍ୱପ୍ନକୁ ସାକାର କରିବା ପାଇଁ ଗଭୀର ଆତ୍ମବଳ ଓ ଦୃଢ଼ ନିଶ୍ଚୟ ମଧ୍ୟ ନିଜ ମନରେ ରହିବା ନିହାରୀ ଜରୁରୀ । ଏ ସବୁ ଗୁଣ ଏକାଠି ହେଲେ ସଠିକ ସମୟରେ ସଠିକ ସୁଯୋଗ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ମିଳିବ ବୋଲି ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ।

ଏଇ ସାକ୍ଷାତକାର ପାଇଁ ନିଜର ସମୟ ଦେଇ ଥିବାରୁ ଟିମ୍ ଶୁଭପାଲବ ତରଫରୁ ଶୈଳେନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ବହୁତ ବହୁତ ଧନ୍ୟବାଦ ।

ଗନ୍ଧ ବିଭାଗ

ଅବୁଝା ମନ

ସ୍ବାଗତ ମିଶ୍ର

ଜନାରଣ୍ୟ ଭିତରେ ଦିନେ ନିରିହ ମନଟା ହଜିଗଲା । କିଛି ବାଟ ଅତିକ୍ରମ କଲାପରେ ଗୋଟିଏ ଦୋଛକି ରାସ୍ତା ପଡ଼ିଲା । ଗୋଟିଏ ଆଲୋକର ପଥ ଓ ଅନ୍ୟଟି ଅନ୍ଧାରର । ହୃଦୟ ମଧ୍ୟରେ ମନଟି ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇପାରିଲା ନାହିଁ ସେ କେଉଁ ପଥକୁ ଆପଣାର କରିବ । ହଠାତ୍ ଆଲୋକ ପଥରେ ମାୟା ହରିଣୀକୁ ଦେଖୁ ତା ପଛରେ ଧାଇଁବାକୁ ଲାଗିଲା । ଧାଇଁ ଧାଇଁ ମନ ଯେତେବେଳେ କ୍ଲୁତ ହୋଇଗଲା ସେ ବିଶ୍ରାମ ନେବା ପାଇଁ ଟିକେ ସ୍ଥାନ ଖୋଜୁଥିଲା । ସେ ସମୟରେ ମାୟା ହରିଣୀଟି ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ବିଶ୍ରାମ ନିମନ୍ତେ ମନକୁ ଟିକିଏ ସ୍ଥାନ ମିଳିଲା ନାହିଁ କାରଣ ତାହା ଥିଲା ନର୍କର ଅନ୍ଧାର ଗଳି । ସେଠାରେ ତାକୁ ଆଗକୁ ଯିବାର ରାସ୍ତା ଦେଖାଯାଉନଥାଏ କି ପଛକୁ ଫେରିବାର ରାସ୍ତା ନଥାଏ । ବିଚରା ନିରିହ ମନଟି ବାଧହୋଇ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିଦେଲା । ହେଲେ ମରିବା ଆଗରୁ ଗୋଟିଏ କଥା କରିଦେଇ ଗଲା, "ହେ ବାଟବଣା ମନସବୁ, ମୋ କଥାକୁ ମନେ ରଖିବ । ଅନ୍ଧାର ପଥକୁ ଆପଣାର କରି ସେ ପଥ କିପରି ଆଲୋକିତ ହେବ ସେଥିପ୍ରତି ଚେଷ୍ଟା ଜାରି ରଖିବ, ଅବଶ୍ୟ ଟିକେ କଷ୍ଟ ସହିବାକୁ ପଡ଼ିବ କିନ୍ତୁ ମୋ ଭଳି ଆଲୋକ ପଥକୁ ଅନୁସରଣ କରି ନିଜ ଜୀବନକୁ ନର୍କଗାମୀ କରିବ ନାହିଁ ।"

ଏ ମନଟା ସତରେ ଭାରି ଅବୁଝା । କାହାରି କଥା ମାନିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନୁହଁ । ସଦାବେଳେ ନିଜ ଜିଦରେ ଅଟଳ ଥାଏ । ସେ କେବେ ହାରିବାକୁ ପସନ୍ଦ କରେନା । କାହିଁକି କେଜାଣି

ବେଳେବେଳେ ଅନ୍ୟର ଜିତିବା ଖୁସିରେ ବିଚରା ମନଟି ଇର୍ଷାରେ ଜଳିଉଠେ । କ'ଣ ପାଏ ସେ? ପରକୁ ଆପଣାର କରିବା ପାଇଁ ଅନେକ ମିଛ ଅଭିନୟ କରିଚାଲେ । ହେଲେ ସେ ଜାଣି ନଥାଏ ଏ ମିଛର ଦୁନିଆ ସଦାବେଳେ ଅନ୍ଧାର ମଧ୍ୟରେ ଥାଏ । ଦିନେ ନା ଦିନେ ସତ୍ୟର ଆଲୋକକୁ ସାମ୍ନା କରିବାକୁ ହେବ । ସେହିଦିନ ସେ ଜାଣି ପାରିବ ନିଜର ଭୁଲ୍ ପାଇଁ ଆଉ କେତେ ଭୁଲ୍ କରିଛି । ଭୁଲ୍ କରିବା ହେଉଛି ମନର ଏକ ସ୍ୱତଃ ପ୍ରବୃତ୍ତି । ବିବେକ ଯେତେ ବାଧା ଦେଲେ ମଧ୍ୟ ସେ କ'ଣ ମାନେ ତା କଥାକୁ? ନିଜର ଇଚ୍ଛାନୁସାରେ ସେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଜର ଆୟତ୍ତାଧୀନ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ । ସେ କ'ଣ ସଫଳ ହୁଏ? ସେ କାହିଁକି ଏତେ ଜିଦି କରେ?

ସେ ଉତ୍ତର ମୋ ପାଖରେ ନାହିଁ । ଅତୀତର ଅଭିଜ୍ଞତା ଓ ବର୍ତ୍ତମାନର ଅନୁଭୂତିକୁ ପୁଞ୍ଜି କରି ମୋର ନିଜସ୍ୱ ମତ ହେଲା ଆତ୍ମଗର୍ବ ଓ ଅହଂକାର ଯୋଗୁଁ ମନ ଏମିତି ହୋଇଥାଏ । ସର୍ବଦା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଆଗରେ ସେ ନିଜକୁ ଠିକ୍ ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ କରିବା ପାଇଁ ଜିଦ୍ ଧରି ବସେ । ନିଜର ଦୁର୍ବଳତାକୁ ଲୁଚାଇବା ପାଇଁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଉପରେ ସନ୍ଦେହ ଆରୋପ କରିଥାଏ । ବେଳେବେଳେ ଅନ୍ୟର ସଂପର୍କକୁ ମଧ୍ୟ ସନ୍ଦେହ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖୁଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଦୁନିଆରେ ଏପରି କିଛି ସଂପର୍କ ଥାଏ ଯାହା ଆକାଶଠାରୁ ବିସ୍ତୃତ, ସାଗରଠାରୁ ଗଭୀର ଏବଂ ଗଙ୍ଗାଠାରୁ ପବିତ୍ର ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । ନିଜର ପରାଜୟକୁ ଅବୁଝା ମନଟି ସହଜରେ ଗ୍ରହଣ କରିପାରି ନଥାଏ । ତେଣୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସନ୍ଦେହ କରିବା ସ୍ୱାଭାବିକ କଥା ପାଲଟିଯାଏ ।

ସନ୍ଦେହ ପକ୍ଷୀଟା ମନ ଭିତରେ ଏମିତି ବସା ବାନ୍ଧି ରହିଥାଏ ଯେ, ସେ ଉଡ଼ି ଯିବାର ନାଁ ଧରିନଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଯେବେ ଅଦିନ ଝଡ଼ ଆସି ବହିଯାଏ, ତା'ପରେ ସେ ସବୁକିଛି ବୁଝିପାରିଥାଏ । ଝଡ଼ ପରବର୍ତ୍ତୀ ପରିବେଶ ଧ୍ୱସ୍ତବିଧ୍ୱସ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ି ରହିଲେ ବି ଆକାଶଟା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱଚ୍ଛ ଓ ନିର୍ମଳ ଥାଏ । ସେତେବେଳେ ମନ ମଧ୍ୟରୁ ସନ୍ଦେହ ପକ୍ଷୀଟା ମରିଯାଇଥାଏ, ମାତ୍ର ନିଜର ମଣିଷମାନେ ଆଉ ନିଜର ହୋଇ ରହିନଥାନ୍ତି । ସେହି ଝଡ଼ର ପ୍ରଭାବରେ ଚାଲିଯାଇଥାନ୍ତି ବହୁତ ଦୂରକୁ । ପରିଶେଷରେ ବିଚରା ଅବୁଝା ମନଟି ଅତୀତର ନିଜର ଭୁଲପାଇଁ ଆଖିରୁ ଲୁହ ଝରାଏ ସିନା, ଆଉ କିଛି କରିବାର ଉପାୟ ନଥାଏ ।

ଏ ଅବୁଝା ମନଟା ବହୁତ ସରଳ ଆଉ ନିରିହ । ସ୍ନେହ କାଙ୍ଗାଳ ମନଟି ଅତି ସହଜରେ କାହାକୁ ନା କାହାକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିଦିଏ । କାହାଠାରୁ ଟିକିଏ ଆଶା ଆଉ ଭରସା ପାଇବା ମାତ୍ରକେ ନିଜର ସମସ୍ତ ଭଲପାଇବାକୁ ଅଜାଡ଼ିଦିଏ ତା' ନିକଟରେ । କାହିଁକି ନା ସେ ସଂପର୍କର ବାସ୍ତବ ମୂଲ୍ୟକୁ ବୁଝିଛି । ସେ ଭାବିନିଏ ଯେ ସମସ୍ତେ ତା' ପରି ସରଳ ଆଉ ଖୁବ୍ ବିଶ୍ୱାସୀ । କିନ୍ତୁ ଏହି ସମାଜର ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ଜଣେ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କ ଠାରୁ ଭିନ୍ନ ।

ଏ ସମାଜର ସଂପର୍କମାନଙ୍କୁ ଏତେ ସହଜରେ ଅନ୍ଧ ଭଳି ବିଶ୍ୱାସ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଆଖି ଖୋଲା ରଖିଲେ ଜାଣିହେବ ଯେ ଦିନର ଆଲୋକରେ ବି ମଣିଷମାନେ ପଶୁଠାରୁ କେତେ ଭୟଙ୍କର ଅଟନ୍ତି । ଆଉ ରାତିର ଅନ୍ଧାର କଥା ନକହିଲେ ଭଲ । ଅବିଶ୍ୱାସୀ ମଣିଷମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିବା ଛଳନାର ଚକ୍ରବ୍ୟୁହରେ ଅବୁଝା ମନଟି ଧୀରେ ଧୀରେ ଫସିଯାଏ । ଯେଉଁଠାରୁ ଆଉ ମୁକୁଳି ଆସିବାର ବାଟ ନଥାଏ । କାରଣ ସେ ଚକ୍ରବ୍ୟୁହର ସୃଷ୍ଟି କର୍ତ୍ତା ସବୁ ନିଜ ସଂପର୍କୀୟ । ମିଛ ଅଭିନୟ କରି ପ୍ରଥମେ ମନରେ ବିଶ୍ୱାସ ସୃଷ୍ଟି କରନ୍ତି ଏବଂ ଅପର ପକ୍ଷରେ ଠିକ୍ ବିପରୀତ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାନ୍ତି ।

ଜୀବନରେ ବେଳେବେଳେ ଏମିତି ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ନଚେତ୍ ବିବେକର ପରାମର୍ଶ ମାନୁନଥିବା ଅବୁଝା ମନଟା ଶିକ୍ଷା ପାଇବ କେମିତି? ସତ୍ୟର ସୂର୍ଯ୍ୟକୁ ମିଥ୍ୟାର କଳା ବାଦଲ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ସମସ୍ତଙ୍କ ସାମ୍ନାରେ ଲୁଚାଇ ରଖିଦେଇ ପାରେ, କିନ୍ତୁ ସବୁ ଦିନ ପାଇଁ ନୁହେଁ । ଅନ୍ଧ ଥରେ ବାଡ଼ି ହଜାଏ, ହେଲେ ଅବୁଝା ମନ ବହୁଥର ବାଡ଼ି ହଜାଇ ସାରିଛି । ପ୍ରତିଥର ହଜିବାରେ ସେ ନିରାଶ ହୋଇନାହିଁ ବରଂ ପାଇବାର ଆଶାରେ ଖୋଜିଛି ଏବଂ ପାଇଛି । ବହୁତ ହେଉଗଲା ମିଛ ଅଭିନୟ, ହଜେଇବା ଆଉ ଖୋଜିବାର ଖେଳ, ବିଶ୍ୱାସ ଅବିଶ୍ୱାସର ଯୁଦ୍ଧ । କିନ୍ତୁ ଆଉ ନୁହେଁ, ଅବୁଝା ମନ ତା' ଜୀବନରେ ଯାହା ପାଇଛି ଆଉ ହରାଇବାକୁ ଚାହୁଁନି । ଯାହା ଯାଇଛି ତାକୁ ଭାବି ଆଉ ଲାଭ ନାହିଁ, ଯାହା ଅଛି ତାକୁ ନେଇ ଜୀବନର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବଞ୍ଚିବାର ଏକ ଶପଥ ନେଇ ନୂଆ ଜୀବନ ଆରମ୍ଭ କରିବାରେ ଅଗ୍ରସର ହେଲାଣି ଏ ଅବୁଝା ମନ । ଆଉ ମତେ କହିଛି, "ମୁଁ ଆଉ କେବେ ଅବୁଝା ହେବିନି ।"

ଅସଷ୍ଟ ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ଲେଙ୍କା

ଅନେକ ଦିନ ପରେ ପାଖାପାଖି ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ପରେ ଆଜି ଜଣେ ଘନିଷ୍ଠ ବନ୍ଧୁର ବାହାଘରରେ ଯୋଗ ଦେବାପାଇଁ ତା' ଘର ଅଭିମୁଖେ ଯାତ୍ରା ଆରମ୍ଭ ହେଇଥାଏ । ମନରେ ବହୁତ କିଛି ଆଶା ଉଦ୍‌ଘାଟନା, କାରଣ ବାଣୀବିହାରରେ ପଢ଼ା ଚାଲିଥିବା ସମୟର ସାଙ୍ଗ ସିଏ । ମନରେ ଭାରି ଖୁସି କାରଣ ବାଣୀବିହାରରେ ଥିଲାବେଳେ ଅନେକ ସାଙ୍ଗ ଥିଲେ । ଅନେକ ସାଙ୍ଗଙ୍କ ଜୀବନରେ କେହି ନା କେହି ଯୁବକ ଆସିଥିଲେ କିଛିକ୍ଷଣ ଅନୁଭୂତି ନେଇ, କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ଯାତ୍ରା ବାହାଘରର ସେ ପବିତ୍ର ଯଜ୍ଞକୁଣ୍ଡ ଯାଏଁ ପହଞ୍ଚି ପାରିନଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଏମାନେ ଦି'ଜଣ ଦୀର୍ଘତମ ପ୍ରେମର ଯାତ୍ରା ଅତିକ୍ରାନ୍ତ କରି ବାହାଘର ମଣ୍ଡପରେ ଉପନୀତ ହେବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି ।

ମୁଁ ପହଞ୍ଚି ତାକୁ ଫୋନ କଲି, ତା'ଭାଇ ଆସି ମୋତେ ତାଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ତାଙ୍କ ଗାଁକୁ ନେଇଗଲେ । ଘରେ ପହଞ୍ଚି ଦେଖେ ଚତୁଃପାର୍ଶ୍ବ ପୁଲରେ ସଜା ହେଇଛି । ନାଲି ନେଲୀ ଆଲୁଅରେ ଚତୁଃପାର୍ଶ୍ବ ଆଲୋକିତ ହେଇଛି । ବନ୍ଧୁବାନ୍ଧବରେ ଘର ଉଛୁଳି ପଡ଼ୁଛି । ଅନେକ ସମୟର ଅତିଥି ସକ୍ବାର ପରେ ମଉସାମାଉସୀଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କରି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ମୋ ବାଣୀବିହାରର ଭଲ ସାଙ୍ଗ, ବାଡୁଅପାଣିରେ ଗାଧେଇ ଆହୁରି ସୁନ୍ଦର ଲାଗୁଥାଏ, କିନ୍ତୁ ତା ମୁଁହରେ ସେ ହସ ନଥାଏ । ସତେ ଯେମିତି ସେ ବିନ୍ଦାସ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଇଏ ନୁହଁ ! ସେ ହଳଦୀ ମୁଖ, ଏକ ଚାଉଳରେ ଗଢ଼ା ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସାନ୍ତାଣିଙ୍କ ପ୍ରତିମା ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଯେପରି ଏଇ ଝିଅ ନୁହଁ !! ନିଜ

ଭାବନାଗୁଡ଼ିକୁ ଅକ୍ତିଆରରେ ରଖି ମନେ ମନେ କହିଲି, "ଦାର୍ଶନିକ ମହାଶୟ, ଏଇଠି ନିଜ ଚିନ୍ତାଧାରାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣଛେଦ ପକାଅ । ସବୁ କଥାରେ ଜିରାରୁ ସିରା କାଢ଼ିବା ଯେମିତି ତୁମ ରକ୍ତରେ ଅଛି ! ସରଳ କଥାକୁ ଚିକିନିଷ କରି ଦେଖିବା ଗୁଣ ଜନ୍ମରୁ ଟିକେ ଥିଲା ଆଉ ଦର୍ଶନଶାସ୍ତ୍ର ତାକୁ ଆଉ ଦିପାଦ ଆଗକୁ ନେଇଗଲା ଯେମିତି ।" ନିଜ ମନକୁ ନିଜ ଆୟତରେ ରଖି ଓ ତା'ପରେ ବାହାଘରର ଚାକଚକ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ନିମଜ୍ଜିତ ହେଇଗଲି । ଏପଟସେପଟ କାମ ଦେଖୁ ଦେଖୁ କେତେ ବେଳେ ସଞ୍ଜ ନଇଆସିଲା ଜଣାପଡ଼ିଲାନି । ସନ୍ଧ୍ୟା ହେବାରୁ ଟିକେ ଖାଲି ସମୟ ମିଳିଲା ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସହ କଥା ହେବାକୁ । କାରଣ ତାକୁ ସଜେଇବା କାମ ମୋ ଉପରେ ନ୍ୟସ୍ତ କରିଥିଲେ ମାଉସୀ ଆଉ ଲକ୍ଷ୍ମୀର ବି ପୁରା ଜିଦ ଥିଲା କି ମୁଁ ହିଁ ତାକୁ ସଜେଇବି ।

ଏବେ ମୁଁ ଆଉ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଏକାନ୍ତରେ... ମୁଁ ହସି ହସି ତାକୁ ଚିଡ଼ାଉ ଥାଏ ଆଉ କେଇ ଘଣ୍ଟାରେ ତୁ ତ ବଦଳି ଯିବୁ । ବଡ଼ଘରର ବୋହୂ ହେଇ ତୁ କ'ଣ ଆମକୁ ମନେ ରଖୁବୁ !! ଏମିତି କେତେ କ'ଣ କହି ତାକୁ ଚିଡ଼ାଉଥାଏ, କିନ୍ତୁ ସେ ଥାଏ ପୁରା ରୁପଚାପ । ସେତେବେଳକୁ ସଜାସଜି କାମ ସାରିବାକୁ ବସିଲାଣି କିନ୍ତୁ ତା' ମୁଁହରେ ହସ ନାହିଁ । ନିଜକୁ ସମ୍ଭାଳି ନ ପାରି ପଚାରିଦେଲି, "କ'ଣ ହେଇଛି ଲକ୍ଷ୍ମୀ? ସବୁ ଠିକ ଅଛି ନା?" ଆଉ ସିଏ କିଛି ନ କହି ମୋତେ କୋଳେଇ ନେଇ କାନ୍ଦିବାକୁ ଲାଗିଲା, ଠିକ ଛୋଟ ପିଲାଟି ଭଳି । କିଛି ସମୟ ଯାଏଁ ମୁଁ କିଛି ବୁଝି ପାରିଲିନି । ତଥାପି ତା' ଲୁହକୁ ପୋଛି ନିଜ କୋହକୁ ସମ୍ଭାଳି ତାକୁ ପଚାରିଲି, "କଣ ହେଇଛି ତ କହ?" କାନ୍ଦିକାନ୍ଦି ସେ କହିଲା, "ଆଜି ମୋ ଭୁଲ କାରଣରୁ ମୋ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିବାର କଷ୍ଟ ଭୋଗୁଛନ୍ତି । ଭୁଲ ହେଇଗଲା ତାଙ୍କୁ ଭଲ ପାଇକି ।" ଏଇ କଥା ଶୁଣି ମୁଁ କିଛି ସମୟ ନିରବ ହେଇଗଲି । କାରଣ ଆରମ୍ଭରେ ଦୁଷ୍ମନ୍ତ ମୋତେ ବି ପସନ୍ଦ ନଥିଲା । ଲକ୍ଷ୍ମୀକୁ ଚିଡ଼େଇବାକୁ ଯାଇ କହୁଥିଲି ଦୁଷ୍ମନ୍ତ ନୁହଁ ଦୁଃଖାଶନ ସିଏ । ଦୁଷ୍ମନ୍ତ ଲକ୍ଷ୍ମୀର ପ୍ରେମିକ । କିନ୍ତୁ ଏ ଭିତରେ ତ ଅନେକ ବର୍ଷ ବିତି ଗଲାଣି । ତଥାପି ଏମିତି ମନ୍ତବ୍ୟ ମନ କଥା ମନରେ ରଖି ମୁଁ ପଚାରିଲି, "ଆରେ ଇଏ କ'ଣ କହୁଛୁ, ଯାହାକୁ ଏତେଦିନ ତୁ ଭଲ ପାଉଥିଲୁ ତାକୁ ବିବାହ କରିବାକୁ ଯାଉଛୁ ପୁଣି ଭୁଲ ହେଇଗଲା ବୋଲି କହୁଛୁ !!!" ସେ ରୁପ ଚାପ କାନ୍ଦି ଚାଲିଥାଏ ସେମିତି । ପୁଣି ମୁଁ ପଚାରିଲି, "ଆରେ ବାବା ହେଇଛି କ'ଣ କହ ତ?" ସେ କିନ୍ତୁ ଛୋଟ ପିଲାଟିଏ ଭଳି କାନ୍ଦି ଚାଲି ଥାଏ...

ଠିକ୍ ଏତିକି ବେଳେ ତା ବନ୍ଧୁବାନ୍ଧବ ରୁମ ଭିତରକୁ ଆସିଲେ ଆଉ କହିଲେ ଆରେ ଲୋକ ଆସିଲାଣି ଝିଅକୁ ମଣ୍ଡପକୁ ନେଇଚାଲ । ତା ମୋ କଥା ତା ଲୁହ ଆଉ ମୋ ପ୍ରଶ୍ନ ମଧ୍ୟରେ ରହିଗଲା ଅସ୍ପଷ୍ଟ । ମନରେ ହଜାରେ ପ୍ରଶ୍ନ - କଣ ହେଇଛି? କାହିଁକି ସେ ଏମିତି କହିଲା?? କିନ୍ତୁ କାହାକୁ ପଚାରିବି, କେମିତି ଜାଣିବି କ'ଣ ହେଇଛି !!! ଏସବୁ ହୃଦୟ ଭିତରେ ମୁଁ ଘୁରି ବୁଲୁଥାଏ । ଏତେ ଲୋକଙ୍କ ଭିଡ଼ରେ ତାକୁ ପଚାରିବି କେମିତି ଏସବୁ ଭାବୁ ଭାବୁ ପଛରୁ ଶୁଭିଳା ଆରେ ବରଯାତ୍ରୀ ଆସିଲାଣି ।

ଏସବୁ ଗହଳି ମଧ୍ୟରେ ଦୁଷ୍ମନ୍ତ ଆଉ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବିବାହର ସେ ପବିତ୍ର ବେଦୀ ଉପରେ ବସିଥାନ୍ତି । ପୁରୋହିତ ଡାକ ପକାଉଥାନ୍ତି କନ୍ୟାର ପିତାକୁ ଡାକ । ଦୁଇ ତିନିଥର ଡାକ ପକେଇବା ପରେ ବି ମଉସା କି ମାଉସୀ ଆସୁନଥାନ୍ତି । ବାଧ୍ୟ ହେଇ ମୁଁ ଗଲି ଡାକିବାକୁ । ଯାଇକି ଦେଖେ ତ ମାଉସୀ ତାଙ୍କ ବେକରୁ ଚେନ ଟି କାଢ଼ି ହାତରେ ଧରି କାନ୍ଦୁଛନ୍ତି ଆଉ ମଉସା ନିଜର ସମସ୍ତ ବଳ ପ୍ରୟୋଗ କରି ନିଜ ହାତରେ ପିନ୍ଧି ଥିବା ମୁଦିଟିକୁ କାଢ଼ିବାକୁ ପ୍ରୟାସ କରୁଛନ୍ତି । ଏସବୁ ଦେଖି କିଛି ସମୟ ପାଇନି ସ୍ଥାଣୁ ହେଇଗଲି । ଏସବୁ କ'ଣ ହେଉଛି ମୁଁ ପଚାରିବା ପୂର୍ବରୁ ମାଉସୀ ମଉସାଙ୍କୁ କହୁଥାନ୍ତି, ମୋ ମା ବାହାଘର ବେଳେ କିଛି ଦେଇପାରି ନଥିଲା ବୋଲି ଏଇ କିଛି ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମରିବାକୁ ଯିବା ଆଗରୁ ତମକୁ ଏଇ ମୁଦିଟି ଆଣି ଦେଇଥିଲା ଆଉ ଆଜି ତମେ ତାକୁ.... ଏ କଥା ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ କହି ଜୋରରେ କାନ୍ଦିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ସେତେବେଳକୁ ମଉସା ମୁଦି କାଢ଼ିସାରି ମାଉସୀଙ୍କୁ କହୁଥାନ୍ତି, ଆରେ ଚେନଟା ଦିଅ ସେପଟେ ପା ବେଳ ଗଢ଼ି ଯାଉଛି ! ଆରେ ବାବା ଦିଅ, ଜାଣିଚି ଇଏ ମୋ ପ୍ରଥମ ଦରମାର ଉପହାର । ହେଲେ ଟିକେ ଭାବି କି ଦେଖିଲ, ଆମ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଖୁସିଠୁ କ'ଣ ଏସବୁ ବଡ଼? ଠିକ୍ ସମୟରେ ତ ତମ ଦି ଭାଇ ମନା କରିଦେଲେ ଏବେ ଆଉ କଣ କରିବି? ସମୁଦୀଙ୍କ କଥା ତ ଜାଣିଛ, ଟିକେ ଉଣାହେଲା ବର ଘୁରେଇ ନେବେ । ଏଇ ଛୋଟ କଥା ପାଇଁ ମନ ଉଣା କରନି । ଦେଖିବ ବାହାଘର ପରେ ତମ ଝିଅ ଯାଉ ଭଲ ଚେନ ଆଣି ଦେବ । ଏଇ କଥା କହି ବୁଝେଇକି ନେଇଗଲେ ମଉସା ମାଉସୀଙ୍କୁ ବେଦୀ ଆଡ଼କୁ ଆଉ ମୁଁ କାନ୍ଦୁ ଆଉଜି ଖୁଣ୍ଟି ପରି ଛିଡ଼ା ହେଇଥାଏ ସେଇଠି । ସବୁ କିଛି ପ୍ରେକ୍ଷାଳୟର କାହାଣୀ ପରି ପରିବେଷିତ ହେଉଥାଏ ଯେମିତି !! ସେତେବେଳକୁ କିଏ ଗୋଟେ ଆସି ଡାକିଲା ଲକ୍ଷ୍ମୀ

ନାନୀ ତମକୁ ଖୋଜୁଛି ଝିଅ ବିଦା ହେବ ଜଳ୍ପି ଆସ । ମୁଁ ବାସ ଛୋଟ ପିଲାଟି ଭଳି ଗଲି । କିଛି କହି ପାରୁ ନଥାଏ । ଏସବୁ କ'ଣ ହେଉଛି ଜାଣିପାରୁ ନଥାଏ ସବୁ କଥା ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଦେଖା ଯାଉଥାଏ ଯେମିତି !!

ନିଜ ମନର ଅସ୍ପଷ୍ଟତାକୁ ସମ୍ଭାଳି ତାକୁ ବିଦାୟ ଦେଲି । ଭାବିଲି ସବୁ କାମ ସରିଲା ପରେ ମଉସା ମାଉସୀଙ୍କଠାରୁ ସବୁ ବୁଝିବି କ'ଣ ହେଉଛି କିନ୍ତୁ ମୁଁ କିଛି ପଚାରିବା ପୂର୍ବରୁ କିଛି ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ କାମରେ ମୋତେ ସେଠୁ ଶୀଘ୍ର ବାହାରିବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ବ୍ୟସ୍ତବସ୍ତୁଳ ଜୀବନ ଭିତରେ ଦି ମାସ ବିତି ଯାଇଥିଲା । ଲକ୍ଷ୍ମୀସହ ଦି'ଚାରି ଥର କଥା ହେଉଛି । ଶୁଣି ଖୁସି ଲାଗୁଛି ସେ ଏବେ ଖୁସି ଅଛି । ଧୀରେଧୀରେ ମୋ ମନରୁ ବି ବାହାଘର ଦିନର ସବୁ କଥା ଲିଭିବାକୁ ଲାଗିଲା । ମନରେ ଖୁସି ଥିଲା ଏତେସବୁ ଭିତରେ ସେ ଖୁସି ଅଛି । ମାତ୍ର ସେଦିନ ସକାଳୁ ଚା' କପରୁ ଚାହା ପିଇବା ପୂର୍ବରୁ ଚା' କପଟି ଖସି ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଥିଲା । କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ପତ୍ରିକାର ସବୁ ଲେଖା ଅସ୍ପଷ୍ଟ ହେଇଯାଇଥିଲା ଯେତେବେଳେ ପଢ଼ିଥିଲି, "ପ୍ରଭାକର ବିଶ୍ୱାଳଙ୍କ ଝିଅ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପାଇକରାୟ, ଦି'ମାସ ତଳେ ବିବାହ କରିଥିବା ନବ ବଧୂଙ୍କ ମର ଶରୀର ଗାଆଁ ପାଖ ଟ୍ରେନ ଲାଇନ ପାଖରୁ ମିଳିଛି ।" ସବୁ କାହାଣୀ ପୁଣି ଥରେ ମୋ ଆଖି ଆଗରେ ନାଟି ଉଠିଲା ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ...

ଶୁଭପଲ୍ଲବ

ଭୋକ

ଡା. ମୃଣ୍ମୟୀ ଚାନ୍ଦ

ଭାରତ ଚାରି ଦିଗରେ ବ୍ୟାପିଛି, ସଦ୍ୟ ପୂଜିତା ଭରତ ବର୍ଷର ନାଗରିକ ଭାବେ ସବୁଜ ବନାନୀର ଶୋଭା ମଣ୍ଡନ କରି ଧରଣୀ ରାଣୀର ଏକ ଖୁସିର ମାର୍ଜନାକୁ ବଖାଣିବାକୁ ମୁଁ ବ୍ୟାକୁଳ ଥାଏ, ବସର ପଛ ସିଟରେ ବସି ଝରକା ପାଙ୍କର ଦୃଶ୍ୟକୁ ମୁଁ ଅନୁଭବ କରେ, ହଜି ଯାଏ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ଆନନ୍ଦରେ..... ଦୁନିଆର ସୁଖି କେଡ଼େ ମୋନୋଲୁକ ଲୋଭ କଉଁ ନଦୀ ତଟ ତ କଉଁ ସମୁଦ୍ରର ଘୁ ଘୁ ଗର୍ଜନ । କଉଁ ହସଖୁସି ଭରା ପଶୁଙ୍କର ସଂସାର ତ କଉଁ ଦୁର୍ଲଭ ମଣିଷ ସମାଜର ଆପେକ୍ଷିକ ଆଦ୍ରତା, କଉଁ ସଧବା ନାରୀର ସୀମାନ୍ତନୀ ସଂସାର ତ କଉଁ ବିଧବାର ଆର୍ତ୍ତ ଚିତ୍କାର, କଉଁ ଦେହର ଭୋକ ତ କଉଁ ପେଟର ଭୋକ...

ଦିନ ମାସ ବର୍ଷ କହିଦେଲେ ଯଦି ଭୋକର ଦ୍ୱାର ବନ୍ଦ ହେଇଯିବ ତା'ହେଲେ କହି ରଖୁଛି ୨୩ ଅଗଷ୍ଟ ୨୦୧୪, ଗାଡ଼ି ଚାଲୁଥାଏ ବିଶାଖାପାଟଣାରୁ ଭଦ୍ରକ.. ମୁଁ ବି ଝରକା ପାଖେ ବସି ବହୁତ ପ୍ରାକୃତିକ ସୁନ୍ଦରତାକୁ ଅନୁଭବ କରୁଥାଏ.. ତାଏରୀ ଖୋଲି ବହୁତ ମନୋଲୋଭା କବିତା ଲେଖି ଚାଲି ଥାଏ ।।

ଏମିତି ରାତି ୧୦ଟା ପାଖାପାଖିରେ ବସଟି ଭଦ୍ରକରେ ଲାଗିଲା, ସମସ୍ତେ ଓହ୍ଲାଏ ନିଜ ବାଟେରେ ଗଲେ । ମୋ ଘର ଷ୍ଟାଣ୍ଡଠାରୁ ଅଳ୍ପ ଦୂର ବୋଲି ଖୋଲା ଗଗନ ତଳେ ଶୀତଳ ପବନ ଖାଇ ଖାଇ ଘରକୁ ବାହାରି ଥାଏ, ସେଦିନ ଥିଲା ରାକ୍ଷୀ ପୂର୍ଣ୍ଣିମୀ, ଆକାଶର ଜହ୍ନ ତା ଆଲୋକରେ

ଶୀତଳତା ଭାଲିଥିଲା, ବେଶ୍ ଆରାମରେ ଘରକୁ ଯାଉଯାଉ ଗୋଟେ ଝିଅର ଚିତ୍କାର ଶୁଣିଲି, ଦୌଡ଼ି ଗଲି ସେ ଝିଅ ପାଖକୁ, ଦେଖିଲି ବୁଦା ମୂଳେ ୧୨ କି ୧୩ ବର୍ଷର ଝିଅଟେ ପଡ଼ିଛି, ତାକୁ ଘେରି ରହିଛନ୍ତି ଅସଭ୍ୟ ଅସାମାଜିକ ୪ ଜଣ ପୁରୁଷ । ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ମୋବାଇଲ ବାହାର କରି ପୁଲିସକୁ କଲ୍ କଲି, ଜହ୍ନ ରାତି ଥିବାରୁ ମୋତେ କ୍ଷତ ଦେଖାଉଥିଲା, କିଛି ସମୟରେ ପୁଲିସ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା, ସେ ଦୁର୍ଗୁଣ ଆଉ ସେଠି ନଥିଲେ, ସେହିଦିନ ମୋର ରାକ୍ଷୀ ପୂର୍ଣ୍ଣିମୀ ଉପରୁ ବିଶ୍ବାସ ଉଠିଯାଇଥିଲା, କାହିଁକିନା ବଳକାର କରୁଥିବା ପତ୍ୟକ ପୁରୁଷ ହାତରେ ବନ୍ଧା ହୋଇଥିଲା ଗୋଟେ ଗୋଟେ ରାକ୍ଷୀ... ସେଦିନ ସେଇ ଝିଅକୁ ନେଇ ହସିଟାଲ୍ ଗଲୁ । ପୁଲିସ ଫାଇଲ କଲା, ମୁଁ ସାକ୍ଷୀ ରହିଲି, ଯେହେତୁ ଝିଅର ବାପାମାଆ କେହି ନଥିଲେ, ମୁଁ ତା'ର କେନ୍ଦାର ନେବାକୁ ତା' ପାଖେ ରହିଲି, ସେଇ ବେଡ୍ ପାଖେ ଆଉ ଗୋଟେ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟି ମଧ୍ୟ ଆଡ଼ମିର୍ ହୋଇଥିଲେ, ତାଙ୍କ ହାତଗୋଡ଼ ଚେନରେ ବନ୍ଧା ହୋଇଥିଲା, ସେ ମଧ୍ୟ ଚିତ୍କାର କରୁଥିଲେ । ନର୍ସଙ୍କୁ ଡାକି ପଚାରିଲି ତାଙ୍କର କ'ଣ ହୋଇଛି? ସେ କହିଲେ ସେ ପାଗଳ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ହେଲେ ତାଙ୍କର ଛୋଟ ଛୁଆ ଅଛି, ତାଙ୍କ ଘର ଲୋକ କ'ଣ କେହି ନାହାନ୍ତି???

ସେ କହିଲେ ଯୌବନ ଥାଉ ଥାଉ ସେ ବିଧବା, ହେଲେ ଶାଶୁଶୁଶୁର ଦିଅର ଯନ୍ତ୍ରଣା ସହି ନ ପାରି, ଘର ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ, ପଳେଇ ଆସିଲେ ମଧ୍ୟ, ହେଲେ ଦୁନିଆର ଲୋଲୁପ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ତାଙ୍କୁ କିଏ ବଞ୍ଚେଇବ? ଦୁନିଆର ରଙ୍ଗିନ୍ ସାଜସଜ୍ଜା ଭିତରେ ଧୋବ ଫରଫର ରଙ୍ଗ ଯେମିତି ଝଲସି ଉଠୁଥିଲା, ଉଷ୍ମତାର ତରଙ୍ଗାନ୍ୱିତ ସ୍ରୋତରେ ଯେମିତି ଧଳା ରଙ୍ଗ ଥିଲା ମେଣ୍ଟିବାର ଭିନ୍ନ ରାସ୍ତା, ସେ ଲୋଲୁପ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଶିକାର ହେଇ ସେ ନିଜ ମାନସିକ ଭାରସାମ୍ୟ ହରାଇ ବସିଲେ, ସେ ବି ଜାଣିପାରିଲେ ନାହିଁ ତାଙ୍କ ପେଟରେ ବଢୁଥିବା ସନ୍ତାନ କାହା ରକ୍ତର, ଧର୍ମଶର ୬ ଦିନ ପରେ ତାଙ୍କର ହୋସ୍ ଆସିଲା, ହେଲେ ସେ ନିଜକୁ ଚିହ୍ନି ପାରିଲେନି ସେ କିଏ, ରାସ୍ତାରେ ଗର୍ଭର ପେଟ କାଢ଼ି ପେଟର ଭୋକ ମେଣ୍ଟିବା ଲାଗି ଦ୍ଵାର ଦ୍ଵାର ବୁଲିଲେ, ରାତ୍ରିର ଅନ୍ଧାରରେ ସେ ନିଜ ପେଟର ଭୋକ ମେଣ୍ଟାଇବାକୁ ଯାଇ କେତେ ଜଣଙ୍କ ଦେହର ଭୋକର ପୁଣି ଥରେ ଶିକାର ହେଇଗଲେ, ୮ ମାସର ପିଲାଟିକୁ ଜନ୍ମ ଦେଇ ସେ ଏବେ ନିଷ୍ଠେଜ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି, ଥିବଥିବ ଚିତ୍କାର କରି ଉଠୁଛନ୍ତି, ପୁଣି ବେହୋସ୍ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି, ସେଥିଲାଗି ବେଡ଼ି ପକେଇ ରଖାଯାଇଛି । କଥାଟି ଶୁଣୁ ଶୁଣୁ ଆଖିରୁ ଦୁଇ ଧାର ଲୁହ ବାହାରି ଆସୁଥିଲା,

ବିଛଣାରେ ପଡ଼ିଥିବା ଝିଅଟିକୁ ଦେଖି ଭାବୁଥିଲି ଏଇ ଝିଅଟି ବି କାହା ଉଷ୍ମ ଦେହର ବନ୍ଧି, ତା'ପରେ ବି କାହା ଗରମ ଦେହର ଉତ୍ତପ୍ତ ଶିକାର...

ସତରେ ଏ ଦୁନିଆ କେତେ ବିଚିତ୍ର... ଭାବନାର ଚାରୁ ଚିତ୍ର ପଟରେ ଝିଅଟିଏର ମର୍ଯ୍ୟାଦା କିଛି ନାହିଁ । ଆଜିବି ସେମାନେ ଅବହେଳିତ ନିଷ୍ପେକ୍ଷିତ, ଶୋଷିତ, କେବେ କାହା ଭାବନାର ପ୍ରିୟତମା ତ କେବେ କାହା ଦେହର ଦେହଜୀବୀ ତ ପୁଣି କେବେ ବାପାମାଆଙ୍କ ପାଇଁ ବୋଝ ।

ଝିଅଟିଏ ଯଦି ବାପା ପାଖେ ସୁରକ୍ଷିତ ନୁହଁ, ତେବେ କାହା ପାଖେ ସୁରକ୍ଷିତ?? ବାପା ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରିନଥିଲି ଆଶାରାମଙ୍କୁ, ସାରଥିଙ୍କୁ, ହେଲେ ସେ ବାପର ପରିଚୟ ନେଇ ଝିଅର ଶରୀର ପାଇବାକୁ ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇଉଠିଲେ, ତେବେ ମୋ'ପାଇଁ ସୁରକ୍ଷିତ ଜାଗା କଉଠି, କାହିଁକି ଆଜି ଆମେ ଶୋଷିତ??

ଆଜି ଝିଅମାନେ ମହାକାଶରେ ପହଞ୍ଚିଲେଣି, ପୁଅଙ୍କ ସହ କାନ୍ଧରେ କାନ୍ଧ ମିଳେଇ ଚାଲିଗଲେଣି, ମୁଁ ଝିଅ କୂଳରେ ଜନ୍ମ ହୋଇ କ'ଣ ମୋ ବାପାମାଆଙ୍କ ପିଣ୍ଡ ଦେବାକୁ ମୋର ଅଧିକାର ନାହିଁ, ଝିଅ ଜନ୍ମ ହେଲି ବୋଲି କ'ଣ ଶ୍ରାଦ୍ଧ କର୍ମ କରିବାର ଅଧିକାର ନାହିଁ??

"ଦୁହିତା ଦୁଇ କୂଳକୁ ହିତା"

ଝିଅଟିଏ ଜନ୍ମ ହେଲେ ଘରକୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଆସନ୍ତି, ପୁରୁଷ ନାରୀ ବିନା ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ, ନାରୀଟିଏ ନଥିଲେ ଦୁନିଆକୁ ନୂତନ ସନ୍ତତି ଦେବ କିଏ, ଯଦି ସନ୍ତତିଟିଏ ଦେଇ ପାରିବି ତା'ହେଲେ ସନ୍ତତିଟିଏ ହୋଇ ଜନ୍ମ ନେବାରେ କ'ଣ ମୋର ଅଧିକାର ନାହିଁ??? ତେବେ ମୋତେ ଦୁନିଆର ଆଲୋକ ନଦେଖିବା ଆଗରୁ କାହିଁକି ମୋତେ ହତ୍ୟା କରାଯାଉଛି???

କେବେ ଝାନ୍ସୀ ରାଣୀ ରୂପରେ ଦୁନିଆ ସହ ଲଢ଼େଇ କରି ନିଜର ପରାକ୍ରମ ଦେଖୁଛି ତ କେବେ ମଦର ଟେରେସାଙ୍କ ପରି ଦୁନିଆର ଲୋକଙ୍କୁ ସ୍ନେହ ମମତାରେ ବାନ୍ଧି ଦଉଛି ।

ତେବେ କାହିଁକି ମୁଁ ଦୁନିଆ ସହ ସଂଘର୍ଷ କରିବି ବଞ୍ଚିବା ପାଇଁ?? ମୋର କ'ଣ ଅଧିକାର ନାହିଁ ବଞ୍ଚିବାକୁ??

ମୋର ଏଇ ପ୍ରବନ୍ଧଟିକୁ ଗନ୍ଧ ଆକାରରେ ପଢ଼ିଦେଇ ଚାଲିଯିବେ ନାହିଁ ।।

ମୋ ସହ ଏଇ ସଂଗ୍ରାମରେ ସହଯୋଗ କରନ୍ତୁ ନୂତନ ଅଧ୍ୟାୟ ସୃଷ୍ଟି କରନ୍ତୁ...

ପ୍ରକୃତ ପରିଚୟ

ସ୍ମୃତିରଞ୍ଜନ ତ୍ରିପାଠୀ

କାଲି ରାତିର ମଧ୍ୟ ଭାଗରେ ପୋଲିସର ଅତର୍କିତ ଆକ୍ରମଣରେ ଅନେକ ଦେହ ବ୍ୟବସାୟୀ ଧରା ପଡ଼ିଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ବେଶ କେଇଜଣ ପୋଖତ ଦେହ ବ୍ୟବସାୟୀ । ଅବଶ୍ୟ ଆଉ କେଇ ଜଣ କଲେଜ ପଢୁଆ ଝିଅ ବି ଅଛନ୍ତି । ପୋଲିସ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାନ୍ଧି ନେଇଗଲା ହାତକୁ । ବହୁ ସମୟ ଧରି ପଚରା ଉତ୍ତରା କଲା । କାହା କାହାର ସମ୍ପର୍କୀୟ ଆସି କଥାବାର୍ତ୍ତା କରି ନେଇ ଗଲେ ନିଜ ନିଜ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କୁ ।

ହେଲେ ରହିଗଲା ଗୋଟେ ଝିଅ, ନା ତ ସେ ପୋଖତ ଦେହ ବ୍ୟବସାୟୀ ଲାଗୁ ନଥିଲା ନା ତାଆ ବେଶ ପୋଷାକରୁ କଲେଜ ପଢୁଆ ଝିଅ ଲାଗୁଥିଲା । ପୋଲିସ ବାରମ୍ବାର ତା'ର ପରିଚୟ ମାଗୁଥିଲା ହେଲେ ସେ ଥିଲା ନିର୍ବିକାର ।

ଝିଅଟିର ଏତାଦୃଶ ବ୍ୟବହାର ପୋଲିସକୁ ବିଚକ୍ତିକର ଲାଗୁଥିଲା । ମହିଳା ପୋଲିସ ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲା ତା'ଉପରେ ଅତ୍ୟାଚାର, ତଥାପି ସେ ଥିଲା ଜୀବନ ଥିବା ଏକ ଶବ ସଦୃଶ, ନିରବ । ନା ତା' ଆଖିରୁ ଝରୁଛି ଲୁହ ନା ପଦୁଟିଏ କଥା ବାହାରୁଛି ତା' ମୁହଁରୁ ।

ବହୁ ସମୟରୁ ଏ ଦୃଶ୍ୟ ପରିଲକ୍ଷିତ କରୁଥିଲେ ଜଣେ ବରିଷ୍ଠ ମହିଳା ପୋଲିସ୍ ଅଧିକାରୀ । ସେ ତା' ପାଖକୁ ଯାଇ ଆପଣାର ସହିତ ତା'ର ପରିଚୟ ମାଗିଲେ । ଯେମିତିକି ତା' ବାପା, ମାଆ, ଭାଇ, ଭଉଣୀ, ଘର, ଗ୍ରାମ ବିଷୟରେ ଜାଣିବାକୁ ଚାହଁଲେ ।

ଝିଅଟି ଏବେ ପାଟି ଖୋଲିଲା... ମାତାମ୍ କଉ ପରିଚୟ ବିଷୟରେ କହୁଛନ୍ତି, ସେଇ ଘର ଯେଉଁ ଘରେ ମୋ ଉପରେ ଅମାନବୀୟ ଅକଥନୀୟ ଅତ୍ୟାଚାର ହଉଥିଲା, ସେଇ ଘର ! ସେ ଭାଇ କଥା କହୁଛନ୍ତି, ଯିଏ ପ୍ରତି ରାତିରେ ମୋ ଦେହର ମାଂସ ଚିଲ ଶାଗୁଣା ପରି ଖୁମ୍ପି ଖୁମ୍ପି ଖାଉଥିଲା ସେ ଭାଇ କଥା ନା ସେ ବାପ ବିଷୟରେ ଜାଣିବାକୁ ଆଗ୍ରହୀ ଯିଏ ସବୁ ଜାଣି ଶୁଣି ସେ ପାପରେ ନିଜେ ବ୍ୟସ୍ତ ଥିଲା ମୋ ସହିତ ପ୍ରତି ରାତିରେ । ମାତାମ୍ ସେ ପରିଚୟ ଅପେକ୍ଷା ହଜାର ଗୁଣ ଭଲ ମୋର ଏ ପରିଚୟ... ସମାଜଟା ଅନ୍ତତଃ ଗ୍ରହଣ କରିଛି ଓ ନାମ ବି ରଖିଛି । ହେଲେ ମୋ ଘରେ ମୋ ପରିଚୟ କ'ଣ ଥିଲା ଏବଂ ଆପଣକୁ ମୁଁ ମୋର କ'ଣ ପରିଚୟ ଦେବି !

ଥାନାର ବାତାବରଣରେ କୋହର ଛାୟା ଘେରି ଯାଇଥିଲା ହେଲେ ଏବେ ଝିଅର ନୁହଁ, ତା' ବ୍ୟତିରେକେ ସମସ୍ତଙ୍କ ମୁହଁରେ !

ଶୁଭପଲ୍ଲବ

ମୁଁ କନ୍ୟାଭୂଷା!

ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣପ୍ରଭା ମହାଳିକ

ମାଆ ପେଟରେ ଥାଇ ଏ ସୁନ୍ଦର ଦୁନିଆକୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଛଟପଟ ହେଉଥିଲି, ଏ ମାନବ ସମାଜରେ ପାଦ ଦେବାପାଇଁ ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଦିନ ଗଣୁଥିଲି ସେତେବେଳେ ମୋ ମାଆ ତା' ନିଜ ହାତରେ ମୁଁ ଆଖି ଖୋଲିବା ପୂର୍ବରୁ, ଏ ସୁନ୍ଦର ଦୁନିଆକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ମୋର ସବୁ ସ୍ୱପ୍ନକୁ ଗୋଲଠା ମାରି ସବୁଦିନ ପାଇଁ ମୋତେ ଚିର ନିଦ୍ରାରେ ଶୁଆଇ ଦେଲା ଏବଂ ମୋତେ ନେଇ ଫିଙ୍ଗିଦେଲା ରାସ୍ତା କଡ଼ରେ ଥିବା ଏକ ଡଷ୍ଟବିନ ଭିତରକୁ । କେତୋଟି ବୁଲା କୁକୁର ଆସି ମୋତେ ଟାଣି ଓଟାରି ମୋ ହାତଗୋଡ଼କୁ ଅଲଗା କରି ସେମାନଙ୍କର କ୍ଷୁଧା ନିବାରଣ କଲେ । ମୋ ମାଆ ମୋତେ ଥରୁଟିଏ ହେଲେ ବି ପଛକୁ ଚାହିଁ ଦେଖିଲାନି । ଶେଷରେ ମୁଁ ଏ ସମାଜଠାରୁ ଏକ ନୂଆ ନାମରେ ପରିଚିତ ହେଲି ଏବଂ ଆଖ୍ୟା ପାଇଲି । ତାହା ହେଉଛି 'କନ୍ୟାଭୂଷା' ।

ତଥାପି ଆଜି ମୁଁ ବହୁତ ଖୁସି । ମୁଁ ଆଉ ମୋ ମାଆ ଉପରେ ରାଗୁ ନାହିଁ କିମ୍ବା ମୋ ଭାଗ୍ୟକୁ ଆଉ ଦୋଷ ଦେଉନାହିଁ । କାରଣ ଆଜି ମୁଁ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଥାଇ ଏ ସମାଜରେ କନ୍ୟା ପ୍ରତି ଘରୁଥିବା ବାସ୍ତବିକ କାରୁଣ୍ୟ ଚିତ୍ରପଟକୁ ଓ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ହେଉଥିବା ଅତ୍ୟାଚାରକୁ ଦେଖିପାରୁଛି ଏବଂ କନ୍ୟାର ଅନ୍ତର ବେଦନାକୁ ମଧ୍ୟ ଅନୁଭବ କରିପାରୁଛି । ମନେମନେ ଆଜି ମୁଁ ମୋ ମାଆକୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଉଛି । କାହିଁକି ନା ମୁଁ ଜନ୍ମ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ସେ ମୋତେ ମାରିଦେଇଛି । ଆଜି ଯଦି ମୁଁ ବଞ୍ଚିଥାଆନ୍ତି ହୁଏତ ଏ ମାନବ ସମାଜରେ କେଉଁଠି ନା କେଉଁଠି ଘର କୋଣରେ ବସି କଷ୍ଟ

ପାଇ ତିଳ ତିଳ ହୋଇ ମରୁଥାଆନ୍ତି । ଏହି ଭଳି ଦୁନିଆବାସି ହେବା ଅପେକ୍ଷା ସ୍ବର୍ଗବାସୀ ହେବା ହଜାର ଗୁଣରେ ଭଲ ।

ଏ ସମାଜରେ ଶିଶୁକନ୍ୟାଟେ ଜନ୍ମ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ବାପାମାଆଙ୍କ ମନରେ ଏକ ପ୍ରଶ୍ନର ପାତେରୀ ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ , ସେହି କନ୍ୟାଟିକୁ ଜନ୍ମ ଦେବେ ନା ଜନ୍ମ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ତା'ର ଆଖି ବନ୍ଦ କରିଦେବେ ! ଯଦିବା ସେହି କନ୍ୟାଟି ଜନ୍ମ ହୋଇଗଲା ତେବେ ତା'ର ଠିକଣା ପାଇଟିଯାଏ ନାଳ ନାର୍ଜନା, ଡଷ୍ଟବିନ୍ କିମ୍ବା କେଉଁ କାଉ, ଶାଗୁଣା ଏବଂ କେଉଁ କୁକୁରର ଆହାର । ଝିଅଟିଏ ଯଦି ବଡ଼ ହୋଇ ସ୍କୁଲ, କଲେଜ କିମ୍ବା ବାହାରକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପାଦ କାଢ଼େ, ତେବେ ବାପାମାଆଙ୍କର ଆଖିରୁ ନିଦ ହଜିଯାଏ, ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ପ୍ରଶ୍ନ ଏବଂ ପାପ ଚିନ୍ତା ତାଙ୍କ ମନରେ ଉଠି ମାରେ, କେତେବେଳେ ଝିଅ ଘରକୁ ଫେରିବ ! କାରଣ ଝିଅ, ବୋହୂ, ନାରୀ ଏଠାରେ ସୁରକ୍ଷିତ ନୁହନ୍ତି । କେଉଁଠି ବଳାକ୍ରୀର ଧର୍ଷଣର ଶିକାର ହେବାର ଭୟ ତ କେଉଁଠି ଅସଦାଚରଣ ହେବାର ଭୟ ମନରେ କଳା ବାଦଲ ଭଳି ଢାଳି ରହିଥାଏ ।

ପ୍ରତିଦିନ ଏଠି କେହି ନା କେହି ବଳାକ୍ରୀର ଶିକାର ହୋଇ ମରଣ ମୁଖରେ ପଡ଼ୁଛନ୍ତି । ପୁଣି କେହି କେହି ଧର୍ଷଣରେ ପୀଡ଼ିତ ହୋଇ ସମାଜର ନିନ୍ଦା ଅପବାଦକୁ ସହ୍ୟ କରିନପାରି ଆତ୍ମହତ୍ୟାକୁ ଆପଣେଇ ନେଉଛନ୍ତି ।

ଝିଅଟେ ମନପ୍ରାଣ ଦେଇ ଭଲ ପାଇଲେ ଧୋକା ଖାଇବାର ଭୟ, ବାହାହେଲା ପରେ ସ୍ବାମୀ ଏବଂ ଶାଶୁଶଶୁରଙ୍କଠାରୁ ମାଡ଼ ଗାଳି ଖାଇବାର ଭୟ ଏବଂ ସର୍ବଶେଷରେ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ହେଲା ପରେ ପୁଅବୋହୂଠାରୁ ଅତ୍ୟାଚାର ସହିବାର ଭୟ ତା'ର ପିଛା ଛାଡ଼େନାହିଁ ।

କନ୍ୟାଟେ ଜନ୍ମ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ବୃଦ୍ଧା ହୋଇ ପ୍ରାଣ ତ୍ୟାଗ କରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାକୁ ଅନେକ ଝଡ଼ ଝଞ୍ଜାର ସାମ୍ନା କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ସରକାର ନାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଅନେକ ସୁବିଧା ସୁଯୋଗ ଆଇନ କାନୁନ ପ୍ରଣୟନ କରିଛନ୍ତି ତଥାପି ଏଠାରେ ନାରୀ ଅସୁରକ୍ଷିତ । ଲାଗୁଛି ଯେମିତି କନ୍ୟା ହୋଇ ଜନ୍ମ ନେବା ଗୋଟେ ବହୁତ ବଡ଼ ଅପରାଧ ଏବଂ ଗୋଟେ ବହୁତ ବଡ଼ ଅଭିଶାପ । ଆଜିର ଏ ସମାଜରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥିବା ଅନେକ କନ୍ୟା କାନ୍ଦୁଛନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ବର୍ଗରେ ଥାଇ ମୋ ଭଳି କନ୍ୟାଭୁଣମାନେ ହସୁଛନ୍ତି ।

ଯୋଗ୍ୟତା

ବିଶ୍ୱଜିତ ରାଉତ

ଶିଳ୍ପପତି ଦୁର୍ଗମାଧବଙ୍କ ପତ୍ନୀ, ଚୌଧୁରୀ ଏଣ୍ଡ ସନ୍ସ ଇଣ୍ଡଷ୍ଟ୍ରିର ମାଲିକାଣି ରତ୍ନପଣ୍ଡା ଚୌଧୁରୀ ହଠାତ ଦିନେ ମତେ ଫୋନ କଲେ ।

"ହ୍ୟାଲୋ ସାର, ଗୁଡ଼ ଇଭିନିଂ । ମୁଁ ରତ୍ନପଣ୍ଡା ଚୌଧୁରୀ କହୁଛି ।"

"ହଁ ମାତମ କୁହନ୍ତୁ ।"

"ମୁଁ ସେ ଫାଇଲ ପାସ କରିବା ପାଇଁ ଫୋନ କରିନି । ଫାଇଲ ପାସ ହେଲା ହେଲା ନ ହେଲା ନାହିଁ । କାଲି ସଞ୍ଜେ ଅଛି । ଆପଣ ଆମ ରେସ ଆଡ଼େ ଟିକେ ଆସିପାରିବେ କି? କହିଲେ ଗାଡ଼ି ପଠେଇଦେବି ।"

(ନା କହିବାର ଶକ୍ତି ନଥିଲା । ଏଡ଼େ ବଡ଼ ଲୋକ ।)

"ହଁ, ପଠେଇବେ ।"

"ଠିକ ଅଛି ସକାଳ ନଅଟାରେ ଗାଡ଼ି ପଠେଇବି ।"

ପରଦିନ ଠିକ ସମୟରେ ଗାଡ଼ି ଆସିଲା ମୁଁ ଯାଇଁ ପହଞ୍ଚିଲି ତାଙ୍କ ଘରେ । ଘର ନୁହଁ ତ ରାଜଉଆସ । ଭିତରକୁ ପଶୁପଶୁ ମତେ ଲାଗିଲା କୋଉ ଇନ୍ଦ୍ରପୁରୀକୁ ଆସିଛି ମୁଁ । କୌଣସି ଭୁଲଭୁଲେୟାରେ ପଶିଲେ ଅବସ୍ଥା ଯାହା ଠିକ ସେମିତି ! ମଣିଷ ଯା ଭିତରେ ବାଟ ଭୁଲିଯିବ ।

ଚୌଧୁରୀ ମାତମ ଦେଖୁ ବସିବାକୁ କହିଲେ ।

"କଣ ନବ । ଥଣ୍ଡା ନା ଗରମ"

"ନା ଥାଉ ।"

"ହଁ ମୋ ଡାକିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ, କାଲିଠୁ ଚାକିରୀ ଛାଡ଼ିଦିଅ । କାଲିଠୁ ମୁଁ ତମକୁ ଦୁଇ ଗୁଣା ଦରମା ଦେବି ।"

ମନେମନେ ଭାବିଲି ଏ ମହିଳା ଜଣଙ୍କ କ'ଣ କହୁଛନ୍ତି । କେତେ କଷ୍ଟରେ ସରକାରୀ ଚାକିରୀ ଖଣ୍ଡେ ପାଇଛି । ମତେ କହୁଛନ୍ତି ଚାକିରୀ ଛାଡ଼ିଦେ ।

"ବିଶ୍ୱାସ ହଉନି ବୋଧେ । ଦୁଇ ଗୁଣା ଦରମା ଗୋଟିଏ ବର୍ଷର ଅଗ୍ରୀମ ଦଉଛି । ବାକି କଣ୍ଟ୍ରାକ୍ଟ ସାଇନ ହେଲେ ମାସକୁ ମାସ ପାଇବ ।"

ଅନିଚ୍ଛା ସତ୍ତ୍ୱେ ହଁ ଭରିଲି । ମନେ ମନେ ଭାବିଲି ଏମିତି କଉ କାମ କରାଇବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି? କମ୍ପାନୀ ଆକାଉଣ୍ଟାଣ୍ଟ, ମ୍ୟାନେଜମେଣ୍ଟ, ମାର୍କେଟିଂ? ମୁଁ କ'ଣ ଏମବିଏ କରିଛି ଯେ ଏ କାମ ପାରିବି । ହଉ ଦେଖିବା । ସାହାସ ହାରିବାର ନାହିଁ ।

"ମୁଁ ତମକୁ ମୋ ଝିଅ ପାଇଁ ଠିକ୍ କରିଛି । ତୁମେ ଆଉ ସେଠି କାମ କରିବନି । ଏଥର ଏଇ କମ୍ପାନୀର ବଡ଼ ପଦବୀ ନେଇ ଏଇଠି ସବୁ ବୁଝାବୁଝି କର ।"

କିଛି ନ ବୁଝିତ ହଁ ମାରି ଦେଇଛି । ମଣିଷ ମଲା ଏଥର ।

"ଆଜ୍ଞା ମୁଁ କଣ ଏଡ଼େ ବଡ଼ ପଦବୀ ସମ୍ଭାଳି ପାରିବି?"

"କାହିଁ ପାରିବନି । ତମେ ଜଣେ ସଜିତ ପିଲା । ସେଇଥିପାଇଁ ତ ତୁମେ ଆମ ମାନବଶ୍ରେଣୀରେ ଠିକ୍ ବସିଲ ।"

"ହଁ ସେ କଥା ଠିକ୍ ଯେ ହେଲେ..."

"ପୁଣି ହେଲେ କ'ଣ?"

"ଆଜ୍ଞା, ମିନାକ୍ଷୀ ବୋଲି ଝିଅଟେ ଠିକ୍ କରିଦେଇଛନ୍ତି ଘରେ । ନିର୍ବନ୍ଧ ସରିଛି । ଆଉ କ'ଣ ସମ୍ଭବ?"

"ହଁ । କାହିଁ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ବାହାଘର ପରେ ଲୋକ ଛାଡ଼ିପତ୍ର ଦେଇ ପୁଣି ବିବାହ କରୁଛନ୍ତି ।"

"ହଁ, ଠିକ୍ ଯେ । କିନ୍ତୁ ଘରେ ଏ ବିଷୟରେ କଥା ନ ହେଇ...? ସବୁ ନିଷ୍ପତ୍ତିତ ସେମାନେ ନେବେ ।"

"ହଉ ଠିକ୍ ଅଛି । ଘରେ କଥା ହେଇ ମତେ କ'ଣ ଜଣାଓ ।"

"ଆଜ୍ଞା।"

ଉଠି ଛିଡ଼ାହେଲି । ନମସ୍କାର କହି ସେଠୁ ଆସିଲି ।

ମନେମନେ ଖୁସି ହେଲି ଯେ ମୋ ଭିତରର ସେ ଯୋଗ୍ୟତାକୁ ଦେଖି ନିଜ ଘରର ସୌଭାଗ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ମୀକୁ ମୋ ହାତରେ ଟେକିଦିବାକୁ ବସିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ନିଜକୁ ସେତିକି ଯୋଗ୍ୟ ବୋଲି ଭାବୁନି ।

ସେଇ ଦିନୁ ଆସି ସେ ମିଛ ମରୀଚିକା ମିନାକ୍ଷୀକୁ ଖୋଜୁଛି ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ଅବଶ୍ୟ ପାଇନି ଏଯାବତ୍ । ଆପଣମାନଙ୍କୁ ଯଦି ମିନାକ୍ଷୀର ଠିକଣା କଉଠି ମିଳେ, ମତେ ଜଣେଇବେ ନିଶ୍ଚିତ ।

ଶୁଭପଲ୍ଲବ

ଏକ ଚିହ୍ନ ମାତ୍ରର ଦୈର୍ଘ୍ୟ, ପ୍ରକ୍ଷକୁ ମିଶାଣ କରି କ୍ଷତର ପରିସୀମା ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା କେବଳ ପାଗଳାମି । କ୍ଷତ ଅତୀତର ଅସ୍ତିତ୍ବକୁ ବର୍ତ୍ତମାନରେ ଜାହିର କରେ । କାହାଣୀକୁ ଅମ୍ଳଜାନ ଦେଇ ଜୀବିତ ରଖେ । କ୍ଷତ କଷ୍ଟ ଦିଏ, ଏକ ଅଲିଭା ଦାଗ ଛାଡ଼ି ଯାଏ । କ୍ଷତ ସ୍ମୃତିଚାରଣ କରେ । ହେଲେ ସବୁ କ୍ଷତ ଯେ କଷ୍ଟ ଦିଏ ତାହା ନୁହେଁ । ସୂର୍ଯ୍ୟର ପ୍ରଚଣ୍ଡ କିରଣ ମାଟିରେ କ୍ଷତ ସୃଷ୍ଟି କରେ, ବର୍ଷାର ପ୍ରଥମ ବିନ୍ଦୁ ବି । ଶିଶୁକୁ ମା'ର ଶରୀରରୁ ଅଲଗା କରିବା ବେଳେ ନାଭି ପ୍ରଥମ କ୍ଷତ ହୋଇ ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ, ସାରା ଜୀବନ ରହେ ଏ ସମ୍ପର୍କର ସାକ୍ଷୀ ପାଲଟି । ନାରୀ ପୁରୁଷର ସମ୍ବେଗ ବି କେବେ କ୍ଷତାକ୍ତ କରେ ଶରୀରକୁ, ଇଂରାଜୀରେ ତାକୁ ଲଭ୍ ସ୍କାର୍ କହନ୍ତି; ଓଡ଼ିଆରେ ପ୍ରେମ ଦାଗ କେମିତି ଅବାଗିଆ ଶୁଭୁନି । କ୍ଷତ ଅଶରୀରି ବି, ପ୍ରେମର ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କ୍ଷତ ଦେଇପାରେ, ଦୁଇ ପଦ ଟାଣ କଥା ମଧ୍ୟ । କ୍ଷତକୁ ବଞ୍ଚେଇ ରଖିବାକୁ ହେଲେ ତାକୁ ଆହୁରି କ୍ଷତାକ୍ତ କରିବାକୁ ପଡ଼େ । ଆଦର ଯତ୍ନ ପାଇଲେ ସେ ମରିଯାଏ ।

- କି ଅଜବ କଥା କହିଲ ।

- କ'ଣ ଏମିତି ପାଗଳ ଭଳିଆ ଗପୁଛ । ଏ ଲେଖକ ଗୁଡ଼ାକୁ କେବେ ଭଲ ପାଇବନି । ସାଥରେ ଝିଅଟେ ଶୋଇଛି, କିଛି ପ୍ରେମରେ ଦୁଇ ଧାଡ଼ି କୁହନ୍ତୁ । ନାହିଁ, ଖାଲି ଏଇ କ୍ଷତ, କଷ୍ଟ କଥା ।

- ଆରେ ଆଗରୁ ତ ଲେଖା ପଢ଼ି ତମେ କେତେ ଖୁସି ହଉଥିଲ । ମଥାରେ ତୁମ୍ଭନ ଆଜି ଦଉଥିଲ । ତମ ସାଙ୍ଗ ମାନଙ୍କୁ ଜବରଦସ୍ତି ନେଇ ଶୁଣାଉଥିଲ । ଆଜି ଏମିତି ରତ୍ନ ବଦଳିଲା ଭଳିଆ ବଦଳି ଯାଇଛ ଯେ ।

- ସେତେବେଳେ ପ୍ରେମିକା ଥିଲି, ଏବେ ସ୍ତ୍ରୀ ।

ବାସ୍ ମୁକ୍ତିର ପରିସମାପ୍ତି । ଲେଖକର କଲମର ଶକ୍ତିବି ହାର ମାନିଗଲା ଏ ଧାତୁରେ । ବନିତା ଚେହେରାର ସ୍ଥିତହାସ୍ୟ ତା'ର ବିଜୟ ଉଲ୍ଲାସର, ପରାଜିତ ସନ୍ଦୀପ ବି ବନିତାର ବିଜୟରେ ବିଶେଷ ମର୍ମାହତ ନୁହଁନ୍ତି । ପାରିବାରିକ ଜୀବନରେ କୌଣସି ତର୍କରେ ପତ୍ନୀର ବିଜୟ ପଡ଼ି ପାଇଁ ତା'ର ନିଜ ଜିତ୍ଠାରୁ ବି ମହନୀୟ ।

- ଆଜ୍ଞା, ସେଠି ବି କ'ଣ ଏମିତି ପାଗଳ ଭଳିଆ ଗପ, ଆଗରୁ ଜାଗରୁ ଲେଖି ଶୁଣାଅ । କେହି କିଛି କହୁନି, ମାନେ ତମ ଅଫିସର ।

- ଆରେ ପାଗଳ, ସେଠି ତ କାହାଣୀ ହିଁ କାହାଣୀ । ଯେତେବେଳେ ବେଶ୍ କ୍ୟାମ୍ ଛାଡ଼ି ଯାଉ ବିନା ନେତୃକ୍ତରେ ଦିନ ଦିନ । ବରଫ ଖସଡ଼ାରେ ରାସ୍ତା ବନ୍ଦ ହେଲେ ଘଣ୍ଟା ଘଣ୍ଟା ଅପେକ୍ଷା କରିଥା । ଆଖି ବୁଲେଇ ଆଣିଲେ କାହାଣୀ ସବୁ ମୁଣ୍ଡ ଟେକି ଚାହାନ୍ତି । କେଉଁଠି ବର୍ଷା ସହ ଭିଜି ଖେଳୁଥିବା ସବୁଜିମା, ବରଫର ଧଳା ଚାଦର ଘୋଡେଇ ଶୋଇଥିବା ହିମାଳୟ, ହିମାଳୟ ମଥାରେ ପ୍ରୀତି ତୁମ୍ଭନ ଆଙ୍କୁଥିବା ବାଦଲ, ବାଦଲକୁ ସାହାରା ଦେଇଥିବା ଆକାଶ । କୋଉ କାହାଣୀ ଲେଖି କୁହ । ହିମାଳୟର କଥା- କୋଉ କାଳରୁ ବୁଢ଼ାଟା ଭଳିଆ ପଡ଼ିକି ରହିଛି । କେତେ ବର୍ଷା, ଝଡ଼, ବରଫ ମାଡ଼ ଖାଇ ବି ତା' ପିଠିରେ ତୃଣରାଜିକୁ ଜୀବନ ଦେଇଛି; ଘରର ବାପା ସତେ । ରକ୍ତର କାହାଣୀ ଶୁଣିବ? କାନରେ

ବନ୍ଧୁକର ଗର୍ଜନ ଶିରା ପ୍ରଶିରାରେ ରକ୍ତ ପ୍ରବାହ ବଢ଼େଇ ଦିଏ । ସୈନିକ ଲକ୍ଷ୍ମ ବୁହେଇ ଦିଏ
ସେ ପତାକାକୁ ବଞ୍ଚେଇବାକୁ, ଲୁହର ମୂଳ ମୂଲେଇବାର ସମୟ କାହିଁ ।

- ଆଉ ପ୍ରେମ? ପ୍ରେମ ଲେଖିବାକୁ କ'ଣ ପାଉଛ ଟିକେ ଶୁଣେ ।

- ତମେ ପଚାରୁଛ ଏ କଥା । ଯେବେ ତମ ସହ ସପ୍ତାହେ କି ଦଶ ଦିନ ସହ କଥା
ହେଇ ନ ଥାଏ, କ୍ୟାମ୍ପରେ ପହଞ୍ଚିଲା କ୍ଷଣି କେମିତି ତମକୁ ଆଗେ ଫୋନ କରେ, ଖାଲି କ'ଣ
ମୁଁ ସବୁ ପରା ପାଗଳ ଭଳିଆ ଦୌଡ଼ି ଝାମ୍ପି ପଡ଼ନ୍ତି ଫୋନ ଉପରେ । ଲୁହ ଛଳଛଳ ଦୁଇ
ଆଖି ଖାଲି । ପରାକ୍ରମୀ ସୈନିକ ଶିଶୁ ପରି ବିକଳ ହଉଥାଏ । ଭୋକ ଶୋଷ ସେଇ
ଫୋନରେ ମରିଯାଏ । କି ସୁନ୍ଦର ନିଦ ହୁଏ ସେ ରାତିରେ । ଏ କଲେଜର ଗଛ ମୂଳିଆ
ପ୍ରେମ ଲେଖା ଲେଖକର କଲମ କ'ଣ ଯାକୁ କାଗଜରେ ଉତାରି ପାରିବ ।

-କଷ୍ଟ କ'ଣ ଖାଲି ତମକୁ ହୁଏ । ଗୋଟେ କଲ୍‌କୁ ଦିନ ଦିନ ଅପେକ୍ଷା କରିବା, କିଛି
ଖବର ଅନ୍ତର ନଥିବା, ଦିନଟିଏ ଯୁଗ ପାହିଲା ଭଳିଆ ଲାଗେ । ସମାଚାରରେ ବୋମାମାଡ଼,
ଗୁଳିଚାଳନା, ଅନୁପ୍ରବେଶ, ସୀମାରେ ହିଂସାର ଖବର ଛାତିରେ ଛନକା ପୁରେଇ ଦିଏ ।
ବାହାଘରର ସାତ ମାସରେ ଏବେ ଆସିଲ ମାସେ ପାଇଁ, ସେ ମାସ ଦେଖୁ କୁଆଡ଼େ
ଚାଲିଗଲା କିଛି ଜଣା ବି ପଡ଼ିଲାନି । କାଲି ସକାଳୁ ତମେ ବାହାରି ଯିବ ଲାଗୁଛି ଯେମିତି
କାଲି ଆସି ପହଞ୍ଚିଥିଲ । ଆଉ ଥରକୁ କେବେ ଆସିବ ତମକୁ ଜଣା । ଏମିତି ମରି ମରି
ବଞ୍ଚିବି ଜାଣିଥିଲେ ପଡ଼ିଲା ବେଳେ ତମକୁ ବିଲକୁଲ ଭଲ ପାଇ ନ ଥାନ୍ତି ।

- ମରି ମରି ବଞ୍ଚିବା କଥା କହୁଛ । ବନ୍ଧୁକ ଗୁଳିରେ, ବୋମାରେ, ଲ୍ୟାଣ୍ଡମାଇନରେ,
ବରଫ ଅତଡ଼ା ଖସିବାରେ, ଅତ୍ୟଧିକ ଥଣ୍ଡାରେ ପ୍ରତି ପାଦେ ମରିବାର ଡର । କେବେ କ'ଣ
ହବ କିଏ କହିବ ।

ସନ୍ଧ୍ୟାପ ୩୦ରେ ହାତ ରଖିଦେଲା ବନିତା । ରାତି ପାହିଲେ ଫେରିଯିବାକୁ ହବ
ସନ୍ଧ୍ୟାପକୁ । ଆଉ ଏ ସବୁ ଶୁଣିପାରିବନି ସେ । ହେଲେ ସନ୍ଧ୍ୟାପ ସତେ ଛିତପ୍ରଜ୍ଞ । ସାମାନ୍ୟ

ହସି ଛାତିରେ ଭିଡ଼ି ଧରିଲେ ବନିତାକୁ । ସୈନିକର ଛାତି ପରା । କାନରେ ଫୁସ୍ ଫୁସ୍ କହିଲା ବନିତା, "ସେ ପ୍ରେମ ଦାଗ କିଛି ମୋ ଦେହରେ ବି ଛାଡ଼ି ଯାଅ, କ୍ଷତାନ୍ତ କରିଦିଅ ମତେ ।"

ପରଦିନ ଘରୁ ବାହାରି ଯାଇଥିବା ସନ୍ଧ୍ୟା କଥାବେଲେଥିଲା ଛ'ମାସ ପରେ ମାସେ ଛୁଟିନେଇ ଆସିବାକୁ । ଛ'ମାସ ବି ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ପଡ଼ିନଥିଲା ବନିତାକୁ । ଦୁଇ ମାସରେ ଫେରିଆସିଥିଲା ସନ୍ଧ୍ୟା । ପ୍ରେକ୍ଷଣୀ ବାହୁ ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧିହେବା ପାଇଁ ନୁହେଁ, ମାଟି ମା'ର ପଣତକାନି ତ୍ରିରଙ୍ଗା ଘୋଡ଼େଇ ଆସିଥିଲା ସନ୍ଧ୍ୟା । ବନିତାର ସନ୍ଧ୍ୟା ଶହୀଦ ସନ୍ଧ୍ୟା ମିଶ୍ର ହୋଇ ଫେରିଥିଲେ । 'ଭାରତ ମାତା କି ଜୟ, ବନ୍ଦେ ମାତରମ୍, ଶହୀଦ ସନ୍ଧ୍ୟା ମିଶ୍ର ଅମର ରହେ' ଧ୍ବନି ପ୍ରକାଶିତ କରି ଶୋଭାଯାତ୍ରାରେ ଆସିଲେ ସନ୍ଧ୍ୟା । ବନିତା ମୂର୍ତ୍ତି ପାଲଟି ସାରିଥିଲା । ଶହୀଦ ବୀରାଂଗନା ପରା ସେ, ନିଜର କ୍ଷତ କାହାକୁ ଦେଖେଇବ । ଆଖିର ଅଶ୍ରୁ ତାକୁ ଦୁର୍ବଳ କରିପାରେ ଯେ । ଆବୁରୁ ଜାବୁରୁ ପୁଲାଏ ଗପି ବନିତାକୁ ବିରକ୍ତ କରୁନଥିଲା ସନ୍ଧ୍ୟା, ତୁମ୍ଭ ଚାପ୍ ଶୋଇଯାଇଥିଲା । ଶେଷ ଆଲିଙ୍ଗନ ଏ, ବନିତା ନାଚାର । ନା ସେ 'ନ ପାହୁ ରାତି, ନ ମରୁ ପତି' କହି ଫେରେଇ ଆଣି ପାରିବ ତା' ସନ୍ଧ୍ୟାକୁ ନା ସାବିତ୍ରୀ ପରି ଜନ୍ତୁରାଣୀ ସହ ଲଢ଼ିପାରିବ । ଟୋପାଏ ଲୁହ କେତେବେଳେ ଧାର ହୋଇ ବହିଯାଇଥିଲା ଯାହା । ଧୀରେ ଖାଲି ସନ୍ଧ୍ୟା କାନ ପାଖରେ କହିଲା, "ଆଇ ଲଭ୍ ୟୁ ସନ୍ଧ୍ୟା," ଯା ପରେ କେବେ ସନ୍ଧ୍ୟା କାନରେ ସେ ଚପଳାମି କରିପାରିବନି । ଗାର୍ଡ ଅଫ୍ ଅନର୍ରେ ବିଦା କରାଗଲା ସନ୍ଧ୍ୟାକୁ । ଚାରି କାନ୍ଧରୁ ଗୋଟେ କାନ୍ଧ ବନିତାର । ଏ ଭାର ଶେଷନାଗ ଧରିତ୍ରୀ ଟେକି ଧରିବା ଭାରକୁ ବି ଭାରୀ, ଏ କ୍ଷତ ଶରଣାୟାରେ ଭୀଷ୍ମଙ୍କ କ୍ଷତରୁ ବି ଆହୁରି ଭୀଷ୍ମ । ସ୍ତବ୍ଧ ଯବାନ, ସ୍ତବ୍ଧ ଜନତା । ସେନାର ପରାକ୍ରମ ବି ନତମସ୍ତକ ଥିଲା ସାମାନ୍ୟ ନାରୀର ଅସାମାନ୍ୟ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ପାଖରେ । ସନ୍ଧ୍ୟାକୁ ନିଜେ ମୁଖାଗ୍ନି ଦେଲା ବନିତା । ଜଳୁଥିଲା ସନ୍ଧ୍ୟାପର ମର ଶରୀର, କ୍ଷତାନ୍ତ ହୋଇସାରିଥିଲା ବନିତା ।

ଉଠି ପାରନ୍ତା ଯଦି ସନ୍ଧ୍ୟା ବନିତା ରୁଟିରେ ଆଙ୍ଗୁଠି ବୁଲେଇ ନିଜ ଭାଷାରେ ନିଜ ମୃତ୍ୟୁ କାହାଣୀ କହିପାରନ୍ତା । ସେ କାହାଣୀ କିଛି ଏମିତି ହେଇପାରେ, "ରାତ୍ରି, ସ୍ବପ୍ନର

ନଗରୀ । ସବୁ ମସଗୁଲ୍ ଥାଉ ନିଜ ନିଜ ସ୍ବପ୍ନର ଦୁନିଆରେ । ମୁଁ ତମ ସହ ମିଶି ସ୍ବପ୍ନ ମହଲ
ଗୋଟେ ତିଆରି କରୁଥାଏ, ତମେ ମୋ ମହଲର ରାଣୀ, ଗୋଟେ ରାଜକୁମାର, ଗୋଟେ
କୁନି ପରୀ । ବାସ୍ ଏତିକି ମୋ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ । ହଠାତ୍ ଅତର୍କିତ ଶବ୍ଦରେ ମୋର ସେ ସାମ୍ରାଜ୍ୟଟା
ଭାଙ୍ଗିଗଲା । ଏମିତି କେତେ ସ୍ବପ୍ନର ମହଲ ଭାଙ୍ଗିଥିବ । ବୁଝିବାକୁ ଡେରି ନଥିଲା । ବନ୍ଧୁକ
ଲୋଡ୍ କରି ବାହାରକୁ ଆସିଲା ବେଳକୁ ଓପନ୍ ଫାୟାରିଂ ଆରମ୍ଭ ହେଇସାରିଥାଏ । ପ୍ରଥମ
ବମ୍ବଟା ଆମଠୁ ଦୁଇଟା ଟେଣ୍ଟ ଛାଡ଼ି ପଡ଼ିଥିଲା । ତିନି ଚାରି ଜଣ ପେଟେଇ ପେଟେଇ ଗଲେ
ସେ ଟେଣ୍ଟକୁ ନୀରବ ଆଶା ନେଇ କେହି ଭାଇ ବଞ୍ଚି ଯାଇଥିଲେ ସାହାଯ୍ୟ ଦବାକୁ । ଆମେ
ବି ଫାୟାରିଂ ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲୁ । ମଣିଷ ଜୀବନର ଯବନିକା ବାସ୍ କେଇଟା ବୁଲେଟ୍, କିଛି
କ୍ଷତ । ମୋରି ସାମ୍ନାରେ ଟଳିପଡ଼ିଲା ସରୋଜ । ସେପଟୁ କଭର୍ ନ ଦେଇଥିଲେ ସହଜ
ହୋଇଯାଇଥାନ୍ତା ଶତ୍ରୁ ପାଇଁ । ବିଭୁ ଇସାରା ଦେଲା, ବାସ୍ ସେତିକି ଯଥେଷ୍ଟ ଥିଲା । କିଛି
ଦ୍ବିମତ ନ ହେଇ ଦୁହେଁ ସିଧା ମାଡ଼ିଗଲୁ କଭର୍ କରିବାକୁ । ଏକ, ଦୁଇ, ତିନି, ଚାରି ଆଉ
ଆଗକୁ ଗଣିନି । କାନ୍ଧ, ଛାତି, ପେଟ, ଗୋଡ଼ ସବୁଠି ଗୁଳିର କ୍ଷତ । ରକ୍ତ ପିତକାରୀରେ
ହୋଲି ଖେଳୁଥାଏ ମୁଁ । ମୋ ରକ୍ତର ନାଲି ରଙ୍ଗ ବେଶୀ ଗାଡ଼ ନା ତମ ସିନ୍ଦୂରର, ତଉଲି
ପାରୁ ନ ଥାଏ । ମୋ ସ୍ବପ୍ନର ରାଜମହଲ ଧୀରେ ଭାଙ୍ଗୁଥାଏ । ରାଜକୁମାର, ପରୀ, ରାଜା
ଟଳି ପଡ଼ୁଥାନ୍ତି । ରହିଯାଏ ସେ ଅଭାଗା ରାଣୀ ।" ଚାପି ରଖୁଥିବା କୋହ ଛାତିରେ ଚାପି
ରଖିପାରିଲାନି ବନିତା । ଲୁହ ବନ୍ଧ ଭାଙ୍ଗିସାରିଥିଲା । ବୀରାଂଗନାର ଅହଂକାରରେ ଶ୍ବାସରୁଦ୍ଧ
ନାରୀ ଭୋ ଭୋ କରି କାନ୍ଦୁଥିଲା, ଏକାକୀ । ସନ୍ଧ୍ୟା କ'ଣ କେବେ ଫେରିବେନି । ବନିତା
ହାତରେ କଲମ, ସନ୍ଧ୍ୟାପର କଲମ । ଲେଖିଲା- “ସମୟ କ୍ଷତସବୁକୁ ପୋଛିଦିଏ ବୋଲି ସେ
ବଳବାନ୍ ବୋଲି ଯେଉଁମାନେ କହନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ମୋର ପ୍ରଶ୍ନ, କ୍ଷତ ସୃଷ୍ଟି କରୁଥିବା
ଅପରାଧରେ ସମୟକୁ କାଠଗଡ଼ାରେ କାହିଁ ଠିଆ କରା ନଯିବ?"

ଅବୁହା କଥା

ଶିଶୁ ଦ୍ଵିବେଦୀ

(ଉତ୍ସର୍ଗ କେବଳ ସେଇ ମାନଙ୍କୁ, ଯେଉଁମାନେ ଅନୁଭବୀ)

(ଏକ)

ଶାଶୁଘରୁ ବାପଘର ଯିବାର ରାସ୍ତା: ସବୁଜିମାରେ ଭରପୁର ସୁନ୍ଦର ଦୁନିଆ । ସବୁଜ କ୍ଷେତ, ଶ୍ୟାମଳ ତରୁଳତା, ବସନ୍ତ ଆଗମନରେ କୋଇଲିର ମଧୁର ଗୀତିକବିତା । ଗାଆଁ ପାଖ ନଈର କଳକଳ ଶବ୍ଦ । କଳକଳ ଶବ୍ଦ ତ ନୁହେଁ, ମୋ ପ୍ରିୟ ଗୀତର ସ୍ଵର । ଭଗବାନ ପୃଥ୍ବୀକୁ ଖୁବ୍ ମନ ଲଗାଇ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଆଜି ଯାଏ ଦେଖିପାରି ନଥିଲି କେମିତି!! ଏଇ ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କୁ କିଏ ଦେଲା ଏମିତି ବୀଣା ଜିଣା କଷ୍ଟ । ଗାଡ଼ିଟା ଚାଲୁଛି ନା ରହିଯାଇଛି, ମୁଁ ପ୍ରକୃତିକୁ ଉପଭୋଗ କରିବା ପାଇଁ? ନା ନା ଚାଲୁଛି । ଗାଡ଼ି ଭିତରୁ ପୃଥ୍ବୀ ଏତେ ସୁନ୍ଦର ଆଉ ଗାଡ଼ି ବାହାରେ କେତେ ହୋଇନଥିବ । ଗାଡ଼ି ବାହାରକୁ ହାତ ବଢ଼ାଇଲି, ପବନକୁ ଧରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲି । ପବନ କ'ଣ ଧରାଦିଏ? କିନ୍ତୁ ମତେ ଛୁଇଁ କେତେ କ'ଣ କହିଗଲା । ଅସଂଖ୍ୟ ଅନାମିକା ଫୁଲର ବାସ୍ନା ଭରିଦେଲା ମୋ ହାତ ପାପୁଲିରେ । ପୃଥ୍ବୀଟା ସତେକି ସବୁଜ ଉପତ୍ୟକାଟିଏ ପାଲଟି ଯାଇଛି । ଆଉ ମୁଁ ସେ ସବୁଜ ଉପତ୍ୟକାର ନୀଳ ପ୍ରଜାପତିଟିଏ । ଉପତ୍ୟକାର ତରୁଳତା ମତେ ହାତଠାରି ଡାକୁଛନ୍ତି, ଥରେ ଚାଲିଆସେ କୋଳକୁ ଆମର । ମୁଁ ମୋର ନୀଳ ଡେଶା କୁ ଝାଡ଼ି ଝାଡ଼ି ଉଡ଼ିବୁଲୁଛି ଏ ଗଛ ରୁ ସେ ଗଛ । କେବେକେବେ ଏଇ ସୀମାହୀନ ଆକାଶ ଟାକୁ

ଲଘିଯିବାର ଦୁଃସାହସିକ ସ୍ବପ୍ନ ବି ଦେଖୁଛି । ଏତେ ଦୁଃସାହସ କିଏ ଦେଲା ମତେ? କାହିଁ ଏମିତି ସ୍ବପ୍ନ ଆଗରୁ ତ କେବେ ଦେଖିନି । ଦୂରରୁ ଗାଁ ମୁଣ୍ଡ ବରଗଛ ଦିଶିଗଲା । ଛୋଟ ଏକ ବିଦ୍ୟୁତ ପ୍ରବାହ ଖେଳିଗଲା ଦେହରେ । ଓଃ କି ଅପୂର୍ବ ପୁଲକ, ପ୍ରଶାନ୍ତିରେ ମନଟା ଭରିଗଲା । ଏତେ ଖୁସି ବାକି ଥିଲା ଜୀବନରେ ଭାବିନଥିଲି, ସବୁକିଛି ପାଇଗଲି ସତେ ।

(ଦୁଇ)

ବାପଘରୁ ଶାଶୁଘର ଫେରିବାର ରାସ୍ତା: ସାମ୍ବାଟା ଏମିତି ଧୂଆଁଳିଆ ଦିଶୁଛି କାହିଁକି!! ଏତେ ସୁନ୍ଦର ପୃଥିବୀ କେଉଁ ରାକ୍ଷସର ନିଶ୍ବାସରେ ଜଳିଗଲା !! ଏମିତି ଶ୍ରୀହୀନ ପୃଥିବୀ ତ ଆଗରୁ କେବେ ଦେଖିନି । କୁଆଡ଼େ ଗଲା ସେ କୋଇଲି? ହଁ ଅଛି ସେ, ଡାକୁଛି ମଧ୍ୟ । କିନ୍ତୁ ଗାଉନି ତ, ଖାଲି ଡାକୁଛି; ନା ନା ଚିତ୍କାର କରୁଛି । ଲାଗୁଛି ଯେମିତି ତା' କଣ ଆଉ ଚିକେ ପରେ ଫାଟିଯିବ । ଏତେ ରୁକ୍ଷ କର୍କଶ ଶବ୍ଦ ବି ଥାଏ କୋଇଲିର !!! ପାହାଡ଼, ନଈ, ପକ୍ଷୀ ସମସ୍ତେ କୁଆଡ଼େ ଗଲେ? ଆରେ ଗାଡ଼ିଟା ଏତେ ଜୋରରେ ଚାଲୁଛି ଯେ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ପାରୁନି । ଗାଡ଼ି ଚାଲୁନି ତ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ବେଗରେ ଧାଉଁଛି । ଗାଡ଼ିରୁ ହାତ ବାହାର କରି ପବନକୁ ଧରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲି । ଓଃ.... ଆଖିକୁ କିଛି ଧୂଳିରୁ ବଞ୍ଚେଇବା ପାଇଁ ହାତ ସ୍ବତପ୍ରବୃତ୍ତ ଭାବେ ଆଖି ଉପରେ ଆସି ଢାଙ୍କୁଣୀ ବନିଗଲା । ଆରଥର ପବନ ବାମ୍ବା ଦେଇଥିଲା ଆଉ ଏଇଥର ଧୂଳି । ଧୂଳି ତ ମରୁଭୂମିରେ ଥାଏ । ମୁଁ ତ ଦେଖୁଥିଲି ସବୁଜିମାରେ ଭରପୁର ଦୁନିଆ, ଧୂଳି ଆସିଲା କେଉଁଠୁ? ସବୁଜ ଉପତ୍ୟକା କାହିଁ, ଯେଉଁଠି ନୀଳ ପ୍ରଜାପତି ବୋଲି ଆବିଷ୍କାର କରିଥିଲି ନିଜକୁ । ନା ମୁଁ ତ ନୀଳ ପ୍ରଜାପତି ନୁହେଁ । ଏ କ'ଣ ମୁଁ ଧୂସର ରଙ୍ଗର ଅଶୁଭ ପକ୍ଷୀ ପାଲଟି ଯାଉଛି । ଯେଉଁ ତରୁଲତା ଦେଖି ମତେ ଗୀତ ଗାଉଥିଲେ, ଫୁଲରେ ବସିବା ପାଇଁ ନେହୁରା ହେଉଥିଲେ, ସେମାନେ ତାଙ୍କ ଡାଳପତ୍ର ମୋ'ଠାରୁ ଦୂରେଇ ନେଉଛନ୍ତି । ମୋର ଅଶୁଭ ନଜର ଯେମିତି ନପତ୍ର ତାଙ୍କ ଉପରେ । ଶାଶୁଘର ଛକ ପାଖ ତେନ୍ତୁଳି ଗଛ ଦୂରରୁ ଦିଶିଗଲା । ଛୋଟ ବିଦ୍ୟୁତ ପ୍ରବାହଟେ ଖେଳିଗଲା ଦେହରେ । ଶରୀରରୁ ଆତ୍ମାଟିକୁ କେଉଁ ରାକ୍ଷସ ଜବରଦସ୍ତି ଅଲଗା କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି କି... ମୁଁ ପ୍ରାଣପଣେ ଆତ୍ମାକୁ ଧରି ରଖିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି । ନାଁ ରାକ୍ଷସ ବହୁତ ବଳବାନ

। ଆତ୍ମାକୁ ଅଲଗା କରି ଟାଣି ଟାଣି ପାତାଳପୁରୀକୁ ଠେଲି ଦେଉଛି ମତେ । ମୁଁ ଚିକ୍କାର କରୁଛି, ନେହୁରା ହେଉଛି କିନ୍ତୁ ସବୁ ନିଷ୍ଠଳ । ନିଜକୁ ଆବିଷ୍କାର କରୁଛି ନର୍କପୁରୀର କେଉଁ ଏକ ଅନ୍ଧକାର ଗୁମ୍ଫା । ଅନ୍ଧାରି ଗୁମ୍ଫାର ଅନ୍ଧକାର କୋଠରୀ ଭିତରେ ନିଜର କଣ୍ଠ ମଧ୍ୟ ନିଜକୁ ଡରାଉଛି । ବୁଝ ରହି କିଛି ଶୁଣିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲି । ଚାରିପାଖରୁ ନର ରକ୍ତ ଲୋଭୀ ଡୁସ୍ମାର୍ତ୍ତ ଦାନବ ମାନଙ୍କ ବିକଟାଳ ଚିକ୍କାର । ଚିକ୍କାର କ୍ରମେ ନିକଟରୁ ନିକଟତର ହେଉଛି । ମାରି ଦେବାର ଅଛି ତ ମାରିଦିଅ, କିନ୍ତୁ ଏ ବିକଟାଳ ଶବ୍ଦ ବନ୍ଦ କର । ଅସହ୍ୟ ଏ ଶବ୍ଦ । ମୋ କାନରୁ ରକ୍ତ ଝରୁଛି । ଗୋଟେ ବିକଟ ଅଜହାସ୍ୟ ସହ ଶୁଭୁଛି, "ମାରିବୁନି ମାରିବୁନି ତତେ । ମାରିଦେଲେ ଆମର ଡୁଷ୍ଟା ନିବାରଣ ହେବ କେମିତି; ତତେ ଖାଦ୍ୟ ପଦାର୍ଥସବୁ ଯୋଗେଇ ଦେବୁ, ତୁ କିନ୍ତୁ ତୋ'ର ପ୍ରତି ଖାଦ୍ୟ ପଦାର୍ଥର ମୂଲ୍ୟ ତୋ'ର ରକ୍ତ ଦେଇ ଭରଣ କରିବୁ । ପୁଣି ଏକ ଅଜହାସ୍ୟ କରି ରକ୍ତ ଲୋଭୀ ଦାନବ ମୋ ଉପରକୁ ଲମ୍ଫ ଦେଉଛି । ମୁଁ ସମାପ୍ତ ହେଇଯାଉଛି, ନିଃଶେଷ ହେଇଯାଉଛି, ବିନଷ୍ଟ ହେଇଯାଉଛି । ଲୋପ ପାଇଯାଉଛି ମୋର ସତ୍ତା....

(ତିନି)

ନିଜ ଚିକ୍କାରରେ ନିଜେ ସଚେତନ ହେଇ ନିଜକୁ ଆବିଷ୍କାର କରୁଛି ଡାକ୍ତରଖାନାର ଶଯ୍ୟା ଉପରେ । ଓଃ କି ଦୁଷ୍ପଦ୍ମ ଥିଲା... ଡାକ୍ତର ଓ ମୋ ସ୍ବାମୀ କିଛି ଦୂରରେ ଠିଆହୋଇ କଥା ହେଉଛନ୍ତି । ଶୁଣିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲି । ଡାକ୍ତର ପଚାରୁଛନ୍ତି, "ଆଗରୁ କିଛି cardiac issue କିମ୍ବା କିଛି family history ଥିଲା କି, ହଠାତ୍ ଏଇସବୁ କେମିତି ସମ୍ଭବ ହେଲା?" ସ୍ବାମୀ କହୁଛନ୍ତି ନା ତ ସେମିତି କିଛି ନଥିଲା । ସେ ତା ବାପାଙ୍କ ଘରୁ ମୋ ସହ ଆମ ଘରକୁ ଫେରୁଥିଲା, ମୁଁ କହିଲି ଘର ଆସିଗଲା ଦେଖ ଛକ ପାଖ ତେନ୍ତୁଳି ଗଛ ଦିସିଲାଣି । କିଛିନାହିଁ ସେଇଠୁ ତ ଢଳିପଡ଼ିଲା । ମୁଁ ତ ଘରକୁ ନନେଇ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଡାକ୍ତରଖାନା ନେଇକି ଆସିଛି । ତାଙ୍କ ଘରେ କ'ଣ ଯଦି ହେଇଥିବ ମତେ ଜଣାନାହିଁ । ଡାକ୍ତର କହୁଛନ୍ତି ବ୍ୟସ୍ତ ହେବାର କିଛି ନାହିଁ ଛୋଟ cardiac arrest । କିନ୍ତୁ ଆପଣ ଭବିଷ୍ୟତରେ ସତର୍କ ରହିବେ ।

ଦେବୀଟିଏ ମୀରା ପରି

ସୁଷମା ପରିଜା

ସାଧାରଣତଃ ପୋଲିସ କଥା କହିଲେ ମନକୁ ଗୋଟିଏ ଖାକୀ ପୋଷାକ ପରିହୃତ, ଟିପ୍ ଟପ୍ ଶରୀର, ଗୋଟିଏ ନିଶ୍ଚୁଆ ରାଗିଲା ମୁହଁ, ଗୋଟାଏ ରୋଲ୍ ବାଡ଼ି ଧରା ବଳିଷ୍ଠ ହାତ, ଦୁଇଟା ରଡ଼ି ନିଆଁ ଭଳିଆ ଜଳୁଥିବା ଆଖି ଆଉ ଯାବତୀୟ ଗାଳି ଓଗାଳୁ ଥିବା ଗୋଟାଏ କର୍କଶ କଣ୍ଠସ୍ବର ଆଖି ଆଗରେ ନାଚି ଉଠେ । ମନରେ ସ୍ବତଃ ଭୟ ଜାଗ୍ରତ ହୁଏ, ଠିକ୍ ପିଲାଦିନେ ବୋଉର ଡରାଣ "ଶୀଘ୍ର ଖାଇ ଦେ ନହେଲେ ପୋଲିସ୍ ଆସିବ, ଦୁଷ୍ଟାମୀ କରନା, ପୋଲିସ୍ ଧରି ନେଇଯିବ" ଭଳି ଶିହରୀତ ହୋଇଯାଏ ସମଗ୍ର ସଭା । କିନ୍ତୁ ସେଇ ପୋଲିସ୍ମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କିଛି ଏମିତି ହୃଦୟବାନ୍ ବ୍ୟକ୍ତି ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ସମଗ୍ର ପୋଲିସ୍ ସମାଜ ପାଇଁ ଗର୍ବ ଆଉ ଗୌରବର କାରଣ ହୋଇଥାନ୍ତି ।

ସେମିତି ଜଣେ ଉଦାର ହୃଦୟ ପୋଲିସ୍ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ କାହାଣୀ

ମୁମ୍ବାଇର ଏକ ସହର ତଳି ଅଞ୍ଚଳରେ ଗୋଟିଏ ଆନାରେ ମୀରା ମାଥୁର ନାମରେ ଜଣେ ମହିଳା କନେକ୍ଟବଲଙ୍କର ପୋଷ୍ଟିଂ ହୋଇଥାଏ । ନିଜର ପୋଷ୍ଟିଂ ଥିବା ଆନାରୁ କିଛି ଦୂରରେ ଘର ଭଡ଼ା ନେଇ ନିଜର ପରିବାର ସହିତ ରହୁଥିଲେ ମୀରା । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ସ୍କୁଟି ଧରି ଅଫିସ୍ ଯିବା ଆସିବା ଭିତରେ ସେ ଦେଖିଲେ ଜଣେ ମଧ୍ୟ ବୟସ୍କା ମହିଳା ରାସ୍ତା ଉପରେ ଠିଆ ହୋଇ ଭିକ୍ଷା ମାଗୁଛି, ମଇଳା କୋତରା ଶାଢ଼ୀ ଖଣ୍ଡେ ପିନ୍ଧି ଥିଲେବି ଶରୀରରେ ସୁସ୍ଥ ଥିଲା ପରି ଜଣା ପଡ଼ୁଛି

। ସେ କିଛି ଦିନ ପୁଣି ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲେ ତା'କୁ, ପଥଚାରୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କିଏ ଟଙ୍କାଟିଏ ଦି' ଟଙ୍କା ତାଙ୍କର ହାତରେ ପକାଇ ଦେଲା ବେଳେ ଆଉ କେହି ତାଙ୍କୁ "ବାଃ ଦୁର୍, ଦୁର୍" ବୋଲି ଝିଙ୍କାସି ଯାଉଛନ୍ତି, ତେବେ ମହିଳାଟିର ସେଥିପାଇଁ କିଛି ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ବହୁତ ଖରାପ ଲାଗିଲା ମୀରାଙ୍କୁ । ସେ ଭାବିଲେ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟିର କେହି ନିଜର ଲୋକ ନାହାଁନ୍ତି ବୋଧହୁଏ, ନହେଲେ ସୁସ୍ଥ ଶରୀରରେ ଏ ଭିକ୍ଷାବୃତ୍ତି ଭଳି ଘୃଣ୍ୟ ପେଷାକୁ ଆଦରି ନଥାନ୍ତା, ନିଜେ କିଛି କାମ ଧନ୍ଦା କରି ଚଳି ଯାଇଥାନ୍ତା । କେଜାଣି କାହିଁକି ତାଙ୍କ ମନରେ ଦୟା ଆସିଲା ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟି ପ୍ରତି । ସେଇ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟିକୁ କିଛି ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ମନରେ ସ୍ଥିର କଲେ । ପରଦିନ ଅଫିସ୍ ବାହାରିଲା ବେଳକୁ ଟିକିଏ ଆଗୁଆ ସମୟ ଥାଇ ବାହାରି ଆସିଲେ । ବାଟରେ ଠିଆ ହୋଇଥିଲା ସେଇ ଭିକାରୁଣୀଟି । ପୋଲିସ୍ ପୋଷାକ ପରିହୃତା ମୀରାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ତା' ପାଖରେ ଅଟକିଲା କ୍ଷଣି ଭୟରେ ସେଠାରୁ ଧାଇଁ ପଳାଇବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ହେଲା ସେ । ତା'କୁ ଅଭୟ ଦେଇ ଅଟକାଇ ଦେଲେ ମୀରା । କହିଲେ "ଶୁଣ ! ତମେ କ'ଣ ଚୋର ତହସର ହୋଇଛ ଯେ ମତେ ଦେଖୁ ଦୌଡ଼ି ପଲେଇ ଯାଉଛ? ମୁଁ ତୁମ ସହିତ ଦୁଇ ପଦ କଥା ହେବା ଲାଗି ଏଠାରେ ଅଟକିଛି । ସବୁଦିନେ ମୁଁ ଅଫିସ୍ ଗଲାବେଳେ ଆଉ ଆସିଲା ବେଳେ ତୁମକୁ ଏଠାରେ ଭିକ ମାଗିବାର ଦେଖେ, ତୁମେ ତ ବୟସ ଥିବା ଲୋକଟିଏ, ଦେଖିବାକୁ ମଧ୍ୟ ସୁସ୍ଥ ଦିଶୁଛ, ତେବେ ଏ ଭିକ୍ଷାବୃତ୍ତି କାହିଁକି? ତୁମେ ଚାହିଁଲେ ନିଜେ କିଛି କାମ ଧନ୍ଦା କରି ଚଳି ପାରନ୍ତି, ଏମିତି ଭିକ୍ଷା ମାଗିବାକୁ ତୁମକୁ ଖରାପ ଲାଗୁନି?" । ମୁହଁ ତଳକୁ କରି ଠିଆ ହେଲା ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟି, କହିଲା, "ଜଣେ ଲୋକଙ୍କ ଘରେ ଝାଡୁପୋଛା କରୁଥିଲି ଆଜ୍ଞା, ଥରେ ତାଙ୍କ ଘରୁ ଗୋଟିଏ ଦାମିକା ହାତଘଣ୍ଟା ଚୋରି ହୋଇଗଲା, ସେମାନେ ମତେ ଚୋର ଧରିଲେ, ମୁଁ ଯେତେ କହିଲି ମୁଁ ନିର୍ଦୋଷ ବୋଲି ମୋଟେ ବିଶ୍ୱାସ କଲେନି, ସିଏ କୁଆଡ଼େ କୋଉ ଗୁଣିଆକୁ ପଚାରିଥିଲେ ଆଉ ସେ କହିଥିଲା ତୁମ ଘର ଚାକରାଣୀ ଘଣ୍ଟାଟି ନେଇଛି ବୋଲି, ମୋର ତ ଘରଦ୍ୱାର କିଛି ନାହିଁ ମା', ତାଙ୍କ ଘଣ୍ଟା ନେଇ ମୁଁ କ'ଣ କରିଥାନ୍ତି? ମୋ କଥାରେ ସେମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ ହେଲାନି, କାଠ ଫାଳିଆରେ ପିଟି ପିଟି ମତେ ଦରମା କରି ବାହାରକୁ ଫିଙ୍ଗିଦେଲେ, ଅନେକ ଦିନ ପଡ଼ି ରହିଲି ମୋ ଖୋଲିରେ, ଚୋରାଣୀ ବୋଲି ବଦନାମ୍ ହେବାରୁ ଆଉ କେହି କାମ ଦେଲେନି, ଘରଭଡ଼ା ଦେଇ ନ ପାରିବାରୁ ଖୋଲିରୁ

ବାହାର କରିଦେଲା ଖୋଲି ମାଲିକ, ସେଇଦିନୁ ମୁଁ ଏଇ ରାସ୍ତା କଡ଼ରେ ପଡ଼ିଛି, ଭିକ୍ଷା ମାଗି ଚଳୁଛି ।" ମୀରା ମାଥୁର ଅବାକ୍ ହୋଇ ଚାହିଁ ରହିଥିଲେ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟିର ମୁହଁକୁ । ତା' ଆଖିରୁ ଧାର ଧାର ଲୁହ ବୋହି ଯାଉଥିଲା, ଲୁଗାକାନିରେ ଲୁହ ପୋଛି ସେ ଠିଆ ହେଲା ।

କାହିଁକି କେଜାଣି ମୀରା ମାଥୁରଙ୍କର ମନ କହୁଥିଲା ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟି ସତ କହୁଛି ବୋଲି, ସେ ତା'କୁ କହିଲେ, "ମୁଁ ଯଦି ତମକୁ କିଛି କାମ ଦିଏ, ତମେ କରିବ? ମୋର ଦୁଇଟି ଛୋଟ ଛୋଟ ପିଲା ଅଛନ୍ତି, ତାଙ୍କ ଦେଖାଶୁଣା କରିବ, ମୋ ଘରେ ରହିବ, ଖାଇବ, ତମର ଉପଯୁକ୍ତ ପାରିଶ୍ରମିକ ଦେବି ମୁଁ, ତୁମେ ଯଦି ମୋ କଥାରେ ରାଜି, ତେବେ ମୁଁ ଅଫିସରୁ ଫେରିବା ବେଳକୁ ତୁମେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହିଥିବ, ମୁଁ ତମକୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ ଯିବି ଆମ ଘରକୁ । ତମେ ଭାବି ଚିନ୍ତି ଠିକ୍ କର, ସନ୍ଧ୍ୟା ଯାଏଁ ସମୟ ଅଛି ତମ ହାତରେ ।" ଏତିକି କହି ଅଫିସ ବାହାରି ଗଲେ ମୀରା ।

ଅଫିସରୁ ଫେରିବା ବେଳକୁ ସନ୍ଧ୍ୟା ସାତଟା । ମଇଲା ପୁଟୁଲିଟିଏ ହାତରେ ଧରି ଠିଆ ହୋଇଥିଲା ଭିକାରୁଣୀଟି । ମୀରାଙ୍କୁ ଦେଖି ପାଖକୁ ଆସିଲା, ହାତ ଯୋଡ଼ି କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି କହିଲା "ଆପଣ ଦେବୀଟିଏ ମେମସାର୍ । ଏଇ ନର୍କରୁ ଉଦ୍ଧାର କରି ମୋତେ ସମ୍ମାନର ଜୀବନ ଜିଇଁବାକୁ ଦେବେ । ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ରଣ ସାରା ଜୀବନ ମନେ ରଖିବି, କେବେ ବି ଆପଣଙ୍କ ଭରସା ଭାଙ୍ଗିବିନି ।"

ଘରେ ପହଞ୍ଚି ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟିକୁ ଆଗ ଗାଧୁଆପାଧୁଆ କରି ସଫାସୁତୁରା ହୋଇ ଆସିବାକୁ ନିଜର ଘରେ ଥିବା ବାହାର ଶୌଚାଳୟକୁ ପଠାଇ ତା' ପାଇଁ ଲୁଗାପଟାର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରିବାକୁ ଚାଲିଗଲେ ମୀରା । ଗାଧୁଆପାଧୁଆ ସାରି ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟି ଘର ଭିତରକୁ ଆସିଲାବେଳକୁ ତା'ର ହୁଲିଆ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇ ସାରିଥିଲା । ମୀରାଙ୍କର ଅନୁମତି ନେଇ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ କାମରେ ଲାଗିଗଲା ସେ । ଜଣେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ଘରୁଆ ଘରର ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟି ପରି ଘଣ୍ଟାଏ ଭିତରେ ଘରଦ୍ବାର ସଫା ସୁତୁରା କରି ସାରି, ମୀରାଙ୍କୁ ପଚାରିବା ପରେ ରାତି ପାଇଁ ରୋଷେଇ ବାସ ଆରମ୍ଭ କରି ଦେଲା ସେ । ମୀରା ମାଥୁର ଅବାକ୍ ହୋଇ ଚାହିଁ ରହିଥିଲେ ତା'କୁ, ଏଇ ଘଣ୍ଟାଏ ଆଗରୁ ସେ ରାସ୍ତାରେ ଠିଆ ହୋଇ ଭିକ୍ଷାବୃତ୍ତି କରୁଥିବା ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟି ଭଳି ଆଦୌ ଦିଶୁ ନଥିଲା ସେ । ନିଜର ନାମ 'ପାର୍ବତୀ' ଆଉ ଦିନେ ତା'ର ଭରାପୁରା ପରିବାରଟିଏ ଥିଲା ବୋଲି ମୀରାଙ୍କୁ କହିଥିଲା ସେ

। ପିଲାମାନଙ୍କ ସହିତ ପାର୍ବତୀର ପରିଚୟ କରେଇ ଦେଇ ମୀରା କହିଥିଲେ “ଇଏ ପାର୍ବତୀ ମାଉସୀ, କାଲିଠାରୁ ତୁମ ମାନଙ୍କର ସବୁ ଦାୟିତ୍ବ ତାଙ୍କର, ତୁମର ଯାହା ଦରକାର ହେବ ତାଙ୍କୁ କହିବ, କେହି ତାଙ୍କୁ ହଇରାଣ କରିବନି ।” ପିଲାମାନେ ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ଆଦରି ଗଲେ ପାର୍ବତୀ ମାଉସୀଙ୍କୁ, ପାର୍ବତୀ ମଧ୍ୟ ନିଜର ସେବା ଶୁଶ୍ରୁଷାରେ, ନିଜର ଆପଣାପଣରେ ବାନ୍ଧି ପକାଇଥିଲା ସମସ୍ତଙ୍କୁ । ଏବେ ମୀରା ମାଥୁର ମଧ୍ୟ ନିଜ ଘରର କୌଣସି ଜିନିଷ ତାଲାବନ୍ଦ କରି ରଖୁ ନଥିଲେ, ପାର୍ବତୀ ଉପରେ ତାଙ୍କର ଅଖଣ୍ଡ ବିଶ୍ୱାସ ଆସି ଯାଇଥିଲା ।

ଦିନ ଗଢ଼ି ଚାଲିଥାଏ । ଦିନେ ଅଫିସରୁ ଫେରି ମୀରା ଦେଖିଲେ ପାର୍ବତୀର ମୁହଁଟି ଶୁଖିଲା ଦିଶୁଛି, ଆଖିରେ ଲୁହର ଦାଗ ସୁସ୍ପଷ୍ଟ, କାରଣ ପଚାରିବାରୁ କଥାକୁ ବାଆଁରେଇ ଦେଲା ପାର୍ବତୀ । ମୀରାଙ୍କର ପୁଲିସିଆ ମନ, ସନ୍ଦେହ ହେଲେ ଦୂର ନହେବା ଯାଏଁ ଥୟ ହୋଇ ବସି ପାରିବେନି, ତେଣୁ ବାରମ୍ବାର କରି ଖୋଳତାଡ଼ କରି କାରଣଟି ଆଦାୟ କରିନେଲେ ପାର୍ବତୀ ପାଖରୁ । ସେ ଥିଲା ଆହୁରି ଏକ ଦୁଃଖଦାୟକ କାହାଣୀ । ପାର୍ବତୀର ସ୍ୱାମୀ ମହେଶ୍ୱର ଲାଇନ୍ ମ୍ୟାନ ଭାବରେ କାମ କରୁଥିଲା ଇଲେକ୍ଟ୍ରି ଡିପାର୍ଟମେଣ୍ଟରେ । ଦୁଇ ପୁଅ ରାଘବ ଆଉ ଉଦୟଙ୍କୁ ନେଇ ସୁଖୀ ସଂସାର ଥିଲା ପାର୍ବତୀର, ହେଲେ ଦଇବ ସହିଲାନି, ଦିନେ ଲାଇନ୍ ଖୁଣ୍ଟରେ ଚଢ଼ି କାମ କରୁଥିବା ବେଳେ କରେଣ୍ଟ ଲାଗି ମରିଗଲା ମହେଶ୍ୱର । ପାର୍ବତୀ ମୁଣ୍ଡରେ ଆକାଶ ଛିଣ୍ଡି ପଡ଼ିଲା । ଅଶିକ୍ଷିତା ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟି ଉପରେ ପଡ଼ିଲା ପରିବାରର ବୋଝ । ପରଘରେ ବାସନମାଜି କାମଧନ୍ଦା କରି ସେ ପାଳିଲା ଦୁଇ ପୁଅଙ୍କୁ । କମ୍ପାନୀରୁ ମିଳିଥିବା ପଇସାରେ ପାଠ ପଢ଼େଇଲା ସେମାନଙ୍କୁ । ପିଲାଏ ପାଠ ପଢ଼ି ବଡ଼ ମଣିଷ ହେଲେ, ବଡ଼ ପୁଅ ରାଘବ ସେଲ୍ସ ଟ୍ୟାଙ୍କୁ ବିଭାଗରେ କିରାଣୀ ଚାକିରୀ କଲା ଆଉ ସାନପୁଅ ଉଦୟ ବସ୍ କଣ୍ଟକ୍ଟର ହେଲା । ଦୁଇ ଭାଇ ଯାକ ବାହାସାହା ହୋଇ ଯିଏ ଯାହାର ସଂସାର କଲେ, ନିଜ ନିଜ ମଧ୍ୟରେ ମନାନ୍ତର ହୋଇ ଯିଏ ଯାହାର ପରିବାର ଧରି ଚାଲିଗଲେ ବାହାରକୁ, ହେଲେ ମାଆ କଥା କେହି ଭାବିଲେନି କି ତା’କୁ କେହି ସାଥରେ ନେଲେନି । ବିଚରା ସ୍ୱାମୀ ହରା ପାର୍ବତୀ ପୁତ୍ରମାନଙ୍କୁ ହରେଇ ପୁଣି ଥରେ ଏକା ହୋଇ ଗଲା ଦୁନିଆରେ । ମୁଣ୍ଡ ପିଟି କାନ୍ଦି ବୋବେଇ ଥିରି ହୋଇ ରହିଲା, ପୁଣି ପରଘରେ ବାସନମାଜି କାମଧନ୍ଦା କରି ଚଳିଲା, ଶେଷରେ ଭିକ ମାଗିଲା । ପୁଅମାନଙ୍କର ଠାଆ ଠିକଣା ବି ଜଣା ନଥିଲା ତା’କୁ । କୁଆଡ଼େ ଯାଇଥାନ୍ତା ସିଏ, କାହାକୁ କହିଥାନ୍ତା ନିଜର ଦୁଃଖ? ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମି ଜନ୍ମ ଦେଇଥିଲା,

କଷ୍ଟ ସହି ମଣିଷ କରିଥିଲା, ସେମାନେ ତ ତା'କୁ ଦୁନିଆର ଠୋକର ଖାଇବାକୁ ଫିଙ୍ଗିଦେଇ ଚାଲିଗଲେ, ଆଉ କାହା ଉପରେ ଭରସା କରିଥାନ୍ତା ସିଏ?

ପାର୍ବତୀର ଦୁଃଖ କାହାଣୀ ଦୋହଲାଇ ଦେଲା ମୀରା ମାଥୁରଙ୍କର ମନକୁ । ସେ ଭାବିଲେ ଦୁନିଆଟା କେଡ଼େ ସ୍ୱାର୍ଥପର, ଏଠି ନିଜର ଜନ୍ମକଲା ମାଆକୁ ବି ଫୋପାଡ଼ି ଦେଇ ଯାଉଛନ୍ତି ପୁଅମାନେ ! କେତେ ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ସହି ପାର୍ବତୀ ପୁଅ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ମଣିଷ କଲା, ସେମାନେ ତା' ପ୍ରତି ଏମିତି ଅନ୍ୟାୟ ଅବିଚାର କରି ନିଜେ ସୁଖରେ ଦିନ କାଟୁଛନ୍ତି? ନା' ନା' ଏମିତି ଅନ୍ୟାୟ ହେବାକୁ ଦେବେନାହିଁ ସେ ପାର୍ବତୀଙ୍କ ସାଥରେ । ସେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ନ୍ୟାୟ ଦେବାକୁ ପୋଲିସ୍ ଡିପାର୍ଟମେଣ୍ଟରେ ଚାକିରୀ କରିଛନ୍ତି ଅଥଚ ତାଙ୍କ ଆଖି ଆଗରେ ଏଇ ଦୁଃଖୀନୀ ମାଆଟିକୁ ନ୍ୟାୟ ଦେଇ ପାରିବେନି? ତେବେ କ'ଣ ଲାଭ ତାଙ୍କର ପୋଲିସ୍ ଚାକିରୀ କରି? ପାର୍ବତୀଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ପୁଅମାନଙ୍କ ଠିକଣା ପଚାରିଲେ, ସେ କେବଳ ତାଙ୍କ ପୁଅ ମାନଙ୍କ ନାମ ଏବଂ ସେମାନେ କାମ କରୁଥିବା ଅଫିସର ନାମ ଜାଣନ୍ତି ଆଉ ପନ୍ଦର ବର୍ଷ ହେଲାଣି ତାଙ୍କ ସହିତ ପୁଅ ମାନଙ୍କର କୌଣସି ଯୋଗାଯୋଗ ନାହିଁ ବୋଲି କହି କାନ୍ଦି ଉଠିଲେ । ମୀରା ମାଥୁର କିନ୍ତୁ ମନେ ମନେ ପଣ କରିଥିଲେ ଯେ ଯେମିତି ହେଉ ସେ ପାର୍ବତୀଙ୍କ ପୁଅ ମାନଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚୟ ମିଳାଇ ଦେବେ ପାର୍ବତୀଙ୍କ ସହିତ ଆଉ ତାଙ୍କ ମଣିଷ ପଣିଆର ପରିଚୟ ଦେବେ ।

ନିଜ ଅଫିସ୍‌ରେ ଯାଇ ନାସିକ୍‌ର ଡିଜିଙ୍କୁ ଏଇ ସନ୍ଦର୍ଭରେ ମେଲ୍‌ଟିଏ ଲେଖିବା ସହ ସୋସିଆଲ୍ ମିଡ଼ିଆରେ ଭାଇରାଲ୍ କରିଦେଲେ ଏଇ ସମ୍ବେଦନଶୀଳ ଘଟଣାଟିକୁ । ଭାଇରାଲ୍ ହୋଇଥିବା ମେସେଜ୍ ଏବଂ ପୋଲିସ୍‌ର ତନାଘନା ଅନୁସନ୍ଧାନ ପରେ ମିଳିଥିଲେ ପାର୍ବତୀଙ୍କର ଦୁଇ ପୁଅ ଯାକ । ନିଜ କୃତକର୍ମର ଅନୁତାପ କରିବା ସହିତ ସସମ୍ମାନେ ପାର୍ବତୀଙ୍କୁ ନେଇ ଯାଇଥିଲେ ସେମାନଙ୍କ ସାଥରେ ବାକୀ ଜୀବନ ଭଲରେ ରକ୍ଷଣାବେକ୍ଷଣ କରିବାର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇ । ଦେଶର ସବୁ ପ୍ରମୁଖ ସମ୍ବାଦପତ୍ରରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା ପୋଲିସ୍ କନେଷ୍ଟବଲ ମୀରା ମାଥୁରଙ୍କ ମଣିଷ ପଣିଆର କଥା । ସମସ୍ତେ ବାଃ ବାଃ କରିଥିଲେ ମୀରା ମାଥୁର ଆଉ ସୋସିଆଲ୍ ମିଡ଼ିଆର ଏମିତି କାର୍ଯ୍ୟ କଳାପକୁ । ପାର୍ବତୀ ଖୁବ୍ ଆଶୀର୍ବାଦ କରିଥିଲେ ମୀରା ମାଥୁର ଆଉ ତାଙ୍କ ସନ୍ତାନ ମାନଙ୍କୁ ॥

ବାପା ଆଜି ସ୍କୁଲ ଯିବିନି

ଗୋପୀ କିଷନ ପରିଡ଼ା

ମୁହଁ ସଞ୍ଜରେ ମେଘର ଛାଇଣୀ ଘୋଟି ଆସିଥିଲା । ପୁରୀ ବେଳାଭୂମିରେ କୁଡ଼େଇ ହୋଇପଡ଼ିଥିଲା କୁହୁଡ଼ିର ଚାନ୍ଦର ଆଉ ତା' ସହିତ ଅତୀତର ବୁକୁଫଟା ସ୍ମୃତି । ରକ୍ତଭିଜା ସ୍ମୃତିର ପୃଷ୍ଠା ଲେଉଟି ଯାଉଥିଲା ଆଖି ଆଗରେ । ଶୋଇପଡ଼ିଛି ସଞ୍ଜବତୀ ଏକ ଭଙ୍ଗା ଚଉରାମୂଳେ । ସ୍ମୃତିର ପରଦା ଆଡ଼େଇ ୫ ବର୍ଷର ଅତୀତକକୁ ଫେରି ଯାଇଛି ସେ...

ଶୀତୁଆ ସକାଳରେ ଗରମା ଗରମ ତା' ସାଙ୍ଗକୁ ବିସ୍କୁଟ ଆଣି ଥୋଇଦେଲେ ଟେବୁଲ ଉପରେ ।

- "କାହିଁ ତୁ ଉଠିବୁ ଏଯାଏ?"

- "ବାପା ପ୍ଲଜ, ଆଜି ସ୍କୁଲ ଯିବିନି । ଶୋଇବାକୁ ଚାହୁଁଚି ।"

ସ୍ନେହଭରା ତୁମାଟେ ଦେଇକି କୋଳକୁ ଭିଡ଼ିଆଣିଲେ, ଆଉ ଧୀରେ ଧୀରେ ମସକଲ କେଶକୁ ଆଉଁଶି ଆଉଁଶି ଜଙ୍ଗ ଉପରେ ଥାପି ଦେଲେ ।

- "ଆଜି ହୁଏତ ତୋ ମା' ଥିଲେ ତୋତେ ଏମିତି ସକାଳୁ ଉଠାଇ ସ୍କୁଲ ପଠାଇଥାନ୍ତା ।"

- ନିଦକୁ ବିଛଣା ଉପରେ ଫୋପାଡ଼ି ଦେଇ ରାଗ ଗରଗର ହୋଇ ବିଛଣାରୁ ଉଠିଗଲା କୁନି ଝିଅଟି ।

ଯାଉ ଯାଉ ଟିକେ ରହିଗଲା ! "ଜନ୍ମ କରି ମୋତେ ଏକୁଟିଆ ଛାଡ଼ି ଯେତେବେଳେ ପଳେଇ ଗଲା, ଏ ମାସର ଝିଅ ବାବଦରେ କେତେ ଭବିଷ୍ୟ ଯେ? ତା'କଥା ମତେ ଆଉ ଜମା କହିବନି ।"

ଏ ବର୍ଷର ଝିଅର ଏମିତି ପରିପକ୍ୱ ଭାଷା ବିଷ ଉଗାଳିଲା ପରି ଲାଗୁଥିଲା । ପ୍ରେମ ବିବାହ କରିଥିଲେ ଅଳକାକୁ । ଦୁହେଁ ଜଗନାଥଙ୍କୁ ସାକ୍ଷୀରଖି ବିବାହ ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ଯାଇଥିଲେ । ପୁଲରୁ ଭଅଁର ଉଡ଼ିଯିବା ଭଳି ଝିଅକୁ ଜନ୍ମଦେଇ ସେ ତା' ବାଟ କଟିନେଇଥିଲା ଓ ଅନ୍ୟ ଜଣକୁ ବିବାହ କରି ସଂସାର କରିଥିଲା । ବାପ ଓ ମା'ର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦାୟିତ୍ୱ ଓ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସବୁ ହିଁ ତା' ଉପରେ । ବେଳେବେଳେ ବିତୃଷ୍ଣା ଭାବ ଆସେ, ହେଲେ ସବୁ ଏଡ଼େଇଯାଏ କେବଳ କୁନି ଅଧରର ହସ ଟିକକ ପାଇଁ । ମା'ର ଅଭାବ ତାକୁ ସମୟ ଚକରେ ପେଶୀ ପରିପକ୍ୱର ସ୍ୱାଦ ଚଖେଇ ସାରିଥିଲା । ଆଖିରୁ ନିଦ ଛାଡ଼ିନଥିଏ । ଦାନ୍ତ ଘଷି, ଗାଧୋଇବାକୁ ବାହାରିଗଲା ଝିଅଟି । ମାର୍ଗଶିର ମାସର ଶୀତୁଆ ସକାଳ । ସେଥିପାଇଁ ଆଗୁଆ ଗରମପାଣି କରି ରଖିଦେଇଥିଲେ ସେ । କେବେ ମା'ର ଅନୁଭବ ହବାକୁ ଦେଇ ନାହାନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ କୁଣ୍ଡେଇ ତାଙ୍କ ପେଟ ଉପରେ ନ ଶୋଇଲେ ତାକୁ ନିଦ ହୁଏନି । ବେଳେ ବେଳେ ଭୋରୁ ଭୋରୁ ଦଲକାଏ ମୁତିଦିଏ ଆଉ ସେଇ ମୁତରେ ବାପ ଝିଅ ଦୁହେଁ ଥୁରୁଥୁରୁ ହୁଅନ୍ତି ଆଉ ମୁତର ଗନ୍ଧରେ (ନା ନା ବାସ୍ନାରେ) ପରିତୃପ୍ତ ହୁଏ ବାପର ମନ ।

ଗାଧୋଇ ସାରି ସଜବାଜ ହୋଇସାରିଲା ବେଳକୁ ବାପା ଟିଫିନ ସଜାଡ଼ି ନାହାନ୍ତି । ଧେତ !! ସଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ବାପାଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଯାଇ ହାତ ଲଗେଇ ବସିଲା ଝିଅ । କୌଣସି କାମରେ ବାପ ଝିଅ ଦୁହେଁ ଦୁହେଁଙ୍କୁ ପଛୁଆ ନ ପେଲିଲେ, କାମ ଆଗକୁ ବଢ଼େନି । ୯.୩୦ ବାଜିଲାଣି, ଶୀଘ୍ର ଯାଇ ସ୍କୁଲରେ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ହେବ । କିନ୍ତୁ ଶୀତୁଆ ସକାଳରେ ଆଉଟିକେ କମଳ ଘୋଡ଼େଇ ଶୋଇବାର ଅଭିଳାଷୀ ଝିଅର ନିଦୁଆ ଆଖିରୁ ଜଣାପଡୁଥିଲା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ । ଗାଡ଼ିରେ ବସୁ ବସୁ ଝିଅ କହୁଥାଏ, "ବାପା ଆଜି ମୁଁ ସ୍କୁଲ ଯିବିନି, ଶୋଇବି ।" ନିତିଦିନିଆ ଅବଶ୍ୟ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ଏମିତି ନାଟକ ସହିତ ଅବଗତ ବାପା ତାକୁ ସ୍କୁଲ ଅଭିମୁଖେ ନେଇକି ଗଲେ । ଯାଉଯାଉ ବାଟରେ ତା'ର ମାମୁଁ ଦେଖା ହୋଇଗଲେ ଆଉ ସେ ତାକୁ ନେଇ ଗଲେ ଛାଡ଼ିବାକୁ । ଗାଡ଼ି ବଦଳ ବେଳେ ସେ କାତରଭରା ଚାହାଣୀରେ ପୁଣି କହିଲା, "ବାପା ମୁଁ ଆଜି ସ୍କୁଲ ଯିବିନି, ଆଉ ଟିକେ ଶୋଇବି ।"

ସ୍ନେହବଳା ତୁମ୍ଭନଟିଏ ଦେଇ ବାପା ତାକୁ ମାମୁଁ ସହିତ ବାଟେଇ ଦେଇ ନିଜ କାମରେ ବାହାରି ଗଲେ । ୧୧ଟା ବାଜିଲାଣି ଝିଅକୁ ଆଣିବାକୁ ହେବ, ହେଲେ କାମ ବ୍ୟସ୍ତତାରୁ ଯାଇପାରିଲେନି । ନିଜ ବନ୍ଧୁକୁ ଅର୍ଥାତ ଝିଅର ମାମୁଁକୁ ମେସେଜ କରି କହିଦେଇଥିଲେ । ପ୍ରେସରୁ କାମ ସାରି ଫେରିଲା ବେଳକୁ ୧ଟା ବାଜିଯାଇଥିଲା । ହଠାତ ମନେପଡ଼ିଲା କି ଝିଅ ଆସିଯାଇଥିବ ଆଉ ଘରେ ଖାଇବାକୁ କିଛି ନାହିଁ । ଭୋକରେ ଥିବା ହେଲେ ଆଜି ରାଗିକି ସ୍କୁଲ ଯାଇଥିଲା ତେଣୁ ତା' ପାଇଁ ଚଟପଟି ଆଉ କାବୁଲି ଭଜା ନେଇକି ଯିବ, ତାକୁ ଭାରି ପସନ୍ଦ । ଘରେ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ଘଣ୍ଟାଏ ଲାଗିଯିବ ବୋଧହୁଏ ! ଏ ଯେଉଁ ଟ୍ରାଫିକ୍ ଜିଡ଼ ହେଲାଣି, କହୁ କହୁ ଫୋନ ହଠାତ ବାଜି ଉଠିଲା । ବାରମ୍ବାର କଲ ଆସିବାରୁ ଗାଡ଼ି ପାଖ କରି ଫୋନ ଉଠାଇଲା । ଫୋନ ଆର ପାଖରୁ ଶୁଣା କଥା ବ୍ୟସ୍ତ କରିପକାଉ ଥାଏ । ଅଜଣା ଏକ ଭୟରେ ଥରି ଉଠିଲା ତାଙ୍କ ଛାତି । ହାତର କମ୍ପନ ଆଉ ଆଖିର ଅଶ୍ରୁଧାର ସୁତେଇ ଦେଉ ଥିଲା ତାଙ୍କ ଅସହାୟତା । କ୍ୟାପିଟାଲ ହସ୍ତିଚାଲ ଆଡ଼କୁ ଗାଡ଼ିର ଗତି ବଢ଼ିଚାଲିଲା....

ମନ ଭିତରେ ଅନେକ ଆଶଙ୍କା ଓ ଭୟ । ଗାଡ଼ି ଚଳେଇବାକୁ ହାତ ଥରୁଥାଏ । ଯଥାକଥା ହସ୍ତିଚାଲ ପହଞ୍ଚି ଗଲେ ସେ । ଆଗରୁ ପହଞ୍ଚି ଯାଇଥିଲେ ତାଙ୍କ ବନ୍ଧୁ ଜଣକ । କ'ଣ ହୋଇଛି କିଛି ବୁଝିବା ଆଗରୁ କଇଁ କଇଁ ହୋଇ କାନ୍ଦି ଉଠିଲେ ସେ । ସବୁ କେମିତି ଗୋଟେ ସେକେଣ୍ଡରେ ବିତି ଯାଉଥିଲା । ସେ ସବୁକୁ ବୁଝିବା ଏତେ ସହଜ ନ ଥିଲା ତାଙ୍କ ପକ୍ଷେ । ନିଜ ଝିଅର ରକ୍ତଭିଜା ସ୍କୁଲ ବ୍ୟାଗ ଦେଖି ଗନ୍ଧାର ସ୍ଵରରେ ପଚାରିଲେ, "କ'ଣ ହୋଇଛି ମୋ ଝିଅର?"

ସବୁ ଶବ୍ଦର ପାହାଡ଼ର ବୁକୁଡେଦି ଲେଉଟାଣି ଫେରି ଆସିବା ପରି ନିରୁତ୍ତର ଥିଲେ ବନ୍ଧୁ ଜଣକ । ପାଖରେ ଠିଆହୋଇଥିବା ନର୍ସଙ୍କ କହିବା ଅନୁଯାୟୀ ତାଙ୍କର କୁନି କୋମଳ ଫୁଲଟି ରାସ୍ତାର ବ୍ୟତିକ୍ରମ ଗାଡ଼ିଚାଲନା ଯୋଗୁଁ ଚକଟି ହୋଇଯାଇଛି । ଆଉ ସେ କେବେ ଫେରି ପାରିବନି ତାଙ୍କ ସକାଳର ହସକୁ । ଆକାଶର ମେଘ ଯେମିତି ଲୁହ ହେଇ ବହିଯାଉଥିଲା; ବିଜୁଳିର ଚମକ ପରି ମୁହଁ ତାଙ୍କର ନାଲି ହେଇଉଠିଥିଲା । ଗର୍ଜନ କରିଉଠୁଥିବା ହୃଦୟର ନଇସବୁ ବନ୍ଧ ଭାଙ୍ଗି ଆଗକୁ ବଢ଼ି ଚାଲିଥାଏ । କାନରେ ବାରମ୍ବାର ଗୁଞ୍ଜରିତ ହୋଇ ଉଠୁଥାଏ ସକାଳର ଶେଷ କଥା ପଦକ, "ବାପା ଆଜି ମୁଁ ସ୍କୁଲ ଯିବିନି, ଶୋଇବି ।" ଆଜି ଚୀର ନିଦ୍ରାରେ ଶୋଇଗଲା ।

ଡାକ୍ତର ସବୁ କାଗଜକୁ ତଦାରଖ କରି ଶବ ବ୍ୟବହେଦ ପାଇଁ ଲେଖିଦେଲେ; ପୋଲିସ ବି ତାଙ୍କ କାମ ସାରି ଚାଲିଗଲେ । ନୂଆ ଗ୍ରାଫିକ ନିୟମ ଅନୁସାରେ ସହରରେ ଶୃଙ୍ଖଳା ଆଣିବା ସରକାରଙ୍କ ପଦକ୍ଷେପକୁ ଦିନେ ସମାଲୋଚନା କରୁଥିଲେ ସମସ୍ତେ । ଆଜି ସେଇ ଉଦ୍ଧତ ବର୍ଗର ଜଣେ ଯୁବକ ସାପ ପରି ଗାଡ଼ି ଚଳାଇ ଆସୁଥିବାବେଳେ ତାଙ୍କ ଝିଅକୁ ଧକ୍କା କରିଥିଲା ଆଉ ସେ ବି ପୁଣି ରାସ୍ତାରେ ୪ ହାତ ଭିତରକୁ । ପାଦଚଲାଳୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଅସୁରକ୍ଷିତ ଏ ସହରରେ ସେ କେମିତି ଛାଡ଼ିପାରିଲେ ତାଙ୍କ ଝିଅକୁ ଏକା !! ଆଉ ସେତେବେଳେ କ'ଣ କରୁଥିଲେ ତାଙ୍କ ପରମ ଆରାଧ୍ୟ ଜଗନ୍ନାଥ । ସେ କ'ଣ...

ପୁଷ୍କରିଣୀର ଛିର ପାଣିକୁ ସ୍ପର୍ଶକଲେ ଯେମିତି ପାଣି ଚହଲିଯାଏ ଏବଂ ନିଜର ପ୍ରତିବିମ୍ବ ଆଉ ଦେଖାଯାଏନି, ସେମିତି ଏଇ ଟୋପାଏ ଲୁହ ଝରି ପଡ଼ି ସ୍ମୃତିର ପାଣି ଚହଲି ଗଲା । ସବୁ ଝାସ୍ତା ଦିଶିଲା....

ଅବଚେତନ ମନ ଭିତରୁ କିଛି ଫର୍ଦ୍ଦ ହଟିଗଲା । ଆଜି ବିତିଯାଇଛି ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ । ଏଇ ସ୍ବର୍ଗ ଦ୍ବାରରେ ଜାଳି ଦେଇଥିଲେ ତାଙ୍କ ଭିତରେ ଗଢ଼ିଉଠିଥିବା ମାତୃତ୍ବକୁ, ଦାଇତ୍ବବାନ ପିତାକୁ । ଉଇଁଲା ସଞ୍ଜ ମାଡ଼ି ଆସୁଥାଏ । ତର ତର ହୋଇ ଉଠି ଆସିଲେ ସମୁଦ୍ର କୂଳରୁ । କିଛି ସମୟ ଠିଆ ହୋଇ ରହିଲେ ସ୍ବର୍ଗଦ୍ବାର ଜୁଇ ପାର୍ଶ୍ବରେ । କାଲିପରି ସବୁ ନୀତି ଉଠୁଛି ଆଖି ଆଗରେ । ମମତାର ମଧୁର ବିନ୍ଦୁ ଏଇଠି ପାଉଁଶ ହୋଇଯାଇଥିଲା ସେଦିନ । କୋହର ବନ୍ଧି ଉଛୁଳା ନଈକୁ କେତେ ଯେ ସମ୍ଭାଳିବ? ମାଡ଼ି ଆସୁଥିବା କୋହକୁ ବାନ୍ଧି ରଖି ସେ ଶ୍ରୀମନ୍ଦିର ଆଡ଼କୁ ଚାଲିଲେ...

ବାନ୍ଧବୀ

ତୃପ୍ତି ରଞ୍ଜନ ଦାସ

ବେଳେ ବେଳେ ମାଟିରେ ଥିବା ମଣିଷ ଆକାଶର ଜହ୍ନକୁ ଦେଖି, ଅତ୍ୟନ୍ତ ଭାବବିହ୍ୱଳିତ ହୋଇ କୁହେ, "ଏ ଜହ୍ନ ମୋର, ଏ ଜହ୍ନ.. ମୋ ପ୍ରେମିକା ।" କିନ୍ତୁ ବଡ଼ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ସେ ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରେ ନାହିଁ, ଜହ୍ନ କେବଳ ଆକାଶର ବୋଲି । ମୁଁ ଏ ପୃଥିବୀ ପୃଷ୍ଠରେ ରହି, ଜହ୍ନ ପାଇଁ ଯେତେ ଲୁହ ଗାଡ଼ାଇଲେବି ଆଉ ଯେତେ ଲହୁ ଲୁହାଣ ହେଇ କବିତା ଲେଖିଲେ ବି, ସେ କେବେହେଲେ ଆକାଶରୁ ଖସି ଆସିବ ନାହିଁ । କାରଣ ସେ ଆକାଶର ପ୍ରେମିକା, ଆକାଶ ସହ ତା'ର ଜନ୍ମ ଜନ୍ମର ସମ୍ପର୍କ । ତଥାପି କେଉଁଠି ନା କେଉଁଠି ମୋ ମନରେ ବିଶ୍ୱାସ ଥାଏ, ମୋ ପ୍ରେମରେ ଅଛି ମହାକାଳର ଶକ୍ତି, ମୋ ପ୍ରେମ ଏକ ସାଧନା.. ହଁ ଜହ୍ନ ବି ଦିନେ ଚାଲିଆସିବ ପୃଥିବୀ ପୃଷ୍ଠକୁ ।

ଠିକ୍ ସେଦିନ ରଞ୍ଜି ପାଇଁ ମୋ ମନରେ ବସା ବାନ୍ଧିଥିଲା ପ୍ରେମର ଅମୃତ ଭାବନା । ରଞ୍ଜି ମୋର ସବୁଠୁ ଭଲ ସାଙ୍ଗ ଥିଲା । ହେଲେ ସେହି ବନ୍ଧୁ ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ବଧୂଟିଏ ଦେଖି ବସିଥିଲି । ଅନେକ ଥର ଚେଷ୍ଟା କରିଛି ରଞ୍ଜିକୁ କହିଦେବି ମୋ ମନ ତଳର କଥା, ହେଲେ ଅଟକି ଯାଇଛି ତା' ମୋ ଭିତରେ ତିଆରି ହୋଇଯାଇଥିବା ବନ୍ଧୁତ୍ୱର ସୁରମ୍ୟ ସେତୁଟିକୁ ଦେଖି । ରଞ୍ଜିର ହୃଦୟ ବିଶାଳ ଆଉ ଦରଦୀ ବି । ସମ୍ପ୍ରାନ୍ତ ପରିବାରର ଝିଅଟିଏ ସେ, ଆଉ ତାଙ୍କ ବାପାଙ୍କର, ଭାରତର ପ୍ରାୟ ସବୁ ସହରରେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ପଞ୍ଚତାରକା ହୋଟେଲ ଅଛି । ପିଲାଦିନୁ ପ୍ରାରୁଣ୍ୟ

ଭିତରେ ବଢ଼ୁଥିବା ରଶ୍ମିର କଥାବାଉଁ, ବେଶ ପୋଷାକ ଆଉ ଚାଲିଚଳନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ମଧ୍ୟବିତ୍ତ ପରିବାରର ଜୀବନଶୈଳୀ ପରି ଲାଗେ । ଭୋକିଲା ଛୁଆ, ପାଗଳ, ଭିକାରି ଦେଖିଲେ ରଶ୍ମି ଆଖି କୋଣ ଜକେଇ ଆସେ ଆଉ ଯାହାର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷଦର୍ଶୀ ହେଉଛି ମୁଁ ନିଜେ । ରଶ୍ମିର ସରଳତା, ନିଷ୍ଠାପ ହୃଦୟ ଆଉ ସମ୍ପର୍କ ପ୍ରତି ଯତ୍ନଶୀଳତା ମତେ ବାଧ୍ୟ କରିଥିଲା ବନ୍ଧୁଟିକୁ ବଧୂ ନଜରେ ଦେଖିବା ପାଇଁ । କିଏ ଝିଅଟିଏ ଦେଖିଲେ ପ୍ରଥମେ ତାକୁ ତା'ର ପ୍ରେମିକା କରିବାକୁ ଚାହେଁ, ହେଲେ ମୁଁ ରଶ୍ମିକୁ ବଧୂ କରିବା ପାଇଁ ଚାହୁଁଥିଲି । ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ପ୍ରେମର ସ୍ବପ୍ନ ଦେଖିବାକୁ ଲାଗେ, ମୋ ବିବେକ ମତେ କୁହେ

- "ରଶ୍ମି ତତେ ସାଙ୍ଗ ଭଳି ଦେଖେ ସଂଗ୍ରାମ.. ତୁ ଯଦି ତାକୁ ଏଭଳି ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେବୁ, ତେବେ ତୋ ବନ୍ଧୁତା ଉପରେ ଥିବା ତା' ଭରସାଟିକକୁ ତୁ ଜାଣି ଜାଣି ହତ୍ୟା କରିଦେବୁ । ତା'ପରେ ସିଏ ତୋ'ରୁ ଅନେକ ଦୂରକୁ ଚାଲିଯିବ ।

ମୁଁ ରଶ୍ମି ଭଳି ବାନ୍ଧବୀକୁ କୌଣସି ମୂଲ୍ୟରେବି ହରାଇବାକୁ ଚାହୁଁ ନଥିଲି । ରଶ୍ମି କଥା ଭାବୁ ଭାବୁ ତା'ର ଫୋନ୍ ଆସିଲା

- ସଂଗ୍ରାମ ତମେ କେଉଁଠି?

- ମୁଁ ଡିପାର୍ଟମେଣ୍ଟରେ ଅଛି ।

- ତମେ ଆସ ଜେରକ୍ସ ଦୋକାନ ପାଖକୁ, ସେଠି ମୁଁ ପ୍ରୋଜେକ୍ଟ ରିପୋର୍ଟର ଫର୍ମାଟ କପି କରୁଛି ।

- ହଉ ତମେ ସେଇଠି ଥାଅ, ମୁଁ ପାଞ୍ଚ ମିନିଟ୍‌ରେ ଆସୁଛି, ଏତିକି କହି ମୁଁ ଫୋନ୍ କାଟି ଦେଲି ।

ଆମେ ଦୁହେଁ ପଦାର୍ଥ ବିଜ୍ଞାନରେ ପିଞ୍ଜି କରୁଥିଲୁ ଉତ୍କଳ ଯୁନିଭର୍ସିଟିରେ । ଚାହୁଁ ଚାହୁଁ ଦେଉ ବର୍ଷ କଟିସରିଥାଏ ରଶ୍ମି ସହ । ଏବେ ଶେଷ ସେମିଷ୍ଟାର, ତା'ପରେ ବଦଳିଯିବ ଦୁହଁଙ୍କର ଗନ୍ତବ୍ୟ ପଥ । ପାଖାପାଖି ରୋଲ ନମ୍ବର ବୋଧେ ଆମ ଦୁହଁଙ୍କୁ ଯୋଡ଼ି ଦେଇଥିଲା ସୃଷ୍ଟିର ସବୁଠୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସମ୍ବନ୍ଧରେ.. ଯାହାର ନାଁ ହେଉଛି ବନ୍ଧୁତ୍ବ ।

ସେଦିନ ଚୌଧୁରୀ ସାରଙ୍କ କ୍ଲାସ ଚାଲିଥିଲା । ସବୁଦିନ ପରି ରଶ୍ମି ଆଉ ମୁଁ ସାଥ୍ ହେଇ ଗୋଟିଏ ବେଞ୍ଚରେ ବସିଥିଲୁ । କ୍ଲାସ ମଝିରେ ଲକ୍ଷ କରି ଦେଖେ ତ, ରଶ୍ମି କାହିଁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଲାଗୁଥିଲା ଆଉ ମଝିରେ ମଝିରେ ବ୍ୟସ୍ତ ହେଇ ଉଠୁଥିଲା । ଆଖି ଦୁଇଟି ଭିତରକୁ ପଶିଯାଇଥିଲା । ମୁହଁରୁ ଗମ୍ ଗମ୍ ଝାଳ ବାହାରୁ ଥିଲା ।

- ରଶ୍ମି, ତମ ଦେହ ଭଲ ନାହିଁକି, ମୁଁ ପଚାରିଲି ।

ସେ ପ୍ରତି ଉତ୍ତରରେ ମୁଣ୍ଡ ଚୁଙ୍ଗାରି ଖାଲି ହଁ.. କହିଲା । କିନ୍ତୁ ଏକ ବିପଦର ଆଭାସ ମତେ ବାରି ହେଇ ପଡୁଥିଲା । ପୁଣିଥରେ ରଶ୍ମିକୁ ଯେବେ ପଚାରେ, ସେ ମୋ ଉପରକୁ ତତକ୍ଷଣାତ ଚାଲି ପଡ଼ିଲା । କିଛି ସାଙ୍ଗ ମାନଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟ ନେଇ, ତୁରନ୍ତ ରଶ୍ମିକୁ ସେଦିନ ହସ୍ପିଟାଲ ନେଇ ଯାଇଥିଲି । ଡାକ୍ତରଙ୍କର ରିପୋର୍ଟ ଅନୁସାରେ, ରଶ୍ମିକୁ ଡେଲୁ ଜ୍ୱର ହୋଇଥିଲା । ଏସବୁ ବିଷୟରେ ମୁଁ ରଶ୍ମିଙ୍କର ବାପାଙ୍କୁ ଫୋନ କରି ଜଣେଇଲି, ହେଲେ ସେପଡୁ ସେ କହିଲେ

- ଶୁଣ ସଂଗ୍ରାମ । ମୁଁ ବହୁତ ଦୁଃଖିତ । ଗୋଟିଏ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ମିଟିଂରେ ମୁଁ ଆଉ ମୋ ସହଧର୍ମିଣୀ ଦିଲ୍ଲୀ ଆସିଛୁ । ଦଶଦିନ ଭିତରେ ଫେରିବାଟା ସମ୍ଭବ ପର ନୁହେଁ । ମୁଁ ମୋ ବନ୍ଧୁ ଡ. ରଞ୍ଜିତ ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କୁ ଫୋନ କରିଦେଉଛି ସେ ରଶ୍ମିର ସ୍ୱେଚ୍ଛାଧୀନ କେୟାର ନେବେ । ତମେ ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନାହିଁ ।

ଏତିକି କହି ରଶ୍ମିଙ୍କର ବାପା ଫୋନ୍ ରଖିଦେଲେ । ଏସବୁ ରଶ୍ମି ଜାଣିବା ପରେ ତା' ଶାମୁକା ପରି ଆଖିରୁ ମୋତି ପରି ଲୁହ ଦୁଇ ଟୋପା ଝରିପଡ଼ିଥିଲା । ଡାକ୍ତରଙ୍କ କହିବା ମୁତାବକ, ରଶ୍ମିକୁ ସାତ ଦିନ ହସ୍ପିଟାଲରେ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା, ଆଉ ସବୁଦିନ ରାତିରେ ମୁଁ ରଶ୍ମି ପାଖରେ ରହୁଥିଲି । ତା' ଖାଇବା ପିଇବା ସବୁକିଛି ଦାଉଡ଼ ନେଉଥିଲି । ତାକୁ ମେଡ଼ିକାଲ ବେଡ୍‌ରେ ଅସହାୟ ଅବସ୍ଥାରେ ଦେଖି ମୁଁ ଭିତରେ ଭିତରେ ଭାଙ୍ଗି ପଡୁଥିଲି । ପାଖରେ ତା'ର ନିଜ ଲୋକ କେହି ନାହାନ୍ତି । କେଜାଣି ତାକୁ କେମିତି ଲାଗୁଥିବ । ତା' ମନ ଭୁଲାଇବା ପାଇଁ ମଝିରେ ମଝିରେ ଲଥାଡୁ ସିଆଡୁ କହି ଥିବା ତାମସା କରୁଥିଲି । ରଶ୍ମି ପାଖରୁ ଆସିବା ପରେ, ମତେ ଜୋରରେ କାନ୍ଦିବାକୁ ଲକ୍ଷ ହୁଏ । ଆଉ ଭଗବାନଙ୍କୁ କୁହେ - ହେ ଭଗବାନ, ପିଲାଟିକୁ ଜଳ୍ପି ଭଲ କରିଦିଅ । ସେଦିନ ଦୁଇ ପ୍ରହାରରେ ରଶ୍ମିକୁ ଖୁଆଇ ଦେଲା ବେଳେ ସିଏ କହିଲା,

- ସତରେ ସଂଗ୍ରାମ, ଦୁନିଆରେ ସବୁ ସମ୍ପର୍କଠାରୁ ବନ୍ଧୁତ୍ବ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ବରେ । ମୋର ପରିବାର ଥାଇକି ବି ଆଜି ପାଖରେ କେହି ନାହାନ୍ତି । ତମେ ମୋ ବନ୍ଧୁ ହେଇ ମୋ ପାଇଁ କେତେ କଷ୍ଟ ସହୁଛି । ଆମ ବନ୍ଧୁତ୍ବ ଉପରେ ରକ୍ଷିର ଥିବା ଦୃଢ଼ ବିଶ୍ୱାସ, ମତେ ବାଧ୍ୟ କରୁଥିଲା ତାକୁ ପ୍ରେମ ନିବେଦନ ନକରିବା ପାଇଁ ।

ସମୟ ସନ୍ଧ୍ୟା ପାଞ୍ଚଟା ହୋଇଥିଲା । ଦିନ ଯାକ ପ୍ରଖର ସୂର୍ଯ୍ୟ କିରଣ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ସଞ୍ଜ ବେଳକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବଦଳି ଯାଇଥିଲା ପାଗ । ବର୍ଷାରାଣୀ ତା' ପାଉଁଜିକୁ ପିନ୍ଧି ପାଦ ରଖୁଥିଲା ମର୍ତ୍ତ୍ୟର ଲମ୍ବସଭାରେ । ଆଉ ପରିବେଷଣ କରିଥିଲା ମାଦକ ଭରା ନୃତ୍ୟ । ହଠାତ୍ ଝରକା ସେପଟେ ବର୍ଷାର ବାହୁଥ ରୂପକୁ ଦେଖି, ସବୁ ଚିତ୍କାକୁ ମୋର.. ତାଲା ମାରିଦେଇ, ଛାଇ ନିଦରେ ଶୋଇଯାଇଥିଲି । ଝରକା ସେପଟୁ ଆସୁଥିବା ବର୍ଷା ଟୋପାର ଶବ୍ଦରେ ଥିଲା ଏକ ମୌସଧୀ । ଆହା.. କି ଶାନ୍ତି ସେ ଶବ୍ଦରେ ଭରିଛି, ଲାଗୁଥିଲା ଯେମିତି ସବୁ ନକାରାତ୍ମକ ଭାବନାକୁ ବର୍ଷାରାଣୀ ଧୋଇ ଦେଉଛି । ହାଙ୍କା ହାଙ୍କା ଟୋପା ମୋ ବହିଥାକ ଉପରେ ପଡୁଥିଲା । ଆଉ ଶୋଇଥିବା ଖଟଟି ଝରକା ପାଖରେ ପଡ଼ିଥିଲା ବୋଲି, କିଛି ବୁଝାବି ମୋ ଶରୀର ଉପରେ ପଡୁଥିଲା । ମୁଁ ମୁଦ୍ରିତ ନୟନରେ ଉପଭୋଗ କରୁଥିଲି ବର୍ଷା ରାଣୀର ସ୍ୱର୍ଗକୁ । ଆଉ ଠିକ୍ ସେତିକି ବେଳେ ରକ୍ଷିର ଫୋନ ଆସିଲା

- ସଂଗ୍ରାମ, ଆଜି ଛଅଟା ବେଳେ ଅଶୋକ ସାରଙ୍କ ବସାକୁ ଯିବା । ସେ କହିଥିଲେ ବୁଝେଇଦେବେ ବୋଲି ।

- ହଉ ଠିକ୍ ଅଛି.. ଯିବା ଆଉ । ମୁଁ କହିଲି

- ତେବେ ତମେ ଲେଡ଼ିଜ ହଞ୍ଜେଲ ପାଖକୁ ଚାଲି ଆସିବ । ମୁଁ ତମକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିବି

- ହଉ

ତାପରେ ସେ ଫୋନଟି ରଖି ଦେଲା । ପ୍ରକୃତିର ଏଭଳି ଏକ ରୋମାଞ୍ଚିକ୍ ପାଗରେ, ଲଛା ହେଉଥିଲା ରକ୍ଷି ସହ ଆଉ କିଛି କଥା ହେବାକୁ । ସେ ମତେ ବନ୍ଧୁ ଭାବୁଛି । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଯେ ତା'ର ଗୋଟେ ଏକତରଫା ପ୍ରେମିକ । ତେଣୁ ରକ୍ଷିର ଫୋନରେ ମନରେ ଅଜବ ଖୁଆଲ ସବୁ ସୃଷ୍ଟି

ହେଲା । ମନେ ମନେ ଭାବିଲି, ରଶ୍ମି ଟିକେ କହିଥାନ୍ତା କି... ସେ ମତେ ଭଲପାଏ ବୋଲି । ଆଉ କହିଥାନ୍ତା ଆଜି ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଦୁହେଁ ହାତରେ ହାତକୁ ଛନ୍ଦି କ୍ୟାମ୍ପସରେ ବୁଲିବା ବୋଲି । ପୁଣି ଦୁହେଁ ପଦାର୍ଥ ବିଜ୍ଞାନ ଡିପାର୍ଟମେଣ୍ଟ ସାମ୍ନା ଓଷ୍ଟ ଗଛତଳେ ସୁନେଲି ଭବିଷ୍ୟତର ସ୍ବପ୍ନ ଦେଖୁଥାନ୍ତୁ । ଏସବୁ ଥିଲା ସ୍ବପ୍ନ । ଆଉ କିଛି ଦିନ ପରେ ମୋ ସ୍ବପ୍ନ ଭାଙ୍ଗିବାକୁ ଯାଉଥିଲା । ପିଞ୍ଜି ଶେଷ ହେଲା ପରେ ରଶ୍ମି ତା' ବାଟରେ ଚାଲିଯିବ ଓ ମୁଁ ମୋ ବାଟରେ ଚାଲିଯିବି ।

ଆଉଥରେ ପୁଣି ରଶ୍ମିର ଫୋନ୍ ଆସିଲା, ଏଥର କିନ୍ତୁ ତା' ସ୍ବର ଅଲଗା ପ୍ରକାର ଲାଗୁଥିଲା । ଯେମିତି ସେ କିଛି ଲୁଚାଇବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲା, ସେପଟୁ ସେ କହିଲା...

- ସଂଗ୍ରାମ, ଆଜି ଆମେ ଅଶୋକ ସାରଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବା ନାହିଁ । ଟିକେ ଜରୁରୀ କାମ ପଡ଼ିଗଲା.. ଆମେ କାଲି ଯିବା

- ମୁଁ କହିଲି, ହଉ ଠିକ୍ ଅଛି ।

ଛାଡ଼ି ଆଉ ଶୋଇ କିଛି ଲାଭ ନାହିଁ । ବର୍ଷା ବି ଛାଡ଼ିଗଲାଣି । ଏ ରଶ୍ମି.. ନିଦତାକୁ ଭାଙ୍ଗିଦେଲା । ଚାଲ ଟିକେ ବର୍ଷା ଧୁଆ କ୍ୟାମ୍ପସ ବୁଲିଆସିବା, ମନଟା ଆହୁରି ଫ୍ରେଶ୍ ଫ୍ରେଶ୍ ଲାଗିବ । ଏମିତି କିଛି ଭାବି ବାହାରି ପଡ଼ିଲି କ୍ୟାମ୍ପସ ଦର୍ଶନରେ । ସତରେ... ରାସ୍ତାର ଦୁଇ ପଟରେ ବଡ଼ ବଡ଼ ଗଛ ସହ, ମଝିରେ ଥିବା ବଗିଚାରେ, କୁନି କୁନି ଗଛ ଉପରେ ଖେଳୁଥିବା ପାଣି ଟୋପା, ସଞ୍ଜଟିରେ କ୍ୟାମ୍ପସଟିକୁ କରିଦେଇଥିଲା ଷୋଡ଼ଶୀ ତରୁଣୀଟିଏ । ମନ ଭିତର ସମସ୍ତ କ୍ଳାନ୍ତି ଉଭେଇ ଯାଉଥିଲା ପ୍ରକୃତିର ଏହି ରୂପକୁ ଦେଖି ।

କିଛି ସମୟ ଆଗକୁ ଚାଲିବା ପରେ, ବାଟରେ ଆସିଲା ସେହି ସ୍ଥାନ । ସବୁ ଯୁନିଭର୍ସିଟିରେ, ସବୁ କଲେଜରେ ସେ ଜାଗା ଛାତ୍ରମାନଙ୍କ ଦ୍ବାରା ନାମିତ । କେଉଁଠି ଲଭର୍ସ୍ ପଏଣ୍ଟ୍, ତ କେଉଁ ଜାଗାରେ କୁହନ୍ତି ପ୍ରେମ ପୀଠ । ସବୁ ଯୁନିଭର୍ସିଟିରେ ଏମିତି କିଛି ଜାଗା ଥାଏ, ଯେଉଁଠି ସଞ୍ଜ ହେଲେ ଭିଡ଼ ଲଗାନ୍ତି ପ୍ରେମ ଚଢ଼େଇ । ସେମାନେ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ, ସାଥ୍ ହେଇ ଆକାଶରେ କେତେ ଦୂରତା ଉଡ଼ିବେ ଆଉ କେତେ ଉଚ୍ଚରେ ଉଡ଼ିବେ । ତଥାପି ପରସ୍ପରକୁ କଥା ଦିଅନ୍ତି ସାଥ୍ ହୋଇ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମ ରହିବା ପାଇଁ । ସେହି ଲଭର୍ସ୍ ପଏଣ୍ଟ୍ରେ, କେତେ ନୂଆ ଚଢ଼େଇ ଦିଅନ୍ତି ପ୍ରେମର

ଶିଳାନାୟକ, ଆଉ ମୁହଁ ସଞ୍ଜାଟାରେ ଲିପ୍ତ ରୁହନ୍ତି ପ୍ରଣୟରେ, ଯେମିତି କାଲି ଆଉ ଆସିବ ନାହିଁ । କେତେ ମିଛ ମାନ, ଅଭିମାନ, ହସ ଆଉ କାନ୍ଦ ଦେଖିଛି ସେ ଲଭର୍ସ ପଏଣ୍ଟ । ସେ ସାକ୍ଷୀ ଅଛି ଦୁଇ ଦିନ ଦେଖାରେ ତିଆରି ହେଇଯାଇଥିବା ଭୁଲଯାଏଁ ସମ୍ପର୍କର ଆଉ ଭାଙ୍ଗି ତୁନମାର ହେଇଯାଇଥିବା ସମ୍ପର୍କ ବର୍ଷ ବର୍ଷର ।

ଲଭର୍ସ ପଏଣ୍ଟରେ ଛିଡ଼ା ହେଇଥିବା ଯୋଡ଼ିମାନଙ୍କ ଉପରୁ ଆଖି ବୁଲାଇ ଆଣୁ ଆଣୁ, ନଜର ଯାଇକି ପଡ଼ିଲା ସିଧା ରଶ୍ମି ଉପରେ । ମୁଁ ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରୁନଥିଲି କି କେବେ ଭାବିନଥିଲି ରଶ୍ମି କାହାକୁ ଭଲ ପାଏ ବୋଲି... କାରଣ ଭଲ ବନ୍ଧୁ ହିସାବରେ ସେ ମତେ କେବେବି କିଛି କହି ନାହିଁ ଏ ବିଷୟରେ । ସେ ପୁଅ ସହ ତା'ର କଥାବାର୍ତ୍ତାର ଢଙ୍ଗ କହୁଥିଲା ସେ ତା ପ୍ରେମିକ ବୋଲି । ଓଃ... ତା'ହେଲେ ଏଇଥିପାଇଁ ସେ ମନା କରିଦେଲା ଆଜି ଅଶୋକ ସାରଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବା ପାଇଁ । ହେଲେ ସେ ପୁଅ କିଏ, ଯିଏ ରଶ୍ମିର ହାତଟିକୁ ମୁଠେଇକି ଧରିଛି ଆଉ ରଶ୍ମି ଖୁସିରେ ଲୋଟି ପଡ଼ୁଛି ଯୁବକର ବକ୍ଷରେ । ରଶ୍ମି ହସି ହସି ସେ ଯୁବକଟିକୁ ମୃଦୁ ଆଘାତ କରୁଥିଲା ଆଉ ସିଏ ରଶ୍ମିର ମୁଖ ମଣ୍ଡଳକୁ ନିଜ ଆଞ୍ଜୁଳୀରେ ଗୋଟେଇ ନେଉଥିଲା ।

କ୍ରମଶଃ...

(ଏହି କାହାଣୀର ଅବଶିଷ୍ଟାଂଶ ଆପଣମାନେ ଆମର ୱେବସାଇଟ୍ shubhapallaba.inରେ ପଢ଼ିପାରିବେ)

[Click Here to Read](#)

ତୁମ ପ୍ରେମିକା

ସମିତା ସାହୁ

ଶାନ୍ତ ସମୁଦ୍ରରେ ଘୁଣ୍ଟି ଝଡ଼ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇ ତା' ବନ୍ଧକୁ ଆନ୍ଦୋଳିତ କଲା ଭଳି ମୋ ମନକୁ ଦୋହଲେଇ ଦେଇଥିଲା ତୁମର ସେ କେଇ ପଦ କଥା । ପାଦ ତଳୁ ଯେମିତି ହଠାତ ଭୂମିଟା ଖସି ଯାଉଥିଲା ଦୂରକୁ ଦୂରକୁ । ଦୀର୍ଘ ଦିନର ବ୍ୟବଧାନ ପରେ ମୁଁ ତୁମକୁ ଫୋନ କରିଥିଲି ଭଲ ମନ୍ଦ ପଚାରି ବୁଝିବା ପାଇଁ, ହେଲେ ଏମିତି ଏକ ସମ୍ବାଦ ପାଇବି ତାହା ମୋ ଚିନ୍ତାର ବାହାରେ ଥିଲା । ଯଦିଓ ବହୁତ ଆଗରୁ ନିଶ୍ଚିତ ଥିଲେ ଆମେ ଏକାଠି ହୋଇପାରିବା ନାହିଁ, ତଥାପି ମୋ ମନରେ ଯେଉଁ କ୍ଷୀଣ ଆଶା ଚିକକ ଥିଲା ତାହା ସେଦିନ ମଉଳି ଯାଇଥିଲା । ବିଚଳିତ ହୋଇପଡ଼ିଥିଲି ମୁଁ । ତୁମ ସହ ଆଉ କାହାକୁ ଦେଖିବା ମୋ କଞ୍ଚନା ବାହାରେ ଥିଲା, କାହିଁକି ନା ତୁମ ଡାହାଣ ପାଖରେ ଛିଡ଼ା ହବାର ସ୍ବପ୍ନରେ ସର୍ବଦା ମୁଁ ବୁଡ଼ି ରହୁଥିଲି । ମୁଁ କିଛି ପଚାରିବା ପୂର୍ବରୁ ତୁମେ କହିଲ, "ଲଗ୍ ଧରା ହେଲା ଆଜି, ଆଉ ସାତ ଦିନ ପରେ ବାହାଘର ।" ମୁଁ କଥାଟିକୁ ସହଜରେ ଗ୍ରହଣ କରିପାରୁନଥିଲି । "ଏତେ ଶୀଘ୍ର? କାହିଁ ଆଗରୁ କିଛି କହୁ ନଥିଲ ତ?" ମୋ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ନଦେଇ କହିଲ, "ତୁମେ ମତେ ଆଉ ଫୋନ କରିବ ନାହିଁ ।" କେତେ ନିଷ୍ଠୁର ଭାବରେ କହିଥିଲ ! ଏକଥା ଯେତିକି ଦୁଃଖ ଦେଇନଥିଲା, ତା'ରୁ ଅଧିକ ଦୁଃଖ ଦେଲା ଯେବେ ତୁମେ କହିଲ କି ମୁଁ ତୁମ ସ୍ତ୍ରୀ ହେଇପାରେ ହେଲେ ତୁମ ଘରର ବୋହୂ ନୁହେଁ । ଏହାର କାରଣ ଥିଲା ମୋର ଉଚ୍ଚ ଶିକ୍ଷା ଆଉ ଚାକିରୀ କରିବାର ଇଚ୍ଛା । ସମସ୍ତେ ଏକଥା କହିଥିଲେ, ହେଲେ ତୁମେ କେବେ ଏପରି କହିବ ଆଶା

କରିନଥିଲି । ତୁମେ ଯେ କେବେ ମୋ କର୍ତ୍ତବ୍ୟପରାୟଣତା ଉପରେ ସନ୍ଦେହ କରିବ ତାହା ମୋ ଚିନ୍ତାର ବାହାରେ ଥିଲା । ମତେ ଲାଗେ ଦୁନିଆରେ ଯଦି କେହି ମତେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିଛି ସେ ହେଉଛି ତୁମେ । ତୁମେ ହିଁ ତ କୁହ ନିଜ ମା ପେଟରୁ କେହି ସବୁକିଛି ଶିଖିକରି ଆସିନଥାଏ ବୋଲି । ହେଲେ ସେଦିନ ତୁମ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ଚିନ୍ତାଧାରାର କାରଣ ମୁଁ ବୁଝିପାରିନଥିଲି । ମୋର ସବୁ ଗୁଣ ଦୋଷ ଜାଣି ବି ତ ମତେ ଆପଣେଇଥିଲା । ପ୍ରେମର ବନ୍ଧି ପ୍ରଥମେ ମୋ ହୃଦୟରେ ଜଳିଥିଲା ସତ ହେଲେ ମୁଁ ତ କେବେ ମନ କଥା ଓଠ ଉପରକୁ ଆଣିନଥିଲି । ତୁମକୁ ହୃଦୟରେ ପୂଜା କରୁଥିଲି, କାହିଁକି ନା ମୋ ପ୍ରେମଥିଲା ନିଃସର୍ତ୍ତ । ପ୍ରତିବଦଳରେ ତୁମଠୁ ଭଲପାଇବାର ଆଶାଟା କାଳେ ସର୍ତ୍ତଯୁକ୍ତ ପ୍ରେମ ହେଇଯିବ, ଆଉ ଯଦି କାଳେ ତୁମେ ନା କହିଦେବ; ସେଥିପାଇଁ ତୁମ୍ଭ ଥିଲି । ଆକାଶରୁ ତାରା ଖସିଲାବେଳେ ଆଖି ବନ୍ଦ କରି କିଛି ମାଗିଲେ ସତ ହୁଏ ବୋଲି ଶୁଣିଥିଲି । ହେଲେ ସେ ତାରାକୁ କ'ଣ ମାଗିଥିଲି ଜାଣ? "ଯଦି ମୋ ପ୍ରେମ ସତ ହେଇଥାଏ, ସେ ଦିନେ ନା ଦିନେ ମୋ ପାଖକୁ ଆସିବେ ।" ବିଶ୍ବାସ କର କେବେବି ସିଧାସଳଖ ତୁମକୁ ମାଗି ନାହିଁ ।

ମନେ ଅଛି ଆମ ଦୁଇ ଜଣଙ୍କ ପ୍ରଥମ ଦେଖା? ଲଳିତ କଳା ଏକାଡେମୀ ଚିତ୍ର ପ୍ରଦର୍ଶନୀର କଥା । ଗୋଟିଏ ଚିତ୍ରକୁ ନିମଗ୍ନ ହୋଇ ଉଭୟ ଦେଖୁଥିଲେ । ଦେଖିସାରି ବୁଲି ପଡ଼ିଲା ବେଳକୁ ଶକ୍ତ ଭାବରେ ଧକ୍କା ହେଇଥିଲେ ପରସ୍ପର ସହ ଆଉ ଉଚ୍ଚା ହିଲ୍ ଥିବା ଜୋଡା ପିନ୍ଧିଥିବା ଯୋଗୁଁ ଚଟାଣରେ କଟାଡ଼ି ହେଇ ପଡ଼ିଯାଇଥିଲି । ତୁମେ ମତେ ଉଠାଇଲା ପରେ ଲାଜରେ ଦୌଡ଼ି ପଳାଇବାକୁ ବ୍ୟଗ୍ରଥିଲି । ତୁମେ ପଚାରିଲ, "ତୁମେ କଣ ଚିତ୍ର ଆଙ୍କ?" ମଥା ହଲେଇ ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ସମାନ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଥିଲି । ତୁମେ କହିଲ, "ଏଇଟା ନିଶା, ପେଶା ଆଉ କିଛି ।" ପ୍ରଥମ ଦେଖାରେ ତୁମ ପ୍ରତି ଏକ ଅଜଣା ଆକର୍ଷଣ ଜାତ ହେଇଥିଲା । ଏହାପରେ ତିନିଦିନ ଧରି ଚିତ୍ରକଳା ପ୍ରଦର୍ଶନୀରେ ଭେଟ ହେଇଥିଲା । ଆପଣ ନିଜର କର୍ମକ୍ଷେତ୍ର ବାଙ୍ଗଲୋର ଚାଲିଯିବେ ବୋଲି କହିଥିଲେ । ମୁଁ ଯେ ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ଦୂରରେ ରହିବାକୁ ଚାହେଁନି, ସେକଥା ପ୍ରଥମଦେଖାରେ କହିଥାନ୍ତି କିପରି? ସେତେବେଳେ ନା ମୁଁ ଆପଣଙ୍କର କେହି ଥିଲି ନା ଆପଣ ମୋର । ପରେ ଯେତେବେଳେ ଏକଥା କହିଲି ତୁମେ କହିଲ, "ଯଦି ସେତେବେଳେ କହିଥାନ୍ତୁ, ମୁଁ ଓଡ଼ିଶାରେ ରହିଯାଇଥାନ୍ତି ।" କାଳେ ତୁମେ ଏଇ ଦି ଦିନର ଦେଖା ସାକ୍ଷାତ ଭୁଲିଯିବ, ତୁମ ସ୍ମୃତିରେ ନିଜର ସ୍ଥାନ ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ ତୁମକୁ ଗୋଟେ ଚିତ୍ର ଉପହାର ଦେଇଥିଲି । ତାହା ଥିଲା ନବବଧୂ ପ୍ରସାଧନ

ହେଉଥିବାର ଚିତ୍ର । ବିଦାୟ ଦେଲାବେଳେ ତୁମ ଆଖିକୋଣରେ ଥିବା ଲୁହଟୋପା ଦେଖିପାରିଥିଲି । ତୁମେ ମୋ ଲୁହ ଦେଖିଦବ ବୋଲି ଚାହାଣି ଚୋରେଇ ଚାଲି ଯାଇଥିଲି । କାର୍ଯ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ତୁମେ ବ୍ୟସ୍ତ ହେଇଯାଇଥିଲ ଆଉ ମୁଁ ପଢ଼ାପଢ଼ିରେ । ଆପଣଙ୍କୁ ଆଗୁଆ ଫୋନ କରିବାକୁ ସଙ୍କୋଚବୋଧ କରେ, କାଳେ ଆପଣ ଭାବିବେ ମୋର ଆପଣଙ୍କ ପ୍ରତି ଦୁର୍ବଳତା ଅଛି ବୋଲି । ଫୋନରେ ପାଞ୍ଚ ଦଶ ମିନିଟର କଥା ପାଇଁ ମୁଁ ସପ୍ତାହ ସପ୍ତାହ ଅପେକ୍ଷା କରେ । ବହୁତ ଥର ଭାବିଛି ମେସେଜ୍ କରି ସବୁ କହିଦେବି, ହେଲେ ଟାଇପ କରି ଡିଲିଟ କରିଦିଏ । ସେଦିନଟି ମୋ ମନରେ ସଦା ସର୍ବଦା ଚିରସବୁଜ ହୋଇରହିଛି । ଯେଉଁଦିନ ମୁଁ କୌତୁହଳବଶତଃ ସେ ଚିତ୍ର ସାଇତିରଖୁଛନ୍ତି ନା ନାହିଁ ପଚାରିଦେଇଥିଲି । ଆପଣ କ'ଣ ସୁଯୋଗ ଅପେକ୍ଷାରେ ଥିଲେ? କହିଲେ, "ସେ ଚିତ୍ର ମତେ ଉପହାର ଦେବାର ଅର୍ଥ କ'ଣ ଥିଲା? ତୁମେ କ'ଣ ବଧୂ ବେଶରେ ମୋ ପାଖକୁ ଆସିବ?" ମତେ ଲାଗିଲା ଯେମିତି ସାରା ଆକାଶଟା ମୋ ହାତ ମୁଠାରେ, ଲଜ୍ଜା ଆବରଣକୁ ନିବୃତ୍ତ କରି କହିଦେଲି, "ହଁ, କିନ୍ତୁ... ।" ତୁମେ କହିଲ, "କିନ୍ତୁ ପୁଣି କ'ଣ?" ମୋ ଉତ୍ତର ଥିଲା, "ହଁ ମୁଁ ଚାହେଁ,ହେଲେ ଆମ ସମ୍ପର୍କକୁ ସାମାଜିକ ସ୍ୱୀକୃତି ମିଳିଲେ ତ? ଯଦି କୌଣସି କାରଣରୁ ଆମ ପରିବାର ଲୋକ ରାଜି ନହୁଅନ୍ତି?" ତୁମ ଉତ୍ତର ଥିଲା, "ତା'ହେଲେ ତୁମେ ତୁମ ବାପାମାଆଙ୍କ ପସନ୍ଦର ପୁଅକୁ ବାହାହେଇଯିବ ଆଉ ମୁଁ ଏମିତି ଜୀବନ କାଟିଦେବି ।" ମୁଁ କେବେ ଆପଣଙ୍କୁ ବାଧ୍ୟ କରିନଥିଲି ମତେ ଭଲପାଇବା ପାଇଁ, ନା କେବେ କଥାବାର୍ତ୍ତାରେ ଇଶାରା କଲା ଭଳି କିଛି କହିଥିଲି । ମତେ ଏତେ ଭଲପାଇବା ପରେ କେମିତି ଆଉଜଣଙ୍କ ହାତ ଧରିବାକୁ ରାଜିହେଇଗଲେ । ମୁଁ ପାଗଳୀଟେ ଭୁଲିଯାଇଥିଲି ସେତେବେଳେ କି ଜଣେ ପୁରୁଷ ନିଜ ସ୍ତ୍ରୀ ସହ ବର୍ଷାଧିକ କାଳ ଘରସଂସାର କଲାପରେ, ସ୍ତ୍ରୀର ଅକାଳ ମୃତ୍ୟୁ ହେଲେ ସବୁ ଭୁଲି ଦ୍ୱିତୀୟ ବିବାହ କରେ । ମୁଁ ଏକଥା ବି ଭୁଲିଯାଇଥିଲି କି ରାଜା ଦୁଷ୍ମନ୍ତ ବି ଶକୁନ୍ତଳାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଇଥିଲେ । ମୁଁ ଜାଣି ପାରୁନଥିଲି ବୋଧହୁଏ ଆପଣ ମହାପୁରୁଷ ନୁହନ୍ତି କି ଭଗବାନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ନୁହନ୍ତି, ଯିଏ ନିଜ ପ୍ରେମକାହାଣୀକୁ ଅମର କରିବେ । ଅଶ୍ରୁ ମୋ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ବାହାରେ ଥିଲା । ଆପଣ ତ ମୋ କଷ୍ଟ ସ୍ୱରରୁ ଉଦାସୀନତାର ଗନ୍ଧ ବାରିପାରନ୍ତି, ମୋ ଶରୀର ଅସୁସ୍ଥ ଥିବା କଥାଟି ଜାଣି ଦିଅନ୍ତି । ମୋ ଆଖିରେ ଲୁହ ଆଉ ଉଦାସୀନ ଚେହେରା କାଳେ ଆପଣଙ୍କୁ କଷ୍ଟଦିଏ ବୋଲି ଅନେକବାର କହିଛନ୍ତି । ଏକଥା ବି କୁହନ୍ତି କି ଦୁଃଖ ଯଦି ଆସେ ମୋ ପୂର୍ବରୁ ତାହା ଆପଣଙ୍କୁ ସାମ୍ନା କରିବ । ହେଲେ ସେଦିନ କେମିତି ଦୁଃଖର

ପାରାବାରରେ ଏକାକୀ ବୁଡ଼ିବାକୁ ଛାଡ଼ିଦେଇ ନିଷ୍ଠୁର ଭାବରେ ଫୋନ କାଟିଦେଲେ? ମୁଁ କାନ୍ଦୁଛି ବୋଲି ଜାଣିବା ପରେ ବି ସାହୁନାଦେବାକୁ ଦୁଇପଦ କଥା କହିଲେ ନାହିଁ?

ମୁଁ ନିଷ୍ପତି ନେଇଥିଲି ବିବାହ କରିବି ଏମିତି ଏକ ପୁରୁଷଙ୍କୁ ଯିଏ ତୁମଠାରୁ ସବୁ ଗୁଣରେ ଭଲ ହେଇଥିବେ । ହଁ, ମୋ ଇଚ୍ଛା ପୂରଣ ହେଲା ବି । ମୋ ସ୍ବାମୀ ସୋମେସ୍ ଉଚ୍ଚ ପଦବୀରେ ଅଧିଷ୍ଠିତ । ସେ ନିଶା ତ ଦୂର କଥା ତାହା ବି ପିଅନ୍ତି ନାହିଁ, ତୁମେ ତ ବେଳେବେଳେ ଆକ୍ଳୋହଲ ନେଉଥିଲ । ସୋମେସ୍ ମତେ ବହୁତ ଭଲ ପାଆନ୍ତି । ସେ ମୋ ପ୍ରତି ଆଉ ଆମ ଉଭୟଙ୍କ ପରିବାର ପ୍ରତି ଯତ୍ନଶୀଳ ବି । ହେଲେ କାହିଁକି କେଜାଣି ବେଳେବେଳେ ତୁମ କଥା ଖୁବ୍ ମନେ ପଡ଼େ । ଶରୀର ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଥିଲେ ବି ମନ ତୁମ ସ୍ମୃତିର ସାଗରରେ ଉବୁରୁବୁ ହେଉଥାଏ ।

ମୋ ଝିଅ ଚିତ୍ରଲେଖାର ୧୮ତମ ଜନ୍ମ ଦିବସ । ଚିତ୍ରା ଚାଁହୁଥିଲା ବୃଦ୍ଧାଶ୍ରମରେ ଜନ୍ମଦିନ ପାଳନ ହେଉ । ତୁମକୁ ବୃଦ୍ଧାଶ୍ରମରେ ଦେଖୁ ଚମକି ପଡ଼ିଲି ମୁଁ, ତୁମ ସହ କେବେ ଏପରି ଦେଖାହବ ଭାବିନଥିଲି । କଥା ହେବି କି ନହେବି ଦ୍ରୁମ୍ଭରେ ଘାଣ୍ଟି ହେଉଥିଲି । ଯେମିତି "ଆପଣ" ଆଉ "ତମେ" ଭିତରେ ଛନ୍ଦି ହୁଏ । ତୁମେ ହସି ହସି ପଚାରିଲ କେମିତି ଅଛ ସମିତା? ମୁଁ ଉତ୍ତର ନଦେଇ ପଚାରିଲି, "ଆପଣ ଏଠି....କେମିତି..?" ମୋ କଣ୍ଠ ବାସ୍ତବରେ ହେଇଆସୁଥିଲା ।

-ଅଭିମାନ କରିଛ?

-କରିନଥାନ୍ତି କେମିତି? ଏତିକି କହି ମୁହଁ ଫେରାଇନେଲି ।

-ଏ ଦୁରାରୋଗ୍ୟ ବ୍ୟାଧିରେ ପୀଡ଼ିତ ହୋଇ ପଞ୍ଜୁ ହେବା ପରେ କେମିତି ତୁମକୁ ମୋ ସହ କଷ୍ଟ ଭୋଗିବାକୁ ଦେଇଥାନ୍ତି?

-ମୁଁ ତା'ହାଲେ କ'ଣ ଖାଲି ସୁଖର ସାଥୀ ଥିଲି? ଦୁଃଖର ନୁହେଁ? ତୁମେ ମତେ ଧୋକା ଦେଇଛ । ପ୍ରତାରଣା କରିଛ ମୋ ସହ ।

(ମୋର ପ୍ରିୟ ଲେଖକ ବିଭୂତି ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କ ଉପନ୍ୟାସ "ପ୍ରେମିକା"ର କେଇ ଧାଡ଼ି ମନେ ପଡୁଥିଲା । "ହେ ମୋର ଦୂର ସୁଦୂରର ନିଷ୍ଠୁର ଶତ୍ରୁ! ସାରା ଜୀବନ କ'ଣ ମୁଁ ଏହିପରି ଆପଣଙ୍କ ସ୍ମୃତିର କଣ୍ଠକିତ ଶଯ୍ୟାରେ ଶୋଇଥିବି; ମୁହଁରେ ହସ ପୁଟାଉଥିଲେ ବି ଭିତରେ ଅହରହ ଜଳୁଥିବି? ମୁଁ ଏମିତି କି ପାପ କରିଥିଲି ଯେ ଆପଣଙ୍କୁ ପାଇ ମଧ୍ୟ ପାଇଲି ନାହିଁ; ଛାଡ଼ି ମଧ୍ୟ ଛାଡ଼ିପାରୁନାହିଁ?)

ଅହଂକାରୀ ବର୍ଷା

ସତ୍ୟବ୍ରତ ସେଠୀ

ତୁମେ ଥିଲ ଅଜଣା, ମୁଁ ବି ଥିଲି ଅଜଣା କାହିଁକି ଏପରି ହେଲା, ଆମ ସମ୍ପର୍କ ସେତୁ ମୋ ହୃଦୟର ନକ୍ସା ବଦଳେଇ ଦେଲା, ତା'ପରେ ଗଢ଼ି ଉଠିଥିଲା ଆମ ଭିତରେ ସମ୍ପର୍କର ସୈଧ ବିଡ଼ମ୍ବନାର ବିଷୟ ସମୟର କୁଠାର ଘାତ ଆମ ଦୁହେଁଙ୍କୁ ଦେଖା କରିବାକୁ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ସାଜିଥିଲା । ତୁମେ ପାଠ ପଢ଼ାଜୀବନକୁ ନିଜ ଅଣ୍ଟିରେ ସାଇତି ରଖି କର୍ମମୟ ଜୀବନ ବ୍ୟାସ୍ତତା ଭିତରେ ନିଜକୁ ନିୟୋଜିତ କରି ଚାଲିଥିଲ । ଆଉ ମୁଁ ଏପଟେ ମୋ କର୍ମମୟ ଜୀବନର ବ୍ୟାସ୍ତତା ଭିତରେ ମୁଁ ଛନ୍ଦି ହୋଇ ଯାଇଥିଲି, ଏ ସମୟଟା ବୋଧ ହୁଏ ତୁମ ସଉଦୁଶୀ ପରି କେବେ ତୁମ ସପକ୍ଷରେ ଛିଡ଼ା ହୁଏ ନାହିଁ, ମୋ ଖୁସି ସେ ତା ଆଖିରେ ଦେଖିପାରେ ନାହିଁ, ବାରମାସୀ ଚଢ଼େଇ ପରି ଉଡ଼ିଯିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହୁଏ ତୁମ ହଠାତ୍ତର ତଟ ଦେଶକୁ ଆଉ ଟିକିଏ ମନ ଖୋଲି ତୁମ ସହ କଥା ହୋଇ ଆସନ୍ତି, ସମୟ ବିତିଚାଲେ ନିରନ୍ତର ମୁହୂର୍ତ୍ତ ମାସ, ବର୍ଷ ହୋଇ, ଏ ଦଗାଦିଆ ସମୟ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତି ଆମ ସମ୍ପର୍କକୁ ଫୋନରେ ସିମିତ ରଖିଦେଲା । ଦେଖା ତ ପରର କଥା ତୁମ ଛାଇ ଦୃଶ୍ୟ ମୋ ମାନସ ପଟରେ କେତେବେଳେ ଉଦବେଳିତ ହୋଇ ନାହିଁ ରାତି କିମ୍ବା ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ପରାକାଷ୍ଠାରେ, କେତେ ଅପାଶୋରା ସ୍ମୃତି ଲୁଚକାଳି ଖେଳନ୍ତି ଆମ ସାଥରେ । ପ୍ରକୃତି ଆଉ ସମୟ ଆଗରେ ଆମେ ସାମାନ୍ୟ ମଣିଷ ଦୁଇଟା କ'ଣ ଯେ କରି ପାରିଥାନ୍ତେ, ଆମ ଭିତରେ ସମ୍ପର୍କର ସେତୁର ନଇ ସମୟ ସ୍ରୋତରେ ବହି ଚାଲିଲା, ଆମେ ଦୁହେଁ ଫୋନରେ କେତେ ମିଠା ମିଠା ସ୍ମୃତି ଲୁଚେଇ ରଖୁଥିଲେ ମନର ଗାଲିଚା ଭିତରେ । ତା'ପରେ ତୁମ ହଠାତ୍ତରେ ଗ୍ରୀଷ୍ମ ଅବକାଶ, ତୁମେ ଛୁଟିରେ ଘରକୁ ଆସିଥିଲ, ଆଉ ମୁଁ ବି ଛୁଟିରେ ଘରକୁ

ଆସିଥିଲି ଏବଂ ମୋ ମାର ହାତରନ୍ଧା ଖାଇ ପାଇଦା ଉଠାଉଥିଲି ଆଉ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ ସହ ଟିକ୍-ଟକରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହି ଯାଇଥିଲି, ପିଲାବେଳୁ ଇଚ୍ଛା ଥିଲା ଅଭିନୟ କରିବାକୁ, ତା'ପରେ ଗ୍ରୀଷ୍ମ ଅବକାଶରେ ତୁମ ସହ ଦେଖାକରିବାକୁ ବହୁତ ଚେଷ୍ଟା କରିଛି, ବେଦରଦୀ ସମୟ ଆଉ ମୋ ପରିବାର ବୋଝ ମୋ ସପକ୍ଷରେ କେବେ ବି ଛିଡ଼ା ହୋଇ ନାହାନ୍ତି । ତୁମେ ଥରେ ଫୋନରେ କହିଥିଲ ଆମର ଯଦି କେବେ ଦେଖା ହେବ, ତେବେ ଜୀବନକୁ ଉପଭୋଗ କରିବା ସତ, ସମ୍ପର୍କର ଦ୍ଵାହି ଦେଇ କିନ୍ତୁ ମିଠା ମିଠା ଏତେ ସ୍ମୃତି ସାଉଁଟିବା ଯେ, ଭାବନା ରାଜ୍ୟରେ ଏତେ ନିମଗ୍ନ ହୋଇ ଯିବା ଯେ, ସେ ଦିନର ଭାବନା ସବୁ ସେତେ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉଜ୍ଜିବିତ ରହିବ ଯେବେ ଯାଏ ପୁଣି ଥରେ ନ ଦେଖା ହୋଇଛି । ମୁଁ ଭାବୁଥିଲି ମୋ ଭାବନା ସବୁ ସରିଲେ ତ । ଗ୍ରୀଷ୍ମ ଅବକାଶ ସରି ଆସିଥିଲା, ତୁମେ ଦିନେ ସଂଧ୍ୟାରେ ଫୋନରେ ଲୀଳାୟତ ସ୍ଵରରେ କହିଥିଲ କୁନ୍ ୨୧ରେ ଛୁଟି ଖୋଲିବ ତେଣୁ ମୁଁ ଘରୁ ୨୦ ତାରିଖ ସକାଳେ ଯିବି ମୋ ବାନ୍ଧବୀ ଘରକୁ, ତା'ପରେ ବାନ୍ଧବୀ ଘରକୁ ଯିବା ବାଟରେ ତୁମ ସହ ଦେଖା ହେବ । ବର୍ଷା ଆସିଲା ବୋଲି ତୁମେ ଫୋନ କାଟିଦେଲ ।

କୁନ୍ ୨୦ର ସକାଳ, ମୁଁ ସକାଳ ଉଠି ବିଛଣାରେ ବସିଥିଲି, ସେପଟୁ ତୁମ ଫୋନ, ଆସିଥିଲା ଶୁଭ ସକାଳର ଶୁଭେଚ୍ଛା ମୁଁ ଏବେ ବାହାରୁଛି । ତା'ପରେ ସକାଳର ସୁନେଲି କିରଣର ସୁର୍ଯ୍ୟରେ ମୁଁ ତୁମ ପ୍ରତିଛବି ଆଙ୍କୁଥିଲି ମୋ ମନରେ, କେତେ ଉଜ୍ଜାଦନା ଆଉ କେତେ ଶିଥିରଣ ଖେଳି ଯାଇଥିଲା ମୋ ଦେହରେ ଉଷ୍ମ ରକ୍ତ କଣିକାରେ ଏବଂ ମୋ ଶରୀରର ପ୍ରତିଟି ସ୍ନାୟୁ କୋଷ ତମକୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ ବ୍ୟାଗ୍ର ହୋଇ ଉଠିଥିଲେ । ବିଛଣାରେ ବସି ଭାବନା ରାଜ୍ୟରେ ବୁଡ଼ି ଯାଇଥିଲି, ସେ ଦିନ କାହିଁକି ମୋ ଘରର କାନ୍ଥ ଘଣ୍ଟା ମାନେ ଗତିଶୀଳ ହେବାକୁ ଲାଗିଥିଲେ, ଆରେ ହେ ଇତି ମଧ୍ୟରେ ଦିନ ୧୦ଟା ବାଜି ଗଲାଣି, ତୁମେ ଫୋନ କରିଥିଲ ଆଉ ପଚାରିଥିଲ କେତେବେଳେ ଆସିବ ଯେ, ମୁଁ ତୁମକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଛି ଯେ, ମୁଁ ବାହାରିଥିଲି ହେଲେ ଆକାଶର କଳାମେଘ ଘୋଟି ଆସିଥିଲା । ମୋ ହୃଦୟର ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ଜର୍ଜରିତ ହେଉଥିଲା କାହାର ବା ହସ ଖୁସିରେ ଜୀବନ କଟାଇବାର ଇଚ୍ଛା ନଥାଏ, ପୁଣି ଏତେ ଦିନ ପରେ ତୁମ ସହ ଦେଖା । ତୁମକୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ ଲଢ଼ିଥିଲି ସବୁ ସୀମାରେଖା କିନ୍ତୁ ବେଦରଦୀ ବର୍ଷା ଆକାଶକୁ ମେଘାଞ୍ଛନ୍ନ କରି ରଖିଥିଲେ, ବର୍ଷାକୁ ଖାତିରି ନ କରି ମୁଁ ମୋ ଗାଡ଼ି ଷ୍ଟାର୍ଟ କରିଥିଲି, ସେ ସମୟରେ ବର୍ଷା ତା' କରାଳ ରୂପ ଦେଖାଇ ସାରିଥିଲା । ମୁଁ ଘର ଭିତରକୁ ପଳେଇ

ଆସିଥିଲି, ମୋ ଘରର ଝରକା ପାଖରେ ବସି ଅମାନିଆ ବର୍ଷାକୁ ଖୁବ୍ ଗାଳି କଲି, ବର୍ଷାରେ ଦଳାୟିତ ବର୍ଷା ବିନ୍ଦୁ ଏବଂ ତା' ସାଙ୍ଗକୁ ପବନଟା ଲୁଚକାଳି ଖେଳି ଚାଲିଲେ ମୋ ସହ, ନିଦାଘର କରାଳ ଝାଞ୍ଜିରେ କଷ୍ଟ ପାଉଥିବା ଧରଣୀରାଣୀ ସିନା ତୃପ୍ତ ହେଲା ମୁଁ ମୋର ଦେହ ଆଉ ମନ ତୃପ୍ତ ହେଲେ ନାହିଁ, ସ୍ମୃତିର ପୃଷ୍ଠାକୁ ଓଲଟାଉ ଥିଲି ସ୍ମୃତିର ସଫେଦ ବିମଣ୍ଡିତ ସୈନ୍ଦର୍ଯ୍ୟରେ ଦେଖୁଥିଲି, କିନ୍ତୁ ଆକାଶରେ କଳା ବାଦଲ ଆକାଶକୁ ଭାଙ୍ଗି ରଖୁଥିଲା ଆଉ ବିଜୁଳି ଚମକର ଆତସ ବାଜି ମୋ ଝରକା ପାଖରେ ଟିକ୍ ମିକ୍ କରୁଥିଲା, ସେପଟେ ପୁଣି ମନେ ପଡ଼ିଯାଏ ତୁମ କଥା, ତୁମେ ବର୍ଷାରେ ଓଦା ହୋଇ ନ ଥିବ, ଯଦି ବର୍ଷା ଛିଟା ଲାଗି ତୁମ କୋମଳ ଦେହଟା ଥଣ୍ଡା କିମ୍ବା ଜ୍ୱରରେ ଆକ୍ରାନ୍ତ କରେ ସେଥିପାଇଁ ବୋଧହୁଏ ଦାୟୀ ମୁଁ ହେବି, ନିଜକୁ ଅସହାୟ ମନେ କରୁଥିଲି । କିଏ ଜାଣିଥିଲା ଯେ ହଠାତ୍ ଏମିତି ହେବ ବୋଲି ପବନର ତୀବ୍ର ବେଗ ସହ କଳାହାଣ୍ଡିଆ ମେଘ ଆସିବ ବୋଲି ମୋର ଦୀର୍ଘ ଦିନର ଦେଖା କରିବାର ସ୍ୱପ୍ନଟା ଧୂଳିସାତ କରିବ ବୋଲି, ଇତି ମଧ୍ୟରେ ସନ୍ଧ୍ୟା ହୋଇ ସାରିଥିଲା । ବର୍ଷାର ଟୋପା ଟୋପା ବିନ୍ଦୁମାନେ ବି ତାଙ୍କ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ବୋଧକୁ ଭୁଲି ନଥିଲେ । ମୁଁ ସନ୍ଧ୍ୟା ସୁଦ୍ଧା ଘରୁ ବାହାରି ପାରି ନଥିଲି, କ୍ଷିପ୍ର ହେଉଥିଲା ମୋ କଲମ ଓ ପବନର ଗତି ମୋ ମନ ଏବଂ ହୃଦୟକୁ ଅଶାନ୍ତ କରି ଦେଉଥିଲା ପ୍ରତିଟି କ୍ଷଣରେ, ମୋ ସ୍ନାୟୁ ଏବଂ ୨୦୨ ଖଣ୍ଡ ହାଡ଼, ମୋ ମସ୍ତିଷ୍କ ଏବଂ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଜର୍ଜରିତ ହୃଦୟ ତମକୁ ଦେଖିବା ଅପେକ୍ଷାରେ ଥିଲେ, ହେଲେ ଦେଖା କରିବା ଆଗରୁ ଅହଂକାରୀ ବର୍ଷା ତମକୁ ଭେଟିବାର ସୁଯୋଗ ଦେଇ ନ ଥିଲେ । ତୁମେ ଅପେକ୍ଷାର ସବୁ ସୀମା ଅତିକ୍ରମ କରି ସାରି ସନ୍ଧ୍ୟା ଶ୍ରୀରେ ବସ୍ ଧରି ତୁମ ବାନ୍ଧବୀ ଘରକୁ ଚାଲିଯାଇଥିଲ କାରଣ ରାତି ୧୦ଟାରେ ବସ୍ ଥିଲା ତୁମେ ତୁମ ବାନ୍ଧବୀ ସହ ହଷ୍ଟେଲ ଫେରିଯିବା ପାଇଁ । ସେମିତି ଅବିଶ୍ରାନ୍ତ ବର୍ଷା ବର୍ଷ ଚାଲିଥିଲା । ତୁମ ସହ ଯୋଗାଯୋଗ କରିବା ପାଇଁ ବହୁତ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲି । କିନ୍ତୁ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲି, ବର୍ଷାଟା ତ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ସାଜିଲା, ଫୋନ୍‌ରେ ଭାଙ୍ଗିଯାଇଥିବା ମୋବାଇଲ୍ ନେଟୱାର୍କ ବି ସଲଖ ହୋଇ ଠିଆ ହୋଇ ନଥିଲେ, ଏପଟେ ତା ସାଙ୍ଗକୁ ଘଡ଼ଘଡ଼ି ବର୍ଷା, ମୋବାଇଲ୍‌ର ନେଟୱାର୍କ ବି ମୋ ସପକ୍ଷରେ ଗଲେ ନାହିଁ ଇତି ମଧ୍ୟରେ ରାତି ୧୦ ବାଜି ସାରିଥିଲା, ବର୍ଷା ବି ଟିକେ ଟିକେ ଥମି ଯାଇଥିଲା, ମୁଁ ତମକୁ ଫୋନ୍ ଲଗେଇଥିଲି ଅନେକ କଥା ରହି ରହିଗଲା, ଠିକ୍ ନିଷ୍ପତ୍ତି କେବଳ ସମୟ ନେଇଥାଏ ମୁଁ ତା ଅପେକ୍ଷାରେ । ତୁମ ଯାତ୍ରା ମଙ୍ଗଳମୟ ହେଉ ।

ସମୀରଙ୍କୁ ବାହା ହୋଇ ଆସିବା ଦିନଠାରୁ ଲୋପାର ପାଟିଟା ପାଣିଟିଆ ହୋଇଗଲାଣି । କେମିତି ହୁଅନ୍ତାନି ଯେ ! ସପ୍ତାହକୁ ଚାରିଦିନ ନନ୍ ଭେଜ୍ ଖାଉଥିବା ଝିଅଟା ଏହା ଭିତରେ ଚାରି ମାସ ହୋଇଗଲାଣି ମାଂସ ବାସନା ବି ଟିକିଏ ପାଇନାହିଁ ଯେ ! ସମୀର କୁଆଡ଼େ ଭେଜି । ଓଃ! ଯଦି ସେ ବାପାବୋଉଙ୍କ କଥାରେ ସେଦିନ ଅବାଧ ହୋଇପାରିଥାନ୍ତା; ତାହା ହେଲେ ତାକୁ ଏ ଭେଜି ଲୋକଟାକୁ ବାହା ହେବାକୁ ପଡ଼ିନଥାନ୍ତା ! ସବୁ ଝିଅଙ୍କର ବାପାମାଆଗୁଡ଼ାକ ଏମିତି । ଝିଅର ପସନ୍ଦ ଅପସନ୍ଦକୁ କେବେହେଲେ ମହଙ୍ଗୁ ଦେଇନଥାନ୍ତି । ପିଲା ଯଦି ପସନ୍ଦ ଆସିଗଲା ଝିଅକୁ ପସନ୍ଦ ଆସିବାକୁ ବାଧ୍ୟ । ତେବେ ଲୋପା ଆଖିରେ ସମୀରଙ୍କର ସବୁ ଠିକ୍ ଯେ ହେଲେ ତାଙ୍କର ସେହି ଭେଜିଟେରିୟନ୍ ହେବାଟା ଲୋପାକୁ ଆଦୌ ପସନ୍ଦ ନୁହେଁ । ଯେତେବେଳେ ଲୋପା ଭାବିନିଏ ସାରା ଜୀବନ ଏ ଭେଜି ଲୋକଟା ସହିତ ତାକୁ ଚଳିବାକୁ ପଡ଼ିବ ତା' ମୁଣ୍ଡ ଆଉ କାମ କରେନି । ଆଜିର ପାଞ୍ଚ ପୁଢ଼ ଯୁଗରେ ନନ୍ ଭେଜ୍ ନଖାଇ କେମିତି ଯେ ସମୀର ରହିଛନ୍ତି ସେ କଥା ଭାବିଲେ ବେଳେବେଳେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଯାଏ ଲୋପା । ସମୀରଙ୍କ ଇଚ୍ଛାକୁ ସମ୍ମାନ ଜଣାଇ ଚାରି ମାସ ହୋଇଗଲାଣି ତା ମୁହଁରେ ଆଇଁଷ ପାଣି ଟିକିଏ ବାଜିନି । ଅନେକ ଥର ସେ ଭାବିଛି ବହୁତ ହୋଇଗଲା ଇଚ୍ଛାକୁ ସମ୍ମାନ ଦେବା ! ଆଉ ନୁହେଁ ! ଏଥର ସମୀରଙ୍କୁ ମୁହେଁ ମୁହେଁ କହିଦେବ ତା'ଦେଇ ଆଉ ଏ ଫର୍ମାଲିଟି ମେଣ୍ଟେନ ହୋଇପାରିବନି । ସେ ନାରୀ ହେଲାବୋଲି କ'ଣ ସବୁବେଳେ ସେ ହିଁ ସେକ୍ସିଫାଇସ୍ କରିବ ! ସମୀରକଂ ମନ ରଖିବାକୁ ଯାଇ ସେ ଯଦି ଭେଜି ହୋଇପାରୁଛି; ତା'ହେଲେ ତା' ମନ ରଖିବାକୁ ଯାଇ ସମୀର କାହିଁକି ନନ୍ ଭେଜ୍ ଖାଇପାରିବେନି ଯେ ! ତା'ହେଲେ ତ ଜଣାପଡ଼ିବ କିଏ କାହାକୁ କେତେ

ଭଲ ପାଉଛି ! କିନ୍ତୁ ଯେତେଥର ସମୀରଙ୍କ ସେ ବିଶ୍ୱାସଭରା ଆଖି ଯୋଡ଼ିକୁ ଲୋପା ଦେଖୁନିଏ; ତା' ମନଟା କେମିତି କେଜାଣି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଯାଏ । ମନର ଭାବନାଟା ମନ ଭିତରେ ହିଁ ଚାପିହୋଇଯାଏ ।

ଆଜି ଯେତେବେଳେ ଲୋପା ତା' ନଣନ୍ଦକୁ ନେଇ ବାପ ଘରକୁ ଗଲା ସେତେବେଳେ ସେ ମନେମନେ ଚିନ୍ତା କରିନେଇଥିଲା ଆଗ ଯାଇ ଚିନ୍ତା ଏଣୁ ଚିଲିରେ ମନ ଭରି ନନ୍ ଭେଜ୍ ଖାଇବ । ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳେ ଲୋପାର ପୁରା ପରିବାର ପହଞ୍ଚିଗଲେ ଚିନ୍ତା ଏଣୁ ଚିଲିରେ । ସାଙ୍ଗରେ ଥାଏ ଲୋପାର କଲେଜ ପଢୁଆ ନଣନ୍ଦ ଏଲି । ହୋଟେଲର ମେନ୍ସ ବୁକ୍‌ରୁ ଲୋପା ମଗାଇଦେଲା ଅନେକ ରକମର ନନ୍ ଭେଜ୍ ଆଇଟମ୍ । ନଣନ୍ଦ ଏଲି କିନ୍ତୁ ନନ୍ ଭେଜ୍ ଖାଇବାକୁ ଚିକିଏ ସଂକୋଚ କଲା । ସେ ଭେଜ୍ ମଗାଇବାର ଦେଖି ଲୋପା କହିଲା, "କ'ଣ ଏଲି ! ତୁମେ କଲେଜ୍ ପଢୁଛ । ଏ ବୟସରୁ ତୁମ ଭାଇ ଭଳି ଭେଜିଟେରିୟନ୍ ହେଲେ ଚଳିବ?" ଭାଉଜ କଥା ଶୁଣି ଏଲି ଚିକିଏ ହସିଦେଇ କହିଲା, "ନା'ମ ଭାଉଜ ! ଆମେ ଦୁଇ ଭାଇଭଉଣୀ ବହୁତ ଚିକେନ ପ୍ରିୟ । ବାପା ତ ଚିକେନରେ ଭାସୁଥିଲେ । ମା ଯେତେ ବିରକ୍ତ ହେଲେ ବି ବାପା କିଛି ନା କିଛି କିଛି ବାହାନା କରି ଚିକେନ ଘରକୁ ଆଣୁଥିଲେ । ଆମେ ଭାଇ ଭଉଣୀ ବି ଖୁସ୍ ଆଉ ବାପା ବି ଖୁସ୍ । ହେଲେ ସେଦିନ ଯେତେବେଳେ ଡାକ୍ତର କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ବାପାଙ୍କର ସୁଗାର ଲେଭେଲ୍ ଟେକ୍ କରିପାରିଲେନି; ତାଙ୍କୁ ଇନସୁଲିନ୍ ଇଞ୍ଜେକ୍ସନ ଦେବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଲେ । ସେହି ଦିନୁ ବାପା ଇନସୁଲିନ୍ ନେଉଛନ୍ତି । ତା'ପରେ ପରେ ବାପା ନନ୍ ଭେଜ୍ ଖିଆ ଛାଡ଼ିଦେଲେ । ଖାଦ୍ୟ ପ୍ରତି ଥିବା ଆକର୍ଷଣଟା ତାଙ୍କର ଯେମିତି ହଜିଗଲା । ତା'ର କିଛିଦିନ ପରେ ଆମେ ଭାଇ ଭଉଣୀ ଚିକେନ ଆଣିବାକୁ ଯାଇଥିଲୁ । ଭାଇ କହିଲା ଅସ୍ଥ ନେବା । ମୁଁ ପଚାରିଲି କ'ଣ ପାଇଁ? ଭାଇ ସେଇଠୁ ମୁହଁଟାକୁ ଶୁଖେଇ ଦେଇ କହିଲା, "ଆଲୋ ! ମାଆ ତ ଚିଡ଼ିଚିଡ଼ି ହୁଏ ! ବାପା ତ ଆଉ ଖାଉନାହାନ୍ତି । ମୋର ବି ଆଉ ଖାଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା ନାହିଁ । ବାପା ଖାଉଥିଲେ ଯେ ଆମେ ବି ଖୁସିରେ ଖାଉଥିଲେ । ଏବେ ଆଉ ବାପା ଖାଇବେନି । ତାଙ୍କ ଆଗରେ ମୁଁ କେମିତି ମନ ଖୁସିରେ ଚିକେନ ଖାଇପାରିବି ! ବାପା ଯଦି ଆଉ ଖାଇବେନି ତା'ହେଲେ ମୁଁ ଆଉ କାହିଁକି ଖାଇବି? ତେଣୁ ଖାଲି ତୋ ଖାଇବା ମୁତାବକ ଚିକେନ ନେଇଯିବା ।" ସେଦିନ ଭାଇର କଥା ଶୁଣି ମୁଁ କିଛି ସମୟ ଚାହିଁରହିଲି ତାକୁ । ମନେ ମନେ ଭାବୁଥିଲି ଆଜି ଏମ୍ ପ୍ରାଉଡ୍ ଅଫ୍ ନୁ ଭାଇ । ତା'ପରେ ସିଧା ଗାଡ଼ି ପାଖକୁ ଫେରି ଭାଇକୁ କହିଲି ଖାଲି ତୁ କ'ଣ ବାପାଙ୍କୁ ଭଲ ପାଉ ! ମୁଁ କ'ଣ ପାଏନି କି? ବାସ୍ ସେଦିନୁ ଆମେ ଭାଇ ଭଉଣୀ ପୁରା ଭେଜି ।" ଏହା କହି ହସିଦେଲା ଏଲି । ହେଲେ ଲୋପାର କ'ଣ ହେଲା କେଜାଣି ! ଅର୍ଡର ଦେଇଥିବା ସବୁ ଆଇଟମ୍‌କୁ ଏହାଭିତରେ ସିଏ କେନସେଲ୍ କରି ଭେଜ୍ ଅର୍ଡର ଦେଇସାରିଥିଲା ॥

ବିଲେଇ

ପରମିତା ମିଶ୍ର

ପିଲାଦିନୁ ତା'ର ଆମିଷରେ ଦୁର୍ବଳତା ବୋଲି ଆମ ଘରେ ସମସ୍ତେ ତାକୁ ବିଲେଇ ବୋଲି ଡାକୁ । ଭଲମନ୍ଦ ତରକାରୀ ଟିକେ ହେଲେ ସେ ଥରକୁ ବାଦ ଆଉ ଥରେ ବୋଉ ସହ ତା'ପରେ ବାବା ସହ ବସିପଡ଼େ । ସିଂଗଡ଼ା, ଘୁଗୁନି, ଚାଟ, ଗୁପଚୁପ ସବୁ ଚର୍ କରିଦିଏ ସେ । ଏମିତିରେ ପିଲାବେଳେ ଗୁଦୁଲୁଗୁମାଟାଏ ହୋଇଥାଏ । ପୁରିଲା ପୁରିଲା ଦେହ । ବେକ ମୁହଁ ଲାଗି ଫୁଲକା ଫୁଲକା ଗାଲ ଭାରି ଗୁଲୁଗୁଲିଆ ଲାଗେ । ଯୋଗକୁ କୋଡ଼ପୋଛ ଛୁଆ ତେଣୁ ବେଶି ଗେଙ୍କା । ବୋଉ ବି ତାକୁ ବଡ଼ ଭାଗଟା ଦେଇଦିଏ । ବାବା କେତେ ଆକଟ କରନ୍ତି ବେଶି ମୋଟା ହେଇଯିବ । ଖାଇବାରେ ଖାଲି ରୁଟି ଦିଅ ତାକୁ । ଏସବୁ କଥାରେ କିନ୍ତୁ ତା'ର କିଛି ଯାଏ ଆସେ ନାହିଁ । ଭୋକ ଲାଗିଲେ ସେ କାହାକୁ ଅପେକ୍ଷା ବି କରେନି ନିଜେ ବାଢ଼ିଆଣି ଖାଇନିଏ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେଲା ବାଦେ କଡ଼େଇଟା ବୋଉ ତାକୁ ଧରେଇ ଦିଏ । ଆଉ ତା'ର ଯୋଉ ଖୁସି କ'ଣ କହିବି । ବେଳେ ବେଳେ କାହାକୁ ଟିକେ ଖାଇବାକୁ ବାଢ଼ି ଦେବାକୁ କହିଲେ ସେ ପ୍ରଥମେ କୌଣସି ତରକାରୀରୁ ଟିକେ ନିଜେ ଖାଇନିଏ । ଜେଜି କହିଦିଅନ୍ତି, "ହେଇଲୋ ବିଲେଇ ହାତରେ ମାଛ କେଳଉଛ ପରା ଯା ସଇଲା ସବୁ ।" ଏଇ ବିଲେଇ ନାଆଁଟା ଶୁଣିଲା ମାତ୍ରେ ଏତେ ରାଗିଯାଏ ସେ । ମୋଟା ବୋଲି ଘରଠୁ ଦୂର ସ୍କୁଲରେ ପଢ଼େଇଲୁ ହେଲେ ସେଇଠୁ ବି ଫେରିଲି ବେଳେ ଠେଲାରୁ ଖାଇପିଇ ଆସେ, କେତେ ଚେଷ୍ଟା ପରେ ବଡ଼ ହେବା ପରେ ବି ତା'ର ଅଭ୍ୟାସ ସବୁ ଗଲାନି ।

ଏବେ ଆମ ସୁମନର ବାହା ସରିଲାଣି ।

ସୁମନ! ମୋ ସାନ ଭଉଣୀ । ବାହାଘର ପରେ କିଛି କାରଣ ଯୋଗୁଁ ସେ ଘରକୁ ଆସି ପାରିନଥିଲା । ବହୁତ ଦିନ ପରେ ସ୍ବାମୀ ସହ ଘରକୁ ଆସିଥାଏ । କିଛି ସମୟର କଥାବାର୍ତ୍ତା ପରେ ବୋଉ ଖାଇବାକୁ ବାଢ଼ିବାକୁ ଗଲେ ଆଉ ପଛେ ପଛେ ଆମ ବିଲେଇ ବି ଦୌଡ଼ିଲା । ଦୁଇ ସତୁକୁ କଥା ହେବାକୁ ଛାଡ଼ି ମୁଁ ଆଉ ବାପା ବି ତା' ପଛରେ ଗଲୁ । ବାପା କହୁଥିଲେ, "ଏ ବିଲେଇର ଅଭ୍ୟାସଟା ଏଯାଏଁ ଗଲାଣି ।" କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ସୁମନକୁ କହିବାର ଶୁଣିଲୁ, "ବୋଉ ମତେ ଆଉ କ୍ଲାଉଁକୁ ଆମିଷ ଦେବୁନି ।" ଆମେସବୁ ଶୁଣିକି କାବା ।

ଆମେ ଜାଣିଥିଲୁ ତା' ଶାଶୁ ଘରେ ଆମିଷ ପଶେନି । କିନ୍ତୁ ଜାଣି ନଥିଲୁ କ୍ଲାଉଁ ବି ଜମା ଆମିଷ ଖାଆନ୍ତିନି ବୋଲି । ସବୁ ଥାଳିରୁ ହାତ ମାରି ଖାଇବା ପିଲା କହୁଛି ସେ ଖାଇ ନାହାନ୍ତି ମୁଁ କେମିତି ଖାଇବି । ବୋଉ ମୋର କାନ୍ଦ କାନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । ବୋଉ କହିଲା ସେଇଥିପାଇଁ ମୋ ଝିଅ ଝଡ଼ି କି କଳାକାଠ ପଡ଼ିଯାଇଛି । କେତେ କରି କହିଲା ପରେ ବି ସୁମନ କିନ୍ତୁ ଜମାରୁ ଆମିଷ ଖାଇଲାନି । ଯାଉ ଯାଉ ବୋଉର କନ୍ଦାକଟା ଆହୁରି ଚାଲିଥାଏ । କହୁଥିଲା, "ତୋର ଯେତେବେଳେ ଖାଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେବ କହିବୁ ମୁଁ ଟିପିନରେ ପଠେଇ ଦେବି ।" ସୁମନ କିନ୍ତୁ ଗଲାବେଳେ ସୁନ୍ଦରରେ ବୋଉକୁ ବୁଝେଇ ଦେଇ ଗଲା, "ତୋ କ୍ଲାଉଁ ତ ମତେ ମନା କରିନାହାନ୍ତି ବୋଉ, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ଆମିଷକୁ ନେଇ ଯୁକ୍ତିଟି ମୋ ମନକୁ ପାଇଲା, ମୁଁ ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ଆମିଷ ଛାଡ଼ି ଦେଇଛି । ତୁମ କ୍ଲାଉଁ କ'ଣ କହିଲେ ଜାଣିଛ ବୋଉ?" କହିଲେ, "ମୁଁ ଚାହେଁନି ମୋ ସ୍ବାମୀ କୋଉ ନିରପରାଧର ମାଂସ ଖାଉ, ଯେହେତୁ ମୁଁ ତୁମର ସ୍ବାମୀ ଓ ତୁମକୁ ବହୁତ ଭଲପାଏ, ତେଣୁ ଆମର ସବୁ ପାପପୁଣ୍ୟର ଭାଗିଦାର ଆମେ ଦୁହେଁ ହେବା । ଆମିଷ ଭକ୍ଷଣ ଦ୍ବାରା ଯେଉଁ ସବୁ ପାପ ତୁମେ କରିଛ ଆଜିଠୁ ସେସବୁ ପାପ ମୋର ହେଲା ଆଉ ଆଗକୁ ବି ତୁମେ ଯେତେଥର ଖାଇବ ସେସବୁ ପାପ ବି ମୋର ହିଁ ହେବ । ମୁଁ ଜାଣିଶୁଣି ସବୁ ପାପ ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ କେମିତି ଲଦିଦେବି କହିଲୁ । ବୋଉ ଆଖିରୁ ଲୁହ ପୋଛିଲା ।

ସମୟ, ବାତାବରଣ, ଆପଣାପଣ ଆଉ ଜୀବନସାଥୀର ସ୍ନେହ ମଣିଷକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବଦଳେଇ ଦିଏ ।

କହିବାର ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ଯେ ମନୁଷ୍ୟ ଜୀବନରେ ପ୍ରତି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ତ ନିଶ୍ଚୟ ହୁଏ କିନ୍ତୁ ଏକ ସୁସ୍ଥ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆମକୁ ଭଲଟି ଆଡ଼କୁ ବାଟ କଢ଼ାଏ ।

ପାଉଁଜି

ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତି ପ୍ରଧାନ

ଜୀବନ ଜଞ୍ଜାଳରୁ ମୁଠା ମୁଠା ହସ ଆଉ ମେଞ୍ଚା ମେଞ୍ଚା ଖୁସିର ଉପହାର ଭିତରେ ଆମେ ଅନ୍ଧପାଲଟି ଯାଇଛୁ । ହୃଦୟର କଥା ଶୁଣିବାକୁ ଆମପାଖରେ ସମୟ ନାହିଁ । ପ୍ରତିଦିନ ବ୍ୟସ୍ତ ବିବ୍ରତ ହୋଇ ସଫଳତା ଓ ବିଫଳତାର ଘମାଘୋଟ ଲଢ଼େଇ ସହ କର୍ମପଥରେ କେହି ଆଗେଇ ଯାଉଛି ତ କେହି ପଛେଇ ଯାଉଛି । ସାରୁ ପତରରେ ଟଳଟଳ ଓ ଢଳଢଳ ହେଉଥିବା ସେ ବର୍ଷା ବିନ୍ଦୁଟି ଭାରି ଚଗଳି । ପତର ଉପରେ ଖେଳିବ, ଝୁଲିବ ପୁଣି ଢଳିପଡ଼ିବ ଠିକ ଆମ ପିଲାଦିନ ଭଳି ! ଆସିବ । ପାଖରେ ବସିବ । ହସେଇବ । କନ୍ଦେଇବ ପରେ ଅଭିଯୋଗ ଆଉ ଅଭିମାନ ଭିତରେ ଢାଙ୍କିଦେବ । ଆମେ ସମାଧାନର ବାଟ ଖୋଜୁ ଖୋଜୁ ସେ ଚାଲିଯିବ । ଛାଡ଼ି ଦେଇଯିବ ଖଟା ମିଠା ସ୍ମୃତି, ଦିନେ ମନେପକାଇ ଆଖୁରୁ ଲୁହ ଢାଳିବାପାଇଁ ।

ସେଦିନ ରାତିରେ ଜହ୍ନ ସହ ମୋର ବିତର୍କ ଚାଲିଥାଏ ।

-"ଗୋଟେ ଉପଗ୍ରହ ସହ କ'ଣ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଥିବି ଏଇ କଥା ଭାବୁଛନ୍ତି ତ?? ତା' ସହ ମୁଁ ସବୁଦିନ କଥା ହୁଏ । ତା'ର ନିଜର ଆଲୋକ ନାହିଁ ତଥାପି ମାଗିଯାଚି ଆଣିଥିବା ଆଲୋକରେ ସେ ସ୍ପଷ୍ଟ, ନିର୍ମଳ, ଶୀତଳ, ପବିତ୍ର, ନିଶ୍ଚପଟ କରୁଣ ଚାହାଣୀରେ ସୁଦୂର ଆକାଶରୁ ଚାହିଁରହିଥାଏ ମୋ କଥା ଶୁଣିବା ପାଇଁ ।

ଦିନେ ପଚାରିଲି, "ସବୁଦିନେ ମାମୁଁ ହୋଇ ରହିଲୁନି କାହିଁକି??"

ସେ କଳାବାଦଲ ଭିତରେ ଲୁଚିଯାଇ କହିଲା, "ସମୟ ଅଟକିଲାଣି ! ତୋ ମାମୁଁରୁ ମତେ ତୋ ବନ୍ଧୁ ସାଜିବାକୁ ହେଲା । ଆଛା ! କହ ତ, ସବୁଦିନେ ମାମୁଁ ହୋଇ ରହିଥିଲେ ତୋ ବିରହ କାହାଣୀ ସବୁ କେମିତି ଶୁଣିଥାନ୍ତି??"

- "ଇସ୍ କି ବନ୍ଧୁ ମୋର । ତାଲ୍ ତ ଘଣ୍ଟାକଣ୍ଠକୁ ହାତରେ ଟାଣି ଘୋସାରି ସମୟକୁ କିଛି ବର୍ଷ ପଛକୁ ଫେରାଇ ନବା । ମୋ ସହ ହାତ ମିଳେଇ ପାରିବୁ??? ମିଛୁଆ ବନ୍ଧୁ ମୋର । ମତେ ଦେଖୁ ପାରିବୁ, ବୁଝିପାରିବୁ ଆଉ ହଁ କଥା ମଧ୍ୟ ହେଇପାରିବୁ କିନ୍ତୁ ମତେ ଛୁଇଁ ପାରିବୁନି । ସେଥିପାଇଁ ତ ମୁଁ କଇଁ ହେବାକୁ ଚାହୁଁନି । ଏତେ ପ୍ରେମ କିଏ କରିବ?? ତୁ ଆସିଲେ ଯାଇ ତା'ର ପାଖୁଡ଼ା ଖୋଲିବ ।

- ମୋ କଥା ଶୁଣି ଜହ୍ନ ହସିଲା କହିଲା, "ତୁ ବି ତ ବଦଳି ଗଲୁ, ଫୁକରୁ ଏବେ ତୁଡ଼ିଦାର ପିନ୍ଧିଲୁ । ମତେ ମାମୁଁ ବୋଲି ହାତବଢ଼େଇ ଡାକିବାକୁ ତତେ ଲାଜଲାଗିଲା, ହସମାଡ଼ିଲା । ପିଲାଦିନେ ଘରର ମାଟିପିଣ୍ଡା ଉପରେ ବସି ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ କାନ୍ଧରେ ହାତପକାଇ ମତେ ଦେଖୁଥିଲୁ ଆଜି ବଡ଼ ବଡ଼ କୋଠାର ଛାତ ଉପରେ ବସି ମତେ ତୋ ନିଃସଙ୍ଗତାର କାରଣ ପଚାରୁଛୁ । ହେଲେ ମୁଁ ତୋ ସାଙ୍ଗରେ ଅଛି ବୋଲି ପାଗେଲୀଟା ବୁଝିପାରୁନୁ ।"

- "ସବୁ ବୁଝି କିଛି ନବୁଝିଲା ପରି ପ୍ରଶ୍ନ କରିବା ଔଅମାନଙ୍କର ଗୋଟିଏ ପ୍ରକୃତି । ଏତିକି ଜାଣିବୁ??? ଆଉ କେତେବର୍ଷ ବନ୍ଧୁହେବା ପରେ ଜାଣିବୁ??

- "ଜାଣେ, ସବୁକିଛି ଜାଣେ, ତମେ ଔଅମାନେ ଭାରି ଫୁଲେଇ, କଥା କଥାକେ ମନେଇ ଆଉ ଲାଜୁକୁଳି ଲାତାପରି ଯାଆନ୍ତି ଲାଜେଇ ।"

- "ହେହେ ଏବେ ଲାଜ କରିବାର ବୟସ ଯେ । ପିଲାଦିନର ସେ ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନ ଆଉ ଚଳିବନି । ଆଜି ବି ମନେ ପଡ଼େ ସେ ମୂଲ୍ୟବାନ ଦିନଗୁଡ଼ାକ ।

- "ଝୁଲରେ ହାତି ଝୁଲ... ବାଆପାଣି ଖାଇ ଫୁଲ..." ଗୀତ ଆଉ ଜେଜେମାଆର ସ୍ନେହକୁ ହାତର ପିଠି ଥାପୁଡ଼ାରେ ଏକାଥରକେ ନିଦ ହୋଇଯାଉଥିଲା । କେହି ଇଚ୍ଛା କଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ଦିନ ସବୁକୁ ଭୁଲେଇ ପାରିବନି । କାରଣ ସେ ଦିନ ସବୁଥିଲା ସେମିତି, ଆକାଶର ଝିଲିମିଲି ତାରା ଯେମିତି । ସେହି କୁନି ଫୁଲ୍ ପିନ୍ଧା ବୟସର ଦିନ । ଯେତେବେଳେ ଫୁଲ୍ ପିନ୍ଧିଦେଇ, ଫୁଲର ଚେନ୍ ଦବାକୁ ପିଠିକୁ ହାତ ପାଉନଥିଲା ଯେ ଧାଇଁ ଯାଉଥିଲା ମାଆ ପାଖକୁ । ମାଆ ଅତି ଆଦରରେ ଚେନ୍ ଦେଇସାରି ମୋ ମୁହଁକୁ ତୋଳିଧରି ଗାଲରେ ଚୁମାଟିଏ ଆଙ୍କି ଦଉଥିଲା । ମୁଁ କୁନି ହାତ ଦି'ଟାରେ ତାକୁ ଜାବୁଡ଼ି ଧରୁଥିଲି । ସେ ଗେଲ

କରୁଥିଲା, ମୁଁ ଗେହ୍ଲା ହଉଥିଲି । କେବେ ମାଆର ବଳକା ଚୁଡ଼ିକୁ ଗୋଟିଏ ହାତର କହୁଣି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପିନ୍ଧି ଝୁଣୁଝୁଣୁ କରେ ତ କେବେ ଜେଜେମାଆର ଲୁଗାପିନ୍ଧି ବୋହୂବେଶ ହୁଏ । ହାତେ ଲମ୍ବର ଓଢ଼ଣୀ ଟାଣି ପାଦ ଥାପି ଥାପି ଚାଲେ ପୁଣି ପିନ୍ଧିଥିବା ଲୁଗାର କୁଞ୍ଚରେ ଛନ୍ଦି ହୋଇ ନିର୍ଦ୍ଦାତ କଟଡ଼ା ଖାଉଥିଲି । ତଥାପି ଉଠି କୁଞ୍ଚସଜାଡ଼ି ଚାଲୁଥିଲି । ପୁଣି ଆମ ବାଡ଼ିପଟ ଚୁଲିରୁ ସାଙ୍ଗମାନେ ମିଶି ପାଉଁଶ କାଢ଼ି ଆକାଶରେ ଉଡ଼େଇ, କହୁଥିଲୁ କ'ଣ ନା ଖଣ୍ଡିଆଭୂତ । ଖଳାରେ କାଠିପୋତି ଛୋଟ ଛୋଟ ଘର କରିବା ଆଉ ବର୍ଷାହେଲେ ସେଥିରେ ପଲିଥିନ୍ ଜରି ଘୋଡ଼େଇବା । ପର୍ବପର୍ବାଣୀରେ ମାଆ ସଜବାଜ କରିଦେବା ପୂର୍ବରୁ ମୁଁ ଯାଇ ଆଇନା ଆଗରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଯାଏ । ଓଲଟା ଶୁକ୍ରାଣ କରି ମୁଣ୍ଡ କୁଣ୍ଡାଏ, କ୍ରିମ ଆଉ ପାଉଡ଼ର ବି ଲଗାଏ । ଥରେ ମାଆ ଲଗୋଉଥିବା ବଡ଼ ନାଲି ଟିକିଲିରୁ ଗୋଟେ କାଢ଼ି ଆଣି ଲଗାଇଦେଲି । ମାଆ ଆସି ସେ ଟିକିଲ୍ କାଢ଼ି କଲା ଟିକିଲି ଲଗେଇ ଦେଲା । ଗୋଡ଼ କଟାଡ଼ି କାନ୍ଦିଲି, ରୁଷିଲି ଯେ ମାଆ ବୁଝେଇଦେଲା, "ବଡ଼ମାନେ ଏ ଟିକିଲି ଲଗାନ୍ତି ।"

ମୁଁ ଭାବୁଥିଲି ମନେ ମନେ ତେବେ ବଡ଼ହେଲେ ଏ ଟିକିଲି ଲଗେଇପାରିବି । ଫିକ୍ କିନା ହସିଦଉଥିଲି । ସ୍କୁଲ ଗଲାବେଳେ ମୁଁ ଆଉ ମୋ ସାଙ୍ଗମାନେ କଲେଜ ପଢୁଆ ପିଲାଙ୍କୁ ଦେଖି ଇର୍ଷାରେ ଜଳିଯାଉଥିଲୁ ।

- "ଆମେ କେବେ ବଡ଼ ହବା? ଆଉ ଏମାନଙ୍କ ପରି କଲେଜ ଯିବା । ଖୁସିରେ କଟିଯାଉଥିଲା ମୋ ଦିନ ସବୁ । ସେଦିନ କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ ନୂଆ କାହାଣୀ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା । ଜୀବନରେ ଗୋଟିଏ କଲା ଜୀବନମାସ ପାଇଥିଲା । ସବୁଦିନ ସକାଳୁ ଟିଉସନରୁ ଆସି ଖାଇସାରି, ନଅଟା ବାଜି ଡିରିଶ ମିନିଟ୍ରେ ସ୍କୁଲ ଯାଏ । ସେତେବେଳକୁ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ନା ଶିକ୍ଷକ ଆସିଥିବେ ନା କେହି ପିଲା ଆସିଥିବେ । ବିଦ୍ୟାଳୟ ଛୁଟି ହେବ ଅପରାହ୍ନ ୪ ଟାରେ ମୁଁ ଘରକୁ ଆସେ ୪.୩୦ରେ । ପଞ୍ଚମରେ ପଢୁଥାଏ ମୁଁ । ୩.୩୦ରେ ଖେଳଛୁଟି ହୁଏ । ଆମର ଖେଳ ଆରମ୍ଭ ହେବ ବୋହୁଚୋରିରୁ ଆଉ ସରିବ କବାଡ଼ିରେ । ଖେଳ ସମୟରେ ବହୁତ ଝଗଡ଼ା ଆଉ ବେଶି ମାଡ଼ପିଟ୍ ହୁଏ । ସେଦିନ କିନ୍ତୁ ଖେଳିବାକୁ ମୋର ଇଚ୍ଛା ହେଲାନି । ନଳକୂଅରୁ ପାଣି ଆଣି ବିଦ୍ୟାଳୟ ପରିସରରେ ଲାଗିଥିବା ଫୁଲଗଛରେ ମୁଁ ପାଣି ଦେଇସାରି ଅଫିସ୍ ଘରେ ବାଲଟି ନେଇ ରଖିଲି । ହାତ ଗୋଡ଼ ଧୋଇବା ପାଇଁ ପୁଣି ଗଲି ନଳକୂଅ ପାଖକୁ ହେଲେ ସେଠାରେ ଯାଇ ହାତ କିଏ ଧୋଉଛି ଯେ?? ନଳକୂଅ ସାଥରେ ଖେଳ ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ମୋ ସାଙ୍ଗ ନଳକୂଅ ନଳାକୁ ଦୁଇ ହାତ ପାପୁଲିରେ ଚାପିଧରିଲା ଯେମିତି ଗୋଟେ ଠୋପା ପାଣି ବାହାରକୁ ଆସିବନି

। ଆଉ ମୁଁ ନଳକୁଅ ମାରିଲି । ସେ ପାଣିର ଚାପ ସମ୍ଭାଳି ପାରେନି ତା' ହାତ ଖସିଯାଏ ଓ ପାଣିସବୁ ବାହାରି ଆସେ ବହୁତ ମଜାଲାଗେ ଏପରି କରିବାକୁ । ତା' ପରେ ମୋ ପାଳି ପଡ଼େ ମୁଁ ନଳକୁ ଚାପିଧରେ ସେ ନଳକୁଅ ମାରେ । ଏମିତି ଖେଳ ସରିଲା । ବିଦ୍ୟାଳୟ ଛୁଟି ହେଲା ମୋର ଯାଏ କେତେ ଆସେ କେତେ?? ମୁଁ ସେ ନଳକୁଅ ଚାରିପାଖରେ ବଢ଼ିଥିବା ଅନାବନା ଗଛ ସବୁକୁ ଉପାଡ଼ି ସଫାକରୁଥାଏ । ହଠାତ୍ ଫସ୍ କିନା ଗୋଡ଼ଟା ପଙ୍କରେ ପଶିଗଲା । ଏମିତିରେ ନଳକୁଅ ଚାରିପାଖ ସନ୍ତସନ୍ତ ଆସ । ଗୋଡ଼ ତ କାଢ଼ି ଆଣିଲି କିନ୍ତୁ ଚପଲ ପଙ୍କରେ ପୋତି ହୋଇ ରହିଗଲା । ବହୁତ ଚେଷ୍ଟା କରି ଗୋଟିଏ ଚପଲ ପଙ୍କରୁ କାଢ଼ୁ କାଢ଼ୁ ଆଉ ଗୋଟେ ଗୋଡ଼ ପଙ୍କରେ ପଶିଗଲା । ଯାହା କଷ୍ଟରେ ମଣିଷ ସେଦିନ ଚପଲମାନଙ୍କୁ ପଙ୍କରୁ ଉଧାର କରିଥିଲା ତାହା ନକହିବା ଭଲ । ଚପଲମାନଙ୍କୁ ସିନା ପଙ୍କରୁ ଉଧାର କରିଲି କିନ୍ତୁ ମାଆ ରଜରେ ପିନ୍ଧେଇ ଦେଇଥିବା ପାଉଁଜିକୁ ବଞ୍ଚେଇ ପାରିଲିନି । ଅଜାଣତରେ ପଙ୍କରେ ଗୋଟିଏ ପାଉଁଜି ପୋତି ହୋଇ ରହିଯାଇଥିଲା ଆଉ ମୁଁ ଜାଣିନଥିଲି । ଶେଷରେ ଘରକୁ ଫେରୁଥାଏ ଅଧାବାଟରେ ମାଆ ସହ ଭେଟ ପଡ଼ିଗଲା । ମାଆ କହିଲା, "ସବୁପିଲା କେତେବେଳୁ ଘରକୁ ଆସିଲେଣି ଆଉ ତୋ'ର ଘରକୁ ଆସିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହଉନି???"

- "ମୁଁ ଖେଳୁଥିଲି ଯେ... ଯେ...ଯେ... ମୋ ଚପଲ ପଙ୍କରେ ପୋତି ହୋଇଗଲା ଛେପଡୋକି ଡୋକି କହିଲି ।"

- "ଚପଲ ପୋତିହେଲା କେମିତି?? ଆଉ ପାଉଁଜି ଗୋଟେ ଗୋଡ଼ରୁ କାହିଁ???"

- "ମୁଣ୍ଡ ଝାଙ୍କି ଝାଙ୍କି ହୋଇଗଲା । କେଉଁଠି ହଜେଇ ଦେଲିକି ଆଉ ?? ପାଦରୁ ତ କାଢ଼ିନି ପାଉଁଜିଟା ଗଲା କୁଆଡ଼େ?? ଏତିକି ଭାବିଛି । ମାଆର ଗୋଟିଏ ଶକ୍ତ ଚାପୁଡ଼ାରେ ଗାଲ ତାତିଗଲା । କଇଁ କଇଁ ହୋଇ କାନ୍ଦିଲି ।

- "ପଙ୍କରେ ଲଟରପଟର ହବାକୁ କିଏ କହିଥିଲା?? କାତ କି କଣ୍ଟା ଯଦି ଗୋଡ଼ରେ ପଶିଥାନ୍ତା?? କହି ମାଆ କାନ ମୋଡ଼ି ଶାସନ କଲା । ତା' ପରଦିନ ମୁଁ ନଳକୁଅ ପାଖରେ ଯାଇ ବହୁତ ଖୋଜା ଖୋଜି କଲି କିନ୍ତୁ ପାଇଲିନି । ଆଉ ପାଦ ଖାଲି ହୋଇଗଲା କିଛିଦିନ ପାଇଁ । ମାଆ ଆଉ ରାଗରେ ପାଉଁଜି କିଣିଦେଲାନି । ମୁଁ କିନ୍ତୁ ବହୁତ ଖୁସିଥିଲି କାରଣ ରାତିରେ ଲୁଚକାଳି ଖେଳରେ ସେ ପାଉଁଜି ଶବ୍ଦପାଇଁ ମୁଁ ଧରାପଡ଼ି ଯାଉଥିଲି । ଏବେ ଗୋଡ଼ରେ ପାଉଁଜି ନାହିଁ ମାନେ ଏଥର ମୋର ପତା କେହି ପାଇବେନି । ପଞ୍ଚମ ଶ୍ରେଣୀ ବାର୍ଷିକ ପରୀକ୍ଷା ସରିଗଲା । ନୂଆ ନୂଆ ଷଷ୍ଠଶ୍ରେଣୀରେ ପାଦ ଦେଉ ଦେଉ ଗାଁରେ

ଚିତ୍ତସନ କରିବା ମଧ୍ୟ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । ଗାଁ ପାଖରେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଗାଁକୁ ଚିତ୍ତସନ ଯିବାକୁ ବାପା ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଲେ । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ବାପା ଗାଡ଼ିରେ ନବା ଆଣିବା କରୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ପରେ ମୋ ପାଇଁ ନୂଆ ସାଇକେଲେ କିଣିଦେଲେ । ପ୍ରତିଦିନ ସାଇକେଲ ନେଇ ମୁଁ ପଢ଼ିବାକୁ ଯାଉଥିଲି । ଷଷ୍ଠ ଶ୍ରେଣୀରେ ପ୍ରଥମ ମାସିକ ପରିକ୍ଷାରେ ମୁଁ ଗଣିତରେ ଶ୍ରେଣୀରେ ଅଧିକା ନମ୍ବର ରଖୁଥିଲି । ଘରେ ସମସ୍ତେ ଖୁସି ହେଲେ । ସାର୍ ଘରକୁ ଆସି କହିଲେ, "ପିଲାଟା ଚଗଲା ହେଲେ କ'ଣ ହବ ଭଲ ପାଠ ପଢ଼ୁଛି କାକୁ ଘରେ ଟିକେ ଦେଖନ୍ତୁ ଆସୁଛି ଭଲ ମାର୍କ ରଖୁବ ।" ସେଦିନ ବାପା ମୋ ପାଇଁ ନୂଆ ପାଉଁଜି ଆଣିଥିଲେ । ମୁଁ ବହୁତ ଖୁସିହେଲି କାରଣ ଯାହା ହେଲେ ବି କେଉଁଠି ନା କେଉଁଠି ଟିକେ ହେଉ ପଛେ ପାଉଁଜିର ଶବ୍ଦକୁ ଝୁରୁଥିଲି । ବାପା ନିଜ ହାତରେ ପାଉଁଜି ପିନ୍ଧେଇ ଦେଲେ । କହିଲେ, "ଦେଖୁ ଟିକେ ଦୂରକୁ ଯାଇ ମୋ ପାଖକୁ ଚାଲି ଚାଲି ଆସ । ଦେଖୁବା ଏ ପାଉଁଜି ତୋ ପାଦକୁ କେମିତି ମାନ୍ଦୁଛି?? ମୁଁ ଗଲି ଆଉ ଚାଲି ଚାଲି ଆସିଲି.. ଝୁଣୁ ଝୁଣୁ ଶବ୍ଦରେ ଆମ ଘର ବାରଣ୍ଡା ଫାଟି ପଡ଼ୁଥିଲା । ବାପା ମାଆକୁ କହିଲେ, "ଦେଖୁଲ ଦେଖୁଲ ମୋ ଝିଅ ପାଉଁଜିଟା କେମିତି ଲାଗୁଛି??" ମାଆ ହସିଲା ଆଉ କହିଲା, "ଆରେ ଆରେ ଭାରି ବଢ଼ିଆ ମାନ୍ଦୁଛି ତ ପାଉଁଜିଟା । ମୋ ମାଆବୁଢ଼ୀଟା ପରା (ମାଆ ମତେ ବେଳେବେଳେ ସ୍ନେହରେ "ମାଆବୁଢ଼ୀ" ଡାକେ) ଏ ପାଉଁଜିଟା ହଜେଇବୁନି ।" ମୋ ମୁଣ୍ଡରେ ହାତବୁଲେଇ ଆଣି କହିଲା । ମୁଁ ମଧ୍ୟ କହିଲି ନା ହଜେଇବିନି । ତା'ପରେ ସେ ଦିନ ସାରା ମୁଁ ସେ ପାଉଁଜି ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ଖୁସି ହଉଥିଲି । ଖଟ ଉପରେ ବାରମ୍ବାର ଚଢ଼ୁଥିଲି ଆଉ ତଳକୁ ଡେଇଁଥିଲି । ସେଦିନ ସେ ପାଉଁଜିର ରୁଣୁଝୁଣୁ ଶବ୍ଦ ଖାଲି ଖୁସିରେ ବିଭୋର ନୁହେଁ ନାଟିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ବାଧ୍ୟ କରୁଥିଲା । ପାଉଁଜିର ଶବ୍ଦ ଯେମିତି ପାଲଟି ଯାଇଥିଲା ଗୋଟିଏ ଗୀତର ସ୍ୱର, ତାଳ, ଲୟ ସବୁକିଛି ! ଜୀବନରେ ନୃତ୍ୟର ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା ସେହିଦିନ ! ସେହି କୁନି ପ୍ରକପିକ୍ଷା ଦିନ ସେହି ପାଉଁଜି ପିନ୍ଧାଦିନ । ଗୋଡ଼ କଟାଡ଼ି କାନ୍ଦିବା ଦିନ ! ମୋ ପିଲାଦିନ । ମୋ ଜୀବନର ଅଭୁଲ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ସେ ଦିନସବୁ । ରାତିରେ ରାସ୍ତା ଉପରେ କିଛିବାଟ ଚାଲିଯାଇ କହୁଥିଲି, "ହେଇ ଦେଖ, ମୁଁ ଯୁଆଡ଼େ ଯାଉଛି ଜହ୍ନମାମୁଁ ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ଯାଉଛି !" ହଠାତ ମୋ ଫୋନ ବାଜିଉଠିଲା । ସବୁ ଭାବନା କୁଆଡ଼େ ହଜିଗଲା ।

- "ରାତି ୯ଟା ହେଲାଣି ରୁମକୁ ଆସିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହଉନି??" ବାନ୍ଧବୀଙ୍କ କଥା ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ମୁଁ ଛାତ ଉପରୁ ରୁମକୁ ଆସିଲାବେଳେ ଆକାଶକୁ ଟିକେ ଫେରି ଚାହିଁଲି । ଆଉ ସେ ଜହ୍ନ ମତେ ଖତେଇ ହେଇ କହୁଥିଲା, "ବହୁତ ସମୟ ହେଲା ପିଲାଦିନରେ ଘିରି ଘିରି ହୋଇବୁଲୁଥିଲୁ । ଏବେ ଯାଆ ପୁଣି ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଯାଆ ତୋ ବ୍ୟସ୍ତବହୁଳ ଜୀବନରେ....."

ମୋ ବୋଉ ହାତରନ୍ଧା

ରାଜକୁମାରୀ ବେହେରା

ସମସ୍ତେ କୁହନ୍ତି ଯେ ଗୋଟିଏ ଜିନିଷର ମୂଲ୍ୟ ସେତେବେଳେ ବଢ଼ିଯାଏ, ଯେତେବେଳେ ଆମେ ତା'ର ଅଭାବ ପରିଲକ୍ଷିତ କରୁ । ଏ ଯେମିତି ମୁଁ ଆଜି ମୋ ବୋଉ ହାତରନ୍ଧା ଖାଦ୍ୟର ଅଭାବ ପରିଲକ୍ଷିତ କରୁଛି । ଜୀବନର ଚବିଶବର୍ଷ ପରେ ମୁଁ ଆଜି ବୁଝି ପାରୁଛି, ମୋ ବୋଉ ହାତର ସେଇ ପୁରୁଣା ଗାଉଁଲି ଖାଦ୍ୟ- ବାସି ପଖାଳ ତା'ସାଙ୍ଗକୁ ଶୁଖୁଆ ଭଜା, ବାଇଗଣ ପୋଡ଼ା, ବାଡ଼ିର ସଜନା ଶାଗ ଭଜା, ଆମୁଲ ସହ ଶୁଖିଲା ଲଙ୍କା ଲୁଣ ପାଣିର ମିଶ୍ରଣ । ଆହା କି ସ୍ବାଦ !

ସେତେବେଳେ ସିନା ବିରକ୍ତ ହୋଇ ବହୁତ ଥର ବୋଉକୁ କହିଛି, “କାହିଁକି ଏମିତି ଗାଉଁଲି ଖାଦ୍ୟ ସବୁ ବନାଉଛୁ, ଯୁଗ ଯାଇ କି କୋଉଠି ପହଞ୍ଚିଲାଣି ଆଉ ତୁ ସବୁବେଳେ ସେଇ ପାରମ୍ପାରିକ ରୋଷେଇକୁ ଆପଣାଉଛୁ । ଆରେ ତୋତେ ଯଦି ଏ ଯୁଗର ଆଧୁନିକ ରୋଷେଇ କଳା ଜଣାନାହିଁ ତା'ହେଲେ ଚିଢ଼ି, ଖବରକାଗଜରୁ ଦେଖି ଶିଖୁନୁ, ସେଥିରେ ପ୍ରତିଦିନ ନୂଆ ନୂଆ ଖାଦ୍ୟ ପ୍ରଣାଳୀ ସବୁ ପ୍ରକାଶ ହେଉଛି ।”

ବୋଉ ସେତେବେଳେ ସାମାନ୍ୟ ଦୁଃଖ ପ୍ରକାଶ କରି କହେ, “ଆରେ ଆଜି ସିନା ତୁ ମୋର ଏଇ ହାତରନ୍ଧାକୁ ଗାଉଁଲି ଖାଦ୍ୟର ଆଖ୍ୟା ଦେଉଛୁ, କିନ୍ତୁ ଦିନ ଆସିବ ତୁ ଏଇ ଗାଉଁଲି ଖାଦ୍ୟର ଅଭାବ ଅନୁଭବ କରିବୁ ଆଉ ତା'ର ମୂଲ୍ୟ ବି ବୁଝି ପାରିବୁ ।”

ଆଉ ଆଜି ମୁଁ ବଡ଼ ହୋଇ ଚାକିରି କରି ସହରରେ ଆସି ରହୁଛି, ପର୍ବପର୍ବାଣୀରେ ଛୁଟି ନେଇ ଗାଆଁ ଆଡ଼େ ଯାଇ ବୁଲିକି ଆସୁଛି । ସହରରେ ସବୁ ଜିନିଷ ସହଜରେ ମିଳି ଯାଉଛି କିନ୍ତୁ ମିଳୁନି ବୋଉର ସେଇ ହାତ ତିଆରି ଗାଉଁଲି ଖାଦ୍ୟର ସ୍ବାଦ । ବୋଉ ବି ଆଜିକାଲି ଆଉ ସେଇ ଖାଦ୍ୟସବୁ ରୋଷେଇ କରୁନି । ଘରକୁ ଗଲେ ମଧ୍ୟ ଏ ଯୁଗର ଆଧୁନିକ ଖାଦ୍ୟର ପସରା ପଡ଼ୁଛି । ଯୁଗ ସହ ତାଳ ଦେଇ ବୋଉ ମଧ୍ୟ ଆଧୁନିକ ରୋଷେୟା ବନିଗଲାଣି । ଆଜିକାଲି ଆମ ରୋଷେଇ ଘରୁ ମଧ୍ୟ ପାରମ୍ପରିକ ଖାଦ୍ୟର ବାସ୍ନା ଆଉ ଆସୁନି ।

ମୋତେ ଲାଗୁଛି ପିଲାଦିନର ମୋର ସେଇ ବିରକ୍ତିଭାବ ହିଁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ବା ପରୋକ୍ଷ ଭାବରେ ଏଥିପାଇଁ ଦାୟୀ, ଯାହାକି ଆଜି ମୋ ବୋଉ ସହ ଆମ ରୋଷେଇ ଘରର ପରିବେଶକୁ ମଧ୍ୟ ବଦଳେଇ ଦେଇଛି । ବେଳେବେଳେ ଘରକୁ ଯାଇଥିବାବେଳେ ମନ କରେ, ବୋଉକୁ କହିବି ସେ ପୁରୁଣା ଖାଦ୍ୟ ସବୁ ବନେଇବା ପାଇଁ । କିନ୍ତୁ ପିଲାଦିନର ସେଇ ବିରକ୍ତିଭାବ କଥା ମନେ ପକାଇ ରୁପ୍ରାପ୍ତ ରହି ବୋଉକୁ ଆଉ କିଛି ନ କହି ଛୁଟି ସରିଲେ ସହରକୁ ଆସି ଚାକିରୀରେ ଯୋଗ ଦିଏ । ଆଉ ସବୁଦିନ ପରି ସହରରେ ଝୁରି ହୁଏ ବୋଉର ସେଇ ପୁରୁଣା ଗାଉଁଲି ଖାଦ୍ୟକୁ ।

ଶୁଭପଲ୍ଲବ

ବୟସ ପାଖାପାଖି ୬୫ କି ୭୦ ହେବ, ଦୁର୍ବଳ ଶରୀର, ହାତ ଦୁଇଟା ଭାରି ଜୋରରେ ଥରୁଥାନ୍ତି, ଦାନ୍ତ ଗୁଡ଼ାକ ମଧ୍ୟ ଝଡ଼ିଯାଇଥାଏ, ବାସ କିଛିଟା ରହିଯାଇଥାଏ । ଦୃଷ୍ଟି ଶକ୍ତି ମଧ୍ୟ ଶେଷ ଅବସ୍ଥାରେ, ଏତେ ମାତ୍ରାରେ ରୁଗ୍ନ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ଘର ବାରଣ୍ଡାରେ ବୁଡ଼ା ମଉସା ନାତି ଟୋକା ସହ ବସି ଖୁସି ଗପରେ ମସଗୁଲ ଥାଏ । ନାତି ଟୋକାକୁ ପାଇ ବୁଡ଼ାର ମନ ପୁରା କୁଣ୍ଢେମୋଟ ଯେମିତି ମୋତିମାଣିକ ପାଇଯାଇଛି ବୁଡ଼ା । ବୁଡ଼ୀ ଗଲା ପରେ ବୁଡ଼ାର ସାଙ୍ଗ କହିଲେ ନାତି ଟୋକା । ୩୫ କି ଗପ, କି ନାଚ କାହିଁ କହୁଛ ସେ କଥା ପୁରା ଦୁଇ ସାଙ୍ଗ ତ । ଏ ତ ଗଲା ନାତି ଟୋକା କଥା ପୁଅ ବୋହୂଙ୍କ କଥା କାଇଁ କହୁଛ ।

ବୁଡ଼ା ମଉସାର ପୁଅ ବୋହୂ ବୁଡ଼ାକୁ ଭାରି ଯତ୍ନ ସହକାରେରେ ରଖୁଥାନ୍ତି । ବୁଡ଼ାର ଖାଇବା ପିଇବାଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଦେହପା କଥା ମଧ୍ୟ କେଉଁଥିରେ ଅବହେଳା କରନ୍ତି ନାହିଁ ସେମାନେ । ଛିଙ୍କ ଟିକେ ହେଲେବି ସିଧା ଡାକ୍ତର ପାଖକୁ ନେଇ ଯାଆନ୍ତି ବୁଡ଼ାକୁ । ବୋହୂ ବୁଡ଼ାଟିକୁ ଅନେକ ସେବାଯତ୍ନ କରେ ଆଉ ନିଜ ବାପା ପରି ମାନେ (ବାପା ତ ନିଜର ଆଉ ପର କ'ଣ ଯେ) । ମନେ ମନେ ବୁଡ଼ା ମଉସା ନିଜକୁ ଭାରି ଭାଗ୍ୟବାନ ଭାବୁଥାଏ । କହେ କେଉଁ ଜନ୍ମରେ କି ପୁଣ୍ୟ ଅର୍ଜନ କରିଥିଲି ଯେ ଏ ଜନ୍ମରେ ଏତେ ସୁଖ ପାଉଛି ।

ପୁଅ ପାଇଁ ଖରାରେ ଖଟି, ମୁଣ୍ଡ ଝାଳକୁ ତୁଣ୍ଡରେ ମାରି ତାକୁ ଛୋଟରୁ ବଡ଼ ମଣିଷ କରିବା ପାଇଁ ଦେଇଥିବା ବଳିଦାନ ଓ କରିଥିବା କଷ୍ଟ ଧୀରେ ଧୀରେ ପୁଅ ତାର ସୁଝି ଚାଲିଥାଏ ବୋଲି ବୁଝା ଭାବି ଖୁସି ହୋଇଯାଏ (ସତରେ କ'ଣ ସୁଝିହେବ? କେବେନୁହେଁ) ଛାତି କୁଣ୍ଡେମୋଟ ହୋଇଉଠେ । ସେ ଯାହାବି ହେଉ ପୁଅ ବୋହୂ ଓ ନାତି ଟୋକା ସହ ବୁଢ଼ାର ସମୟ କଟିଯାଉଥାଏ ବେଶ ଆରାମରେ ।

ବାସ..... କିଛି ସମୟ ପରେ ବୁଢ଼ା ମଉସାର ନିଦ ଭାଙ୍ଗି ଯାଏ ଓ ଆଖି ଆଗରେ ବୃଦ୍ଧାଶ୍ରମକୁ (ଯେଉଁଠାରେ ବୁଢ଼ା ମଉସା ବାସ କରେ) ଦେଖି ବୁଢ଼ା ମଉସାର ଆଖିରୁ ଲୁହର ଧାର ବହିବା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଏ କଷ୍ଟରେ ଚିତ୍କାର କରିବାକୁ ଲାଗେ ।

ସେ ଲୁହ ତ ସତ ଥାଏ ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ମାତ୍ର ସେ ସ୍ବପ୍ନ ସାଧାରଣ ସ୍ବପ୍ନ ନୁହେଁ, ଏକ ନକଲି ସ୍ବପ୍ନ ଥାଏ ।

ଶୁଭପଲ୍ଲବ

ବୁଢ଼ା ବରଗଛ

ଶିବାନୀ ବେହେରା

ଗାଆଁ ମୁଣ୍ଡରେ ବିଶାଳ ବୁଢ଼ାବରଗଛଟିଏ କାହିଁ କେଉଁ କାଳରୁ ରହିଆସିଛି ତାହା କାହାରିକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏତିକି ଜଣା ଯେ, ସେ ବୁଢ଼ାବରଗଛ କୋଳରେ ସେହି ଗାଁ'ର ସମସ୍ତଙ୍କ ବାପା, ଜେଜେବାପା ଏବଂ ପୂର୍ବ ପିଢ଼ିର ପୁରୁଷମାନେ ଖେଳିଆସିଛନ୍ତି ଓ ସମୟ ବିତାଇଛନ୍ତି । କେହି କେହି ବି କୁହନ୍ତି ସେହି ଗାଁ ସୃଷ୍ଟି ହେବା ପୂର୍ବରୁ ସେହି ବରଗଛଟି ରହିଆସିଛି । ଆଖପାଖ ମୌଜାରେ ସେହି ବୁଢ଼ା ବରଗଛ ପାଇଁ ସେହି ଗାଁ'ର ଭିନ୍ନ ଏକ ପରିଚୟ ଥିଲା ।

ସେହି ବରଗଛ ପାଖରେ ଗୋଟିଏ ମଣ୍ଡପ ଥିଲା, ସେହି ମଣ୍ଡପ ଉପରେ ଗାଁ'ର ଟୋକାଠାରୁ ବୁଢ଼ାଯାଏଁ ସମସ୍ତେ ବସାଉଠା କରୁଥିଲେ । ବରଗଛ ଛାଇରେ ପିଲାମାନେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଖେଳକୁଦ କରୁଥିଲେ ଏବଂ ତା'ର ଓହଳରେ ଝୁଲୁଥିଲେ । ବୁଢ଼ା ବରଗଛ ଗାଁ'ର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକଙ୍କ ହୃଦୟରେ ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ସ୍ଥାନ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲା ।

ବୁଢ଼ା ବରଗଛଟି ଯେଉଁ ଜାଗାରେ ଥିଲା, ତାହା ଥିଲା ସେହି ପାଖ ଗାଁର ଜଣେ ଖଳ ପ୍ରକୃତି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଜାଗା । ସେ ବ୍ୟକ୍ତି ଦିନେ ଚାହିଁଲା, ବରଗଛଟିକୁ ହଟାଇ ସେହି ସ୍ଥାନରେ ଏକ ଗୋଦାମ ଘର ନିର୍ମାଣ କରିବ । ସେଥିପାଇଁ ସେ ଗଛଟିକୁ କାଟିବା ପାଇଁ ଅନେକ ଗଛ କଟାଳିକୁ ଆଣିଲା ଓ ଗଛଟିକୁ କାଟିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା । ଗାଁ ଲୋକେ ଏହା ଦେଖି ତାକୁ ବିରୋଧ କଲେ ଏବଂ ତାକୁ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ବୁଝେଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ, ତଥାପି ସେ ବୁଝିଲାନାହିଁ । କେବଳ ଗୋଟିଏ ଉତ୍ତର

ଦେଉଥାଏ, "ସେହି ଜାଗା ମୋର ।" କିଛି ସମୟ ପରେ ଗାଁର ମୁଖ୍ୟ ଆସି ତାକୁ ବାରଣ କଲେ ଏବଂ ତାକୁ ଏକ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଲେ, କହିଲେ ବରଗଛଟି ଯେତିକି ଜାଗାରେ ଅଛି, ତାହାର ଦେହଗୁଣ ଜାଗା ସେହି ପାଖାପାଖି ଅଞ୍ଚଳରେ ଦିଆଯିବ । ଏହି ପ୍ରସ୍ତାବରେ ସେ ବ୍ୟକ୍ତିଟି ରାଜି ହୋଇଗଲା ।

କିଛି ଦିନ ଗଲା ପରେ ଦିନେ ରାତିରେ ଗୋଟେ ଝଡ଼ ତୋଫାନ ଆସିଲା । ରାତିସାରା ପ୍ରବଳ ବର୍ଷା ଓ ବିଜୁଳି ବେଗରେ ପବନ ବହିଚାଲିଲା । ସକାଳୁ ଉଠି ଗାଁଲୋକମାନେ ଯାହା ଦେଖିଲେ ସ୍ତବ୍ଧ ହୋଇଗଲେ, ନିଜ ଆଖିକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରିଲେନାହିଁ, ଏଭଳି ହେବ ବୋଲି କେହି ସ୍ୱପ୍ନରେ ବି ଭାବିପାରିନଥିଲେ କି ଗାଁର ସୁଖଦୁଃଖର ସାଥୀ ସେହି ବୁଢ଼ା ବରଗଛ ଏଭଳି ଏକ ତୋଫାନରେ ଉପୁଡ଼ି ପଡ଼ିବ ! ଏତେ ବର୍ଷର ଗଛ ଭାଙ୍ଗି ଯିବ ! ସମସ୍ତଙ୍କ ମନ ଦୁଃଖ ହୋଇଗଲା ।

ବୁଢ଼ା ବରଗଛଟିକୁ ମନେ ରଖିବା ପାଇଁ ଗାଁର କାଠ କାରିଗରମାନେ ସେହି ଗଛର ଗଣ୍ଡିଟିକୁ ପ୍ରଭୁ ଗଣେଶଙ୍କ ଆକୃତି ଦେଇ ସେହି ସ୍ଥାନରେ ଏକ ଘର କରି ସେଠାରେ ସ୍ଥାପନ କଲେ । ଏବେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ସକାଳ ସଞ୍ଜରେ ସେହି ଗଣେଶ ଆକୃତିର ଗଛ ଗଣ୍ଡିଟି ଗାଁ ଲୋକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପୂଜା ପାଇଆସୁଛି ।

ଶୁଭପଲ୍ଲବ

ସଂଘରସୀ ସିଂହ

ହିତିକ କୁମାର ବେହେରା

"ସନ୍ଧ୍ୟା ଲେଉଟିଲାଣି । ଆଉ କିଛି ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ମଧ୍ୟରେ ଗଗନରେ ଉଡ଼ା ହେବେ ରାତ୍ରିର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଓ ତାଙ୍କ ସହ ଆସିବେ ପରିବାରବର୍ଗର ସଦସ୍ୟ ତାରାବୃନ୍ଦମାନେ । କିନ୍ତୁ ଆପଣ ଆଜି ଶିକାର କରିବା ପାଇଁ କାହିଁକି ଆସିନାହାନ୍ତି । ଏହିପରି ଭାବରେ ଆପଣ ଉପାସରେ ରହିଲେ ଆପଣଙ୍କ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟର ବିଘଟନ ହେବ । କ'ଣ ହୋଇଛି ଆପଣଙ୍କର ସିଂହ ଅଜା । ଦିନକୁ ଦିନ ଆପଣ ଆତ୍ମମାନଙ୍କ ପାଖରୁ କାହିଁକି ଦୂରେଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ଆପଣ ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏକାଠି ରହିବାକୁ ଶିଖାଇଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏବେ ଆପଣ !" ଛୋଟ ବାଘର ଏହିକଥା ଶୁଣିବା ପରେ ସିଂହ ରୂପ ହୋଇ ସେହିସ୍ଥାନରୁ ଉଠିଯାଇ କିଛି ବାଟ ଆଗକୁ ଚାଲିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଲା ।

ଏହାପରେ ବାଘଟି ସିଂହ ଅଜାର ପଛେପଛେ ଯାଇ ପୁଣି ଥରେ କହିଲା, "କ'ଣ ଅଜା ! ମୋତେ ଆପଣ କିଛି କହିଲେ ନାହିଁ । ମୋ ସହ ଆପଣ କଥା ହେବେନାହିଁ । ମୋ ଉପରେ କ'ଣ ଆପଣ ରାଗିଛନ୍ତି । ଠିକ ଅଛି ଆପଣ ଯଦି ମୋ ସହ କଥା ନହେବେ ତା'ହାଲେ ମୁଁ ଏଉଠି ବସୁଛି ।" ଏତିକି କହି ବାଘ ପିଲାଟି ସିଂହ ଅଜାର ସାମ୍ନାରେ ଯାଇ ବସିପଡ଼ିଲା । ଏହାପରେ ସିଂହ ଅଜା ଗର୍ଜନ କରି କହିଲେ, "ଚାଲି ଯା' ଏହିଠାରୁ । ମୋତେ ବିରକ୍ତ କାହିଁ କରୁଛୁ?" ଅଜାର ଏହିପରି କଥାଶୁଣି ବାଘ ଜିଦ୍ ଧରି କହିଲା, "ନାହିଁ ଅଜା ! ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି କେଉଁଠିକୁ ଯିବି ନାହିଁ ।" ବାଘର ଏହି କଥାକୁ ଶୁଣିବା ପରେ ସିଂହ ଅଜା ତାହାର କୋମଳମତି ମୁଖମଣ୍ଡଳକୁ ଦେଖି କହିଲେ, "ଠିକ ଅଛି । ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ଆସ ।"

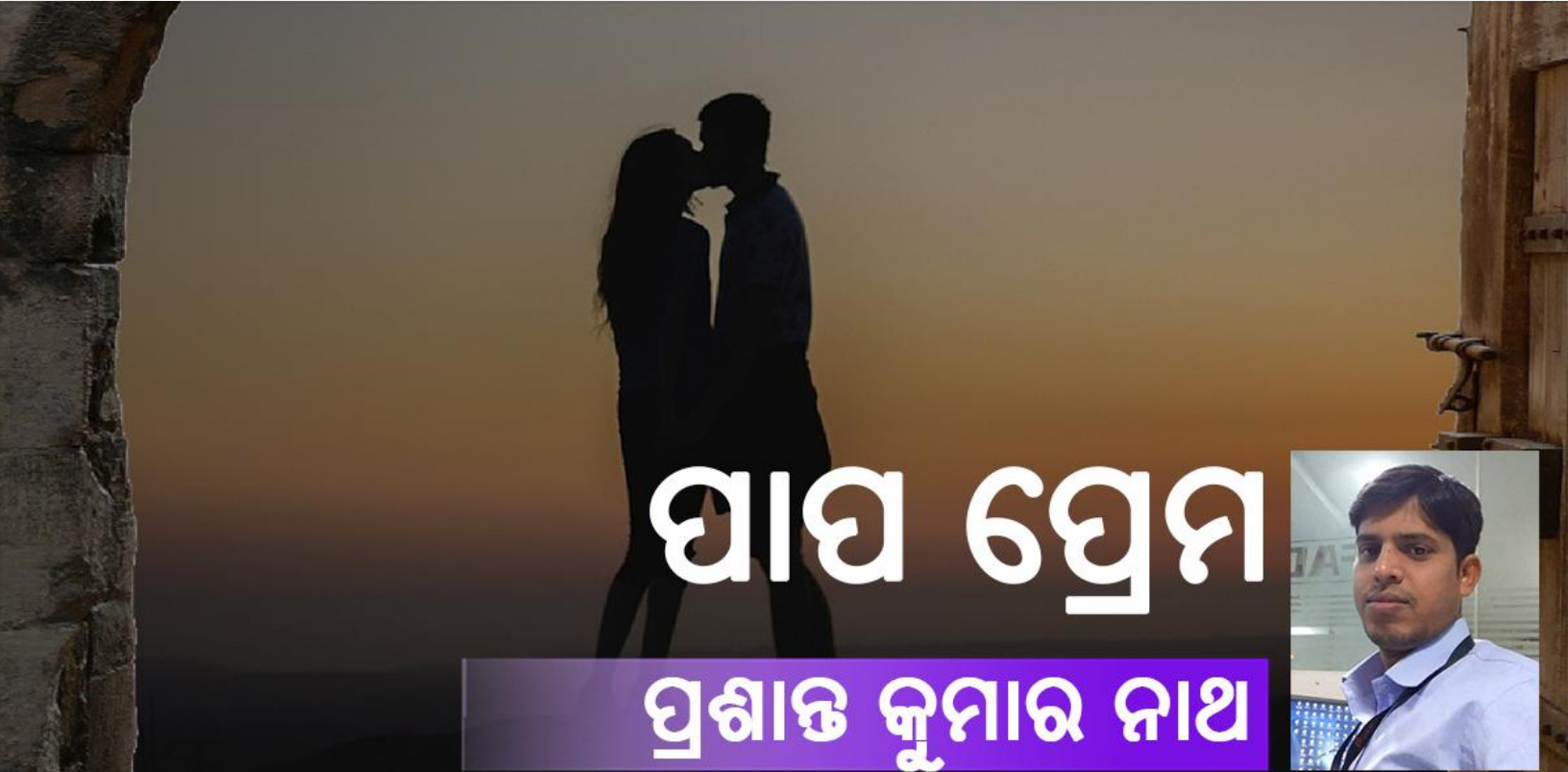
ଏହାପରେ ଅଜା ଓ ନାତି ଦୁହେଁ ମିଶି ଏକ ନଈ କୂଳରେ ଥିବା ଝରଣା ପାଖରେ ଯାଇ ବସି ଅଜା ନାତିକୁ କହିଲେ ତୁ ଶୁଣିପାରୁଛୁ ସେହି ଝରଣାର କଳକଳ ନାଦ । କେଡ଼େ ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ବହିଯାଉଛି ସେହି ଜଳ ଧାରା । ଅରଣ୍ୟର ନିୟନ୍ତ୍ର ସବୁଜିମା ଭିତରେ ଏହି ଶାନ୍ତ ପରିବେଶ ବହୁତ ମନଲୋଭା ଅଟେ । ତତେ କ'ଣ ଲାଗୁଛିରେ ନାତିଆ?" "ହଁ ଅଜା ଠିକ କହିଲେ ଆପଣ । ମୁଁ ଏହି ଜଙ୍ଗଲରେ ଅନେକ ସ୍ଥାନ ବୁଲିଛି କିନ୍ତୁ ଏପରି ଶାନ୍ତ ଓ ମାନମୋଟାଣିଆ ଜାଗା ଦେଖି ନଥିଲି । କିନ୍ତୁ ଅଜା ଆପଣ କ'ଣ ପାଇଁ ମୋ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେଉନାହାନ୍ତି ।" ଏହା କହିବା ପରେ ବାଘ ନାତିଆ ସିଂହ ଅଜା ସାମ୍ନାରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଗଲା । ସିଂହ କହିଲେ, "ତୁ ଦେଖୁ ପାରୁଛୁକି ସେହି ଦୁଇଟି ବୃକ୍ଷକୁ ଓ ସେଥି ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ବୃକ୍ଷରେ କାହିଁକି ଅନେକ ଗୁଡ଼ିଏ ମାଙ୍କଡ଼ମାନେ ବସିଛନ୍ତି?" ଅଜାଙ୍କର ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଶୁଣିବା ପରେ ବାଘ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ କହିଲା, "ମାଙ୍କଡ଼ମାନେ ବୋଧହୁଏ ସେମାନଙ୍କ ପରିବାରଲୋକ ମଧ୍ୟରେ ଖୁସିମଜା କରୁଥିବେ ।" "ଠିକ କହିଲୁରେ ନାତି । ସେମାନେ ସବୁ ଖୁସି ମଜା କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଦିନଥିଲା ସେମାନେ ଯେଉଁ ଆଜି ବୃକ୍ଷରେ ଖୁସି ମନାଉଛନ୍ତି ତାହା ବଡ଼ ହୋଇନଥିଲା କି ଫଳ ବି ଧରୁନଥିଲା । ସେଥିପାଇଁ ସେମାନେ ପାର୍ଶ୍ବ ବୃକ୍ଷଟିରେ ଖେଳୁଥିଲେ ଓ ତାହାର ଫଳ ମଧ୍ୟ ଖାଉଥିଲେ । ସେହି ବୃକ୍ଷ ସେମାନଙ୍କ ପରିବାରର ସଦସ୍ୟ ହୋଇରହିଥିଲା । ସମୟ ବଢ଼ିବା ସହ ବୃକ୍ଷଟି ପୂର୍ବପରି ଆଉ ଏବେ ସେ ମିଠା ଫଳ ଦେଇପାରୁନାହିଁ ଓ ସେଥିପାଇଁ ମାଙ୍କଡ଼ମାନେ ଆଜି ତାକୁ ଛାଡ଼ି ଏବେ ଅନ୍ୟ ଏକ ବୃକ୍ଷଟିରେ ଖେଳୁଛନ୍ତି । ତୁ ଦେଖୁପାରୁଛୁ ସେହି ଝରଣାର ଜଳକୁ, କିପରି ପଛଘୁଞ୍ଚା ନଦେଇ ଆଗକୁ ବଢ଼ି ଚାଲୁଛି ଦେଖୁପାରୁଛୁ, କେଡ଼େ ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ପଥରଠାରୁ ଚିରସ୍କାର ସହି ମଧ୍ୟ ମନରେ ଟିକିଏ ହେଲବି ସଂକୋଚ ନକରି କିପରି ମଧୁର ସଙ୍ଗୀତ ସଂଯୋଜନା କରି ଅଗ୍ରସର ହେଉଛି ତୁ ଦେଖୁପାରୁଛୁ । ମୁଁ ତତେ ଏହି ସ୍ଥାନରେ ଏପରି ଦୃଶ୍ୟ ସହ ଏହି ବୃକ୍ଷ ଓ ଝରଣା ବିଷୟରେ କାହିଁକି କହିଲି ତୁ କ'ଣ ଜାଣିପାରିଲୁ?"

ଅଜାଙ୍କର ଏହିପରି ବାକ୍ୟରେ ବାଘଟି ସ୍ତବ୍ଧ ହୋଇରହିଗଲା । ବାଘର ବିସ୍ମୟକର ମୁଖମଣ୍ଡଳକୁ ଦେଖୁ ସିଂହ ଛୁଆ ବାଘକୁ କହିଲେ, "ଏହି ପ୍ରାଣୀଜଗତ ହେଉଛି ଝରଣାର ଜଳପରି । ପଥରଭଳି କୌଣସି ବଧାବିଘ୍ନ ଆସିଲେ ସେ କେବେହେଲେ ରହିନଥାଏ । ନିଜର କର୍ମ ଓ ସ୍ୱାର୍ଥ ନିମିତ୍ତେ କୌଣସି ଚଲାପଥରେ ସେ କଷ୍ଟ ପାଇଲେ ସେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରି ଅଗ୍ରସର ହୋଇଯାଏ ଠିକ ଯେପରି ଏହି ମାଙ୍କଡ଼ମାନେ । ଯେତେବେଳେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମାଙ୍କଡ଼ମାନେ ସେହି

ବୃକ୍ଷରୁ ମଧୁର ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିଲେ ସେତେବେଳେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବୃକ୍ଷ ସେମାନଙ୍କ ସଦସ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥିଲା ଓ ବୟସର ବାନ୍ଧା ଯେବେ ସେଥିରୁ ଉଠିଗଲା ସେତେବେଳେ ସେମାନେ ତାହାକୁ ତାଛଲ୍ୟ କରି ତା'କୁ ଛାଡ଼ି ଦେଇଗଲେ ।" "ହଁ ଅଜା ଆପଣଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବାକ୍ୟ ସତ୍ୟ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ମନୋବଳ ଦୃଢ଼ କରି ଏହି ପ୍ରାଣୀଜଗତ ସହ ସଂଘର୍ଷ କରିବା କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ, ମାତ୍ର ଅସମ୍ଭବ ନୁହେଁ", ବାଘର ଏହି ଗୋଟିଏ ପଦ କଥାରେ ସିଂହ ତାହାକୁ ଦେଖି ଖୁସି ହୋଇଗଲା ଓ କହିଲେ, "ହଁରେ ନାତିଆ, କଥାଟିଏ ପଦେ କହିଲୁ ଓ ଏହା ଅତି ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ ।" ଏହା ପରେ ଦୀର୍ଘ ନିଃଶ୍ୱାସ ଛାଡ଼ି କହିଲେ, "ରାତ୍ରିର ଭଅଁର ଚାରିପଟେ ଖେଳିଗଲେଣି । ତୋର ପିତାମାତା ବ୍ୟସ୍ତ ହେଉଥିବେ । ଚାଲ ଘରକୁ ଯିବା ।"

"ହଁ ଅଜା ଚାଲନ୍ତୁ, ଆପଣଙ୍କ କଥା ମୁଁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିଗଲି କିନ୍ତୁ ଆପଣ ଏହି କଥାକୁ ସ୍ୱଷ୍ଟୀକରଣ କରନ୍ତୁ, ପରିବାରବର୍ଗ ଅତି ବୟସ୍କ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ଆପଣ ଏପରି କାହିଁକି ଏକ୍ସିଟିଆ ସମୟ ଅତିବାହିତ କରୁଛନ୍ତି ଓ ଯତେବେଳେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ ସହ ରହୁଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ କିପରି ଆମମାନଙ୍କ ହସ ମୁଖରେ କଥା ହେଉଛନ୍ତି । ଆପଣଙ୍କୁ ମୁଁ ଯେଉଁ ସମୟରେ ଦେଖୁଥାଏ ମୋ ମନରେ ଏହିପରି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠି ମାରୁଥାଏ । ସାଙ୍ଗରେ ବାପା ଓ ମା' ଥିବା ହେତୁ ମୁଁ ସାହସ କରି ଆପଣଙ୍କୁ ଏହି କଥା କହିପାରୁନଥାଏ ।" ନାତିର ଏହିପରି ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନ ଶୁଣି ଅଜା ଚାଲୁଚାଲୁ ହସିଦେଲା ଓ କହିଲେ, "ସତରେ ତୁ ବହୁତ ବଡ଼ ହୋଇଗଲୁଣି । ତୁ ଦେଖୁଥିଲୁ ସେହି ବୃକ୍ଷକୁ କିପରି ସବୁଜିମାରେ ଭରପୁର ରହିଥିଲା । ତୁ କ'ଣ ସେଥିରୁ କିଛି ଜାଣିପାରିଲୁନାହିଁ, ମୃତ୍ୟୁ ଶରୀରକୁ ଆସିଥାଏ କିନ୍ତୁ ସ୍ମୃତିକୁ ନୁହେଁ । ଯେପରି ବୃକ୍ଷ ତା'ର ଅତୀତର ସ୍ମୃତିକୁ ସାଇତିକରି ରଖି ବଞ୍ଚିଛି ଠିକ୍ ସେହିପରି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଅତୀତର ସେହି ଛୋଟ ଛୋଟ ଖୁସିର ମୁହୂର୍ତ୍ତକୁ ସାଉଁଟିରଖି ବଞ୍ଚିଛି । ଛୋଟଛୋଟ ସେହି ଖୁସିରେ ନିଜେ ମୁଖମଣ୍ଡଳର ଦୁଃଖକୁ ସମାଧିରେ ନ୍ୟୁନ କରି ଅନ୍ୟଙ୍କୁ ହସାଇବା ମହତ କର୍ମ ଅଟେ । ଏବେ ତୋହର ସମସ୍ତ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ପାଇଗଲୁ । ଦେଖ ତୋହର ପିତାମାତା ତତେ କିପରି ଚାତକ ପରି ଅନାଇ ବସିଛନ୍ତି ।" ବାସ ଏତିକି କହି ସିଂହ ଅଜା ସେହିଠାରୁ ଚାଲିଗଲେ ।

ଛୋଟ ବାଘଟି ସିଂହ ଅଜାକୁ ଦେଖି ଭାବନାରେ ରହି ଚିନ୍ତାଧାରା ନ୍ୟୁନ ହୋଇ କହିଲା, "କ'ଣ ଏହି ଜୀବନ ଏପରି ସଂଘର୍ଷଭରା ଅଟେ ! କ'ଣ ଏହି ସମଗ୍ର ପ୍ରାଣୀଜଗତ ଅବିଶ୍ୱାସୀ ଅଟନ୍ତି?"

ପାପ ପ୍ରେମ

ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର ନାଥ

ମୋନିକା ଥିଲା ଅସୀତର ସହକର୍ମୀ । ତେଣୁ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେବ ସ୍ବାଭାବିକ । ତାହା କେତେବେଳେ କାମକୁ ନେଇତ କେତେବେଳେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ । ମୋନିକା ଥିଲା ବିବାହିତ ଆଉ ଏବର୍ଷର ପୁଅଟିଏ ମଧ୍ୟ । କିନ୍ତୁ ଅସୀତ ଅବିବାହିତ । ବୟସରେ ମୋନିକା ବଡ଼ ହୋଇଥିଲେବି ଅସୀତ ଥିଲା ମୋନିକାର ଉପରିସ୍ଥ ଅଫିସର । ଆଉ ମୋନିକା ଥିଲା ଅସୀତର ଆସିଷ୍ଟାଣ୍ଟ ।

ଏମିତି କାମକୁ ନେଇ ବେଳେ ବେଳେ ସେମାନଙ୍କର ହ୍ୱାର୍‌ସ୍‌ଆପ୍‌ରେ ଚାଟିଙ୍ଗ ହେଉଥିଲା । ପରେ ପରେ ଗୁଡ଼ ମର୍ଣ୍ଣିଙ୍ଗ, ଗୁଡ଼ ନାଇଟ । ଆଉ ଧୀରେ ଧୀରେ ସେମାନଙ୍କ ଚାଟିଙ୍ଗ ଏକ ନିତିଦିନିଆ କାର୍ଯ୍ୟରେ ପରିଣତ ହୋଇଗଲା । କୌଣସି କାରଣରୁ ଅସୀତ ରିପ୍ଲାଇ ନକଲେ ମୋନିକା ରାଗୁଥିଲା ଆଉ ମୋନିକା ନକଲେ ଅସୀତ । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ରାଗରୁଷା ମାନ ଅଭିମାନ ବଢ଼ିବାରେ ଲାଗିଲା । ସତେ ଯେମିତି ସେମାନେ ପ୍ରେମିକ ପ୍ରେମିକା ।

ବେଳେ ବେଳେ ଅସୀତ ଭାବିଛି ଏ ସମ୍ପର୍କକୁ ଏଇଠୁ ଛିଡ଼େଇ ଦେବ ଆଉ ଆଗକୁ ବଢ଼ାଇବନି । କିନ୍ତୁ କେଜାଣି କାହିଁକି ସିଏ ପାରେନା । ମୋନିକା ସହିତ ଚାଟିଙ୍ଗ ନକଲେ କଥା ନହେଲେ ତାକୁ ଭଲ ଲାଗୁନଥିଲା । ଆଉ ମୋନିକା ମଧ୍ୟ ଯେମିତି ତା' ସ୍ବାମୀକୁ ଛାଡ଼ି ଅସୀତକୁ ଅଧିକ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଦେଉଥିଲା । ଦୁହେଁ ମିଶୁଥିଲେ ହସୁଥିଲେ ଗପୁଥିଲେ । ଆଉ ହସ ଖୁସିରେ କାମ ମଧ୍ୟ କରୁଥିଲେ ।

ମୋନିକା ଥିଲା ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁନ୍ଦରୀ । ତା'ର ରୂପ ଲାବଣ୍ୟ ଦେଖିଲେ କେହି ବି କହି ପରିବେନି ଯେ ସେ ବିବାହିତା । ସୁନ୍ଦର ଗୋରା ଡକଡକ ଚେହେରା । ଯୌବନ ଯେମିତି ଢେଉ ଭାଙ୍ଗୁଥିଲା ତା'

ଦେହରେ । କେତେବେଳେ ଜିନ୍ଦୁ ଟପ ପିନ୍ଧି ଆସୁଥିଲା ତ କେତେବେଳେ ଶାଢ଼ୀ । ଶାଢ଼ୀରେ ଆସୁଛି ସୁନ୍ଦରୀ ଦେଖା ଯାଉଥିଲା ସିଏ । ଆଉ ଅସୀତ ତାକୁ କହି ଦେଉଥିଲା, "ଆଜି କଣ ମ ଜଳୁଛି ।" ମୋନିକା ହସି ଦେଉଥିଲା । ଆଉ ତା' ହସରୁ ଯେମିତି ବାରି ହେଇ ପଡୁଥିଲା ଅସୀତ ପ୍ରତି ଥିବା ଆକର୍ଷକତା ।

ବେଳେବେଳେ ଅଫିସ କାମରେ ସେମାନଙ୍କୁ ବାହାରକୁ ଯିବାକୁ ହେଉଥିଲା । ଥରେ ଦୁହେଁ ବାହାରକୁ ଯାଇଥିଲେ । ମୋନିକା କହିଲା ଚାଲ ଆଜି ପାର୍କ ଆଡ଼େ ଟିକେ ବୁଲିକି ଯିବା । ଅସୀତ ମନା କରି ପାରିଲେନି । କାହିଁକିନା ଅଫିସକୁ ଫେରିବା ବାଟରେ ପଡ଼ିଥାଏ ସେହି ପାର୍କ । ଦୁହେଁ ଯାଇ ପାର୍କରେ ପହଞ୍ଚିଛନ୍ତି ହଠାତ ବର୍ଷା ମାଡ଼ି ଆସିଲା । ଦୁହେଁ ଧାଇଁ ଗଲେ ଏକ ଗଛର ମୂଳକୁ । ବର୍ଷାର ବେଗ ବଢ଼ିଲା ଦୁହେଁ ଭିଜି ସାରିଥିଲେ । ମୋନିକାର ଭିଜା ଭିଜା ଦେହ ଯେମିତି ଅସୀତକୁ ପାଗଳ କରି ପକାଉଥିଲା । ମୋନିକା ଅସୀତକୁ ଚାହିଁଦେଲେ ଅସୀତ ତାଳମୁହଁ ହୋଇ ଯାଉଥିଲା ଆଉ ମୋନିକା ଲାଜେଇ ଯାଉଥିଲା । ଏମିତି ଥରେ ଦୁହେଁଙ୍କ ଆଖିରେ ଆଖି ମିଶିଗଲା ।

ମୋନିକା କହିଲା କ'ଣ ଦେଖୁଛ?

ଅସୀତ କହିଲା ନାହିଁ କିଛି ନାହିଁ ।

ଏତିକି ବେଳେ ଜୋରରେ ଏକ ଘଡ଼ଘଡ଼ି ମାରିଲା ଦୁହେଁ ପାଖାପାଖି ହେଲେ ଆଉ ଭୁଲିଗଲେ ନିଜର ସ୍ଥିତିକୁ । କମନାରେ ବିଭୋର ହୋଇ ଦୁହେଁ କରି ବସିଲେ ପାପ ।

ବର୍ଷା ଛାଡ଼ିଗଲା । କେହି କାହାରି ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ପାରୁନଥିଲେ । ସେଦିନ ରାତିସାରା ଅସୀତ ଶୋଇ ପାରିନଥିଲା । ପ୍ରଥମ ସ୍ୱର୍ଗଟି ତାକୁ ଯେମିତି ମଡୁଆଲା କରିଦେଉଥିଲା । ଭାବିଥିଲା ମୋନିକା ବିବାହିତ ତା' ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ରଖୁ ମୁଁ ପାପ କରିନି ତ ! ଆଉ ଜଣଙ୍କ ବିଶ୍ୱାସରେ ବିଷ ଦେଇନି ତ ।

ସେପଟେ ମୋନିକା ମଧ୍ୟ ଅସୀତର ସ୍ୱର୍ଗରେ ବିଭୋର ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲା । ଆଉ ଭୁଲି ଯାଇଥିଲା ଯେ ସେ ବିବାହିତ ଆଉ ତାର ମଧ୍ୟ ସ୍ୱାମୀ ସଂସାର ଅଛି ।

ପ୍ରେମଟା ସବୁବେଳେ ପବିତ୍ର କିନ୍ତୁ ଯାକୁ କ'ଣ କହିହେବ ପବିତ୍ର ପ୍ରେମ । ନା କେବେନୁହେଁ ଏହା ଅଟେ ପାପପ୍ରେମ ।

ଭ୍ରମଣ କାହାଣୀ

ସୁଇଜରଲ୍ୟାଣ୍ଡ ଡାଏରୀ

ଡ. ଶାନ୍ତିପ୍ରିୟ ପରିଡ଼ା

ସୁଇଜରଲ୍ୟାଣ୍ଡରେ ୮ ମାସର ରହଣି ଭିତରେ ବହୁ ନୂଆ ନୂଆ ଦର୍ଶନୀୟ ସ୍ଥାନ ଦେଖିବାର ସୁଯୋଗ ମିଳିଥିଲା । ଛୁଟିଦିନ ମାନଙ୍କରେ ବିଶେଷ କାମ ନ ଥିଲେ ଆମେ ପରିବାର ସହ କୌଣସି ନା କୌଣସି ନୂଆ ଜାଗା ଦେଖିବାକୁ ଚାଲିଯାଉ । ଏ ବର୍ଷ ଖରା ଦିନରେ ମାର୍ଚ୍ଚିନି ସହର ନିକଟରେ ଥିବା ଓଏସ୍‌ସ୍‌ ସିଟିକୁ ଆମେ ବୁଲିବାକୁ ଯାଇଥିଲୁ । ଅବଶ୍ୟ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ କିଛି ଖାଦ୍ୟ ସାମଗ୍ରୀ, ପାନୀୟ ସହ ଆବଶ୍ୟକ ବିବରଣୀ ସଂଗ୍ରହ କରି ନେଇଥିଲୁ ।

ଚିତ୍ର ୧ : ଡ୍ରାଡୁ ନଦୀ କୂଳ ରାସ୍ତା

ଯିବା ପାଇଁ ବିଭିନ୍ନ ମାଧ୍ୟମ ଯଥା ଟ୍ରେନ, ବସ୍ ଇତ୍ୟାଦି ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଚାଲି ଚାଲି ଯିବାକୁ ସ୍ଥିର କରିଥିଲୁ । ମାର୍ଟିନିରୁ ବାହାରି ଆମେ “ଡ୍ରାନ୍ସ” ନଦୀ କୁଳ ଦେଇ ଚାଲି ଚାଲି ଯାଇ ଓଏସ୍‌ସି ସିଟିରେ ପହଞ୍ଚିଲୁ । ନଦୀକୂଳ ରାସ୍ତାଟି ଅତ୍ୟନ୍ତ ପରିଷ୍କାର ଓ ମଝିରେ ମଝିରେ ବସିବା ପାଇଁ କାଠ ନିର୍ମିତ ବେଞ୍ଚ ସବୁ ରଖା ଯାଇଛି ।

ଯିବା ରାସ୍ତାରେ ବହୁତ ନାସପାତି, ଆପ୍ରିକଟ ଗଛ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ । ମାର୍ଟିନିରେ ବହୁତ ଆପ୍ରିକଟ ଚାଷ କରାଯାଏ ଓ ଏହାର ସ୍ବାଦ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ । ଏଠାକାର ଚାଷ କ୍ଷେତ୍ରରେ କୌଣସି ବାଡ଼ ନ ଥାଏ । ମୁଖ୍ୟତ ବୁଲା ଜୀବଜନ୍ତୁ ନ ଥିବାରୁ ଏହାର ଆବଶ୍ୟକ ନ ଥାଏ ବୋଲି ମୋତେ ଲାଗିଲା । ଏତେ ପାଖରୁ ପାଟିଲା ଆପ୍ରିକଟ ଦେଖି ଆଉ ଲୋଭ ସମ୍ବରଣ କରି ହେଲାନି ଓ ଆମେ ବି ଗଛରୁ ତୋଳି ପାଟିଲା ଆପ୍ରିକଟ କିଛିଟା ପାଟିରେ ପକାଇ ପକାଇ ଆଗକୁ ବଢ଼ି ଚାଲିଲୁ । ପ୍ରାୟ ଦେଢ଼ ଘଣ୍ଟା ଚାଲିଚାଲି ଗଲାପରେ ଆମେ ଓଏସ୍‌ସି ସିଟିରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିଲୁ । ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚିଲା ପରେ ସେଠାରେ ଥିବା ସୁନ୍ଦର ହ୍ରଦକୁ ଦେଖି ଚାଲି ଚାଲି ଯିବାର ସବୁ କ୍ଳାନ୍ତି ମେଣ୍ଟି ଯାଇଥିଲା । ଖରାଦିନ ହୋଇଥିବାରୁ ଆମେ ଗାଧେଇବାର ଯୋଜନା କରି ଯାଇଥିଲୁ । ପାହାଡ଼ ନିକଟରେ ଥିବା ହ୍ରଦଟି ଖରାଦିନେ ବହୁ ପର୍ଯ୍ୟଟକଙ୍କୁ ଆକୃଷ୍ଟ କରେ । ହ୍ରଦ ଚାରିପଟେ ସବୁଜ ରଙ୍ଗର ଘାସ ସହ ବିଭିନ୍ନ ଫୁଲ ଓ ଫଳ ଗଛ ଏହାର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟକୁ ବହୁ ଗୁଣରେ ବଢ଼ାଇ ଦେଇଥିଲା । ହ୍ରଦରେ ବିଭିନ୍ନ ଜଳ କ୍ରୀଡ଼ାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇଛି । କିଛି ସମୟ ହ୍ରଦ ଚାରିପଟେ ବୁଲିଲା ପରେ ଆମେ ଆଉ ବେଶୀ ସମୟ ନଷ୍ଟ ନ କରି ହ୍ରଦ ଭିତରକୁ ଗାଧେଇବାକୁ ଚାଲି ଚାଲୁ । ହ୍ରଦର ପାଣି ବହୁତ ସ୍ବଚ୍ଛ । ପାଣି ତଳେ ଥିବା ମାଛମାନଙ୍କୁ ଅତି ସହଜରେ ଦେଖି ଦେଉଥିଲା । ଏହାର ସ୍ବଚ୍ଛ ପାଣିକୁ ଦେଖି ଓଡ଼ିଆରେ ପଢ଼ିଥିବା ଏକ ଗପ “ଚକ୍ବଳିଆ ପଣ୍ଡା ଓ କାଚ କେନ୍ଦୁ ପାଣି” କଥା ମନେ ପଡ଼ି ଯାଇଥିଲା । ମନ ଭରି ପାଣିରେ ଗାଧେଇଲା ପରେ ଆମେ ପୁଣି ଚାଲି ଚାଲି ଫେରିଥିଲୁ । ଆସିଲାବେଳେ “ଡ୍ରାନ୍ସ” ନଦୀ କୂଳରେ ବସି ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଭୋଜନ କରିଥିଲୁ । ନଦୀ କୂଳରେ ବସି ଥଣ୍ଡା ଥଣ୍ଡା ପବନରେ ଭୋଜନ କରିବା ଏକ ନିଆରା ଅନୁଭୂତି ଥିଲା ।

ଚିତ୍ର ୨ : ଓଏସ୍‌ସି ସିଟି ନିକଟରେ ଥିବା ହ୍ରଦ

ସେମିତି ଆଉ ଗୋଟିଏ ଛୁଟି ଦିନରେ ଆମେ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ସୁଇଜରଲାଣ୍ଡର ଅନ୍ୟ ଏକ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ସହର ଲଉଜେନକୁ ବୁଲିବାକୁ ବାହାରିଲୁ । ଲଉଜେନ ସହରଟି ମୁଖ୍ୟତଃ ଏଠାରେ ଥିବା ଶିକ୍ଷାନୁଷ୍ଠାନ ଇପିଏଫଏଲ ପାଇଁ ପ୍ରସିଦ୍ଧ । ଏହାଛଡ଼ା ଏଠାରେ ଥିବା ବିଶ୍ୱ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଲମ୍ପିକ ମିଉଜିୟମ ପ୍ରତି ବର୍ଷ ପ୍ରାୟ ୨,୫୦,୦୦୦ ପର୍ଯ୍ୟଟକଙ୍କୁ ଆକୃଷ୍ଟ କରେ । ଖେଳ କ୍ରୀଡ଼ାରେ ରୁଚି ରଖୁଥିବା ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ଏହାର ମହତ୍ତ୍ୱ ବହୁତ ଅଧିକ । ଆମେ ମାର୍ଟିନିରୁ ବାହାରି ଟ୍ରେନରେ ଯାଇ ଲଉଜେନରେ ପହଞ୍ଚିଲୁ । ଯଦିଓ ଜାଗା ଖୋଜିବାରେ ଟିକେ ସମୟ ଲାଗିଲା, କିନ୍ତୁ ସେଠି ପହଞ୍ଚିଲା ପରେ ସବୁ ଭୁଲି ମିଉଜିୟମ ଦେଖିବାରେ ଲାଗି ଯାଇଥିଲୁ । ମିଉଜିୟମଟି ମୁଖ୍ୟତଃ ଦୁଇ ଭାଗରେ ବିଭକ୍ତ । ଆମେ ପ୍ରଥମେ ବାହାର ଭାଗଟି ବୁଲି ଦେଖୁଥିଲୁ । ଏଠାରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଖେଳାଳିମାନଙ୍କର ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ରଖା ଯାଇଛି । ଏଠାରେ ବିଭିନ୍ନ ଖେଳ ସହ ସମ୍ପୃକ୍ତ ମୂର୍ତ୍ତି ସବୁ ରଖା ଯାଇଛି । ସବୁଠୁ ଆକର୍ଷଣୀୟ କେନ୍ଦ୍ରବିନ୍ଦୁ ଥିଲା ଏଠାରେ ଥିବା ଦୌଡ଼ିବା ଟ୍ରାକ । ଆମେ ବି ସେଠି ଦୌଡ଼ିବା ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲୁ । ବିଭିନ୍ନ ଦେଶ ବିଦେଶରୁ ଆସିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟଟକମାନେ ମଧ୍ୟ ଟ୍ରାକ ଉପରେ ଦୌଡ଼ିବାର ମଜା ନେଉଥିଲେ ।

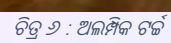
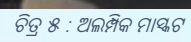
ଚିତ୍ର 3 : ଅଲମ୍ପିକ ମିଉଜିୟମର ମୁଖ୍ୟ ଦ୍ଵାର

ମିଉଜିୟମର ବାହାର ଭାଗରେ ବୁଲି ସରିଲା ପରେ ଆମେ ମିଉଜିୟମ ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କଲୁ । ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ଟିକେଟ କାଟିବାକୁ ପଡ଼େ । ଆମେ ଟ୍ରେନ ଟିକେଟ ସହ ମିଉଜିୟମ ଟିକେଟ ବି ମାର୍ଟିନି ଷ୍ଟେସନରୁ କିଣି ଦେଇଥିବାରୁ ସହଜରେ ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କରିଗଲୁ । ସୁଇଜରଲ୍ୟାଣ୍ଡରେ ଅନ୍ୟ ଏକ ସୁବିଧା ମୋତେ ବହୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିଥିଲା ତାହା ହେଉଛି ଏଠିକାର ଟ୍ରେନ ଟିକେଟ କାଉଣ୍ଟର । ଏଠି ଟ୍ରେନ ଟିକେଟ ସହ ଜଣେ ଅତି ସହଜରେ ବସ୍, ମେଟ୍ରୋ, ମିଉଜିୟମ ଟିକେଟ ଇତ୍ୟାଦି କମ ମୂଲ୍ୟରେ ଏକା ଥରକେ କିଣି ପାରିବ । ଟିକେଟ କାଉଣ୍ଟରରେ ବୁଲିବାକୁ ଯାଉଥିବା ଜାଗା ବିଷୟରେ ପଚାରିଲେ ସେମାନେ ଜାଗା ଓ ସେଠାକୁ ଯାଉଥିବା ବସ୍, ମେଟ୍ରୋ ଓ ମିଉଜିୟମ ଟିକେଟର ବିବରଣୀ ସହ ଟିକେଟ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି । ଏକାଥରେ ସବୁ ଟିକେଟ କଲେ, କମ ମୂଲ୍ୟରେ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ୧୯୯୩ରେ ନିର୍ମିତ ଅଲମ୍ପିକ ମିଉଜିୟମଟି ୩ ମହଲା ବିଶିଷ୍ଟ, ଯେଉଁଠି ମାଟି ଉପରେ ଗୋଟେ ମହଲା ଓ ମାଟି ତଳେ ଆଉ ଦୁଇ ମହଲା ଅବସ୍ଥିତ । ମିଉଜିୟମକୁ ପ୍ରବେଶ କଲେ ପ୍ରଥମେ ଅଲମ୍ପିକ ଖେଳର ଜନ୍ମ ଓ ଏହାର

ଇତିହାସ ବଡ଼ ବଡ଼ ଟେଲିଭିଜନ ପରଦାରେ ପ୍ରଦର୍ଶିତ ହେଉଥାଏ ଯାହାକି ଦେଖିବାକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବାସ୍ତବିକ ଲାଗେ । ତା'ତଳ ଦୁଇ ମହଲାରେ ମୁଖ୍ୟତ ଖେଳ ସହ ଜଡ଼ିତ ତଥ୍ୟ, ସାମଗ୍ରୀ ସହ ପର୍ଯ୍ୟଟକମାନଙ୍କ ମନୋରଞ୍ଜନ ପାଇଁ କିଛିଟା ଖେଳ ରଖା ଯାଇଛି । ଏଠାରେ ଅଲମ୍ପିକ ଖେଳ ସହ ସମ୍ପୃକ୍ତ ବିଭିନ୍ନ ସାମଗ୍ରୀ ଯଥା ଅଲମ୍ପିକ ପୋଷାକ, ଅଲମ୍ପିକ ମେଡାଲ, ଅଲମ୍ପିକ ଟର୍ଚ୍ଚ, ଅଲମ୍ପିକ ମାସ୍କଟ ଇତ୍ୟାଦି ଅତି ଯତ୍ନ ସହକାରେ ରଖା ଯାଇଛି । ବିଭିନ୍ନ ଦେଶରେ ଆୟୋଜିତ ହେଇଥିବା ଅଲମ୍ପିକର ଭିଡ଼ିଓ ଓ ଏହା ସହ ଜଡ଼ିତ ତଥ୍ୟ ଓ ସାମଗ୍ରୀ ସବୁ ଏଠାରେ ରଖା ଯାଇଛି । ମିଉଜିୟମ ଭିତର ବୁଲି ଦେଖିଲା ପରେ ଆମେ ଏଠାରେ ରଖା ଯାଇଥିବା କିଛିଟା ଖେଳ ଖେଳିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲୁ । ଆଉ ଶେଷରେ କିଛି ସମୟ ବସି ପୁରୁଣା ଅଲମ୍ପିକର ଭିଡ଼ିଓ ଦେଖିଲୁ । ଅଲମ୍ପିକ ମିଉଜିୟମଟି ଜେନେଭା ହ୍ରଦ କୂଳରେ ଅବସ୍ଥିତ, ତେଣୁ ଫେରିଲା ବେଳକୁ ଜେନେଭା ହ୍ରଦ କୂଳରେ କିଛି ସମୟ ବିତାଇ ପୁଣି ମାର୍ଟିନିକୁ ଫେରି ଆସିଲୁ ।

ଚିତ୍ର ୪ : ଅଲମ୍ପିକ ମିଉଜିୟମର ରେସିଙ୍ଗ ଟ୍ରାକ

କିଛି ସହକର୍ମୀଙ୍କ ଉପଦେଶ ଅନୁସାରେ କିଛି ଦିନ ପୂର୍ବରୁ ସେମିତି ଏକ ସୁନ୍ଦର ସ୍ଥାନ ସାମ୍ବଲାଇ ଦେଖିବାର ସୁଯୋଗ ମିଳିଥିଲା । ଆଲ୍‌ପସ୍ ପର୍ବତର ବହୁ ଉଚ୍ଚରେ (୧୪୭୦ ମିଟର) ଅବସ୍ଥିତ ସାମ୍ବଲାଇ ଗାଆଁଟି ନିଜର ପ୍ରାକୃତିକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ବର୍ଷସାରା ବିଭିନ୍ନ ଦେଶର ବହୁ ପର୍ଯ୍ୟଟକମାନଙ୍କୁ ଆକୃଷ୍ଟ କରେ । ମାର୍ଟିନିରୁ ବାହାରି ସେଣ୍ଟ ବର୍ଣ୍ଡାର୍ଡ ନାମକ ଏକ ସ୍ବତନ୍ତ୍ର ଟ୍ରେନରେ ବସି ଆମେ ଅନ୍ୟ ଗୋଟି ଛୋଟ ଷ୍ଟେସନ ଓର୍ସର୍ସ ଅଭିମୁଖେ ଯାତ୍ରା କଲୁ । ମାର୍ଟିନିରୁ ଓର୍ସର୍ସକୁ ଟ୍ରେନ ଯାତ୍ରା ବହୁତ ରୋମାଞ୍ଚକର ଥିଲା । ଟ୍ରେନଟି ଧୀରେ ଧୀରେ ପାହାଡ଼ ଚଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା । ପାହାଡ଼ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ବହୁ ଛୋଟଛୋଟ ଘର ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥିଲା । ଘରଗୁଡ଼ିକ ବେଶୀ ବଡ଼ ନ ହେଲେ ବି ଏହାର ବଗିଚାଗୁଡ଼ିକ ଖୁବ ଆକର୍ଷଣୀୟ ଥିଲା । ସୁଇଜରଲାଣ୍ଡରେ ବୁଲିଥିବା ବିଭିନ୍ନ ଜାଗାର ଅନୁଭୂତିରୁ ମୁଁ ଦେଖିଲି ଏଠି ପାହାଡ଼ର ବହୁ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଲୋକମାନେ ଘର କରି ରହିଥାନ୍ତି ଓ ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ଦରକାରୀ ସୁବିଧା ସବୁ ଉପଲବ୍ଧ । ପାହାଡ଼ ଉପରେ ଅଙ୍ଗୁରୁ ଗଛସବୁ ଧାଡ଼ି ଧାଡ଼ି ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥିଲା । କିଛି ସମୟ ଟ୍ରେନ ଯାତ୍ରା ପରେ ଆମେ ଓର୍ସର୍ସ ଷ୍ଟେସନରେ ପହଞ୍ଚିଲୁ । ସେଠାରୁ ଆଉ ଆଗକୁ ଟ୍ରେନ ଗ୍ରାକ ନାହିଁ, ତେଣୁ ସେଠୁ ଏକ ବସ୍ ଯୋଗେ ଆମେ ଆମର ଗନ୍ତବ୍ୟ ସ୍ଥଳ ସାମ୍ବଲାଇକୁ ଯାତ୍ରା କଲୁ । ବସଟି ଆମକୁ ଅଙ୍କାବଙ୍କା ଘାଟି ରୋଡ୍ ଦେଇ ପାହାଡ଼ର ବହୁ ଉଚ୍ଚକୁ ନେଇ ଶେଷରେ ସାମ୍ବଲାଇରେ ପହଞ୍ଚାଇ ଦେଲା । ସାମ୍ବଲାଇ ମୁଖ୍ୟତଃ ଆଲ୍‌ପସ୍ ପର୍ବତର ବହୁ ଉଚ୍ଚରେ ଥିବା ଏକ ଗାଁ । ଏଠାରେ ଥିବା ପାହାଡ଼ ଚଢ଼ିବାକୁ ବହୁ ପର୍ଯ୍ୟଟକ ନିଜ ନିଜ ଉପକରଣ ସହ ଏଠାକୁ ଆସିଥାନ୍ତି । ଆଉ ପାହାଡ଼ ଉପରକୁ ଚଢ଼ିବାକୁ ଆମେ ଉଚିତ ମନେ ନ କରି ସେଠାରେ ଥିବା ଆଖ ପାଖ ଜଙ୍ଗଲ, ଝରଣା, ହ୍ରଦ ଇତ୍ୟାଦି ବୁଲିବାକୁ ଲାଗିଲୁ । ପ୍ରଥମେ ଜଙ୍ଗଲ ଭିତରକୁ କିଛି ବାଟ ଏକ ଝରଣା କୂଳ ଦେଇ ଚାଲି ଚାଲି ଗଲୁ, କିନ୍ତୁ ଧୀରେ ଧୀରେ ରାସ୍ତାଟି କଠିନ ହେବାରୁ ଆଉ ବେଶୀ ଆଗକୁ ନ ଯାଇ ସେଠୁ କିଛି ସମୟ ଝରଣା କୂଳରେ ଅତିବାହିତ କରି ଫେରି ଆସିଲୁ । ଫେରିବା ବାଟରେ ଏକ ସୁନ୍ଦର ଜାଗା ଦେଖି ବସିଲୁ ଓ ଘରୁ ନେଇଥିବା ଖାଦ୍ୟ ବାହାର କରି ଖାଇବାରେ ଲାଗିଲୁ । କିଛି ସମୟ ବିଶ୍ରାମ ପରେ ଚାଲି ଚାଲି ପାଖରେ ଥିବା ଏକ ସୁନ୍ଦର ହ୍ରଦ କୂଳରେ ପହଞ୍ଚିଲୁ । ହ୍ରଦଟି ପାହାଡ଼ରୁ ବହି ଆସୁଥିବା ଝରଣାରେ ତିଆରି ଭଳି ମୋଟେ ଲାଗିଲା । ହ୍ରଦ କୂଳଟି ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଥିଲା ଓ

ସେଠାରେ କାଠର ବେଞ୍ଚ ସବୁ ବସିବାପାଇଁ ତିଆରି କରାଯାଇଥିଲା । ଲୋକମାନେ ହ୍ରଦରେ ଛୋଟ ଛୋଟ ପେଡାଲ ବୋଟ୍‌ରେ ବୁଲୁଥାନ୍ତି । ବହୁ ସମୟ ହ୍ରଦ କୂଳରେ ବିତାଇଲେ ପରେ ବି ମନ ଭରୁ ନ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଡେରି ହେଉଥିବାରୁ ସେଠାରୁ ବସ୍‌ଷ୍ଟାଣ୍ଡ ଆଡ଼କୁ ଚାଲିବାକୁ ଲାଗିଲୁ । ବସ୍ ଆସିବାକୁ କିଛି ସମୟ ଥିବାରୁ ସମୟ କାଟିବାକୁ ଆଖପାଖ ଦୋକାନରେ ମିଳୁଥିବା ସାମଗ୍ରୀ ସବୁ ଦେଖିବାକୁ ଲାଗିଲୁ । ହୋଟେଲ ଓ ଘରଗୁଡ଼ିକ ଛୋଟ ହେଲେ ବି ବିଭିନ୍ନ ଫୁଲ ଗଛରେ ସଜା ହୋଇ ଏତେ ସୁନ୍ଦର ଲାଗୁଥିଲା ଯେ ଏହାର ଫୋଟୋ ନ ଉଠାଇ ରହି ହେଲାନି । କିଛି ଦୋକାନ ବୁଲିସାରି ଆମେ ବସି ଆଇସକ୍ରିମ ଖାଇବାରେ ଲାଗିଲୁ । କିଛି ସମୟ ପରେ ବସ୍ ଆସିଗଲା ଓ ଆମେ ପୁଣି ବସ୍‌ରେ ବସି ଓର୍ସର୍ଭକୁ ଫେରିବାକୁ ଲାଗିଲୁ । ବସ୍‌ରେ ଫେରିଲା ବେଳେ ତଳକୁ ଦେଖି ଲାଗୁଥିଲା ଯେ ଆମେ ପାହାଡ଼ର କେତେ ଉପରକୁ ଚାଲି ଯାଇଥିଲୁ । ଓର୍ସର୍ଭରେ ପହଞ୍ଚି ସେଠୁ ପୁଣି ଟ୍ରେନରେ ମାର୍ଟିନି ଫେରି ଆସିଲୁ ।

ଚିତ୍ର ୭ : ସାମ୍ବଲିକ ହ୍ରଦ

ଚିତ୍ର ୮ : ସାମ୍ବଲାଇକରେ ଥିବା ଏକ ହୋଟେଲ

ସେମିତିରେ ସୁଇଜରଲ୍ୟାଣ୍ଡରେ ଦେଖିବାକୁ ବହୁ ଦର୍ଶନୀୟ ସ୍ଥାନ ଅଛି । ଯଦିଓ ସବୁ ଦେଖିବା ସମ୍ଭବପର ନୁହେଁ ତଥାପି ଆମର ୮ ମାସର ରହଣି ଭିତରେ ବହୁ ନୂଆନୂଆ ଜାଗା ଦେଖିବାର ସୁଯୋଗ ମିଳିଛି ଓ ବହୁତ କିଛି ବାକି ରହିଯାଇଛି ଯାହାକୁ ଦେଖିବାର ସୁଯୋଗ ଭବିଷ୍ୟତରେ ମିଳିପାରେ ବୋଲି ଆଶା କରୁଛି । ଶେଷରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଲେଖକ ସୁସାନ ସୋଂଟାଗଙ୍କ ନିମ୍ନଲିଖିତ ଉକ୍ତିରେ ଭ୍ରମଣ କାହାଣୀଟିକୁ ଶେଷ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛି ।

“I haven’t been everywhere, but it’s on my list.” – Susan Sontag

କଲେଜ କ୍ୟାଣ୍ଟିନରେ

ହେଃ ରହ ମ.. ମୁଁ ମ୍ୟାସେଜ୍
ଡେକ୍ କରୁଛି । ମତେ ପ୍ଲୁଜ୍
ଡିଷ୍ଟର୍ବ୍ କରେନା ।

ହୁବି... ଏ ହୁବି ଦେଖେ..
ଅନିଶ ଆସିଲାଣି
କ୍ୟାଣ୍ଟିନକୁ !!

ହୁବି ଦେଖେ ନା...
ପ୍ଲୁଜ୍ । ସେ କେତେ
କ୍ୟାଟ୍ ଦିଶୁଛି ଯେଲୋ
ଟି-ସାର୍ଟରେ ।

ଓଃ ନୋ !! ଏତେ ଶୀଘ୍ର
କ୍ଲାସ୍ ଟାଇମ୍
ହେଉଗଲା ? ଅନିଶ ଅଛି
ଏଠି । ମତେ ଯିବାକୁ
ଇଚ୍ଛା ହଉନି ।

ରୋମା, ଯଦି ସେ ତତେ
କ୍ୟାଟ୍ ଲାଗୁଛି ଯା ତାକୁ ତା'
ମୁହଁରେ କହିଦବୁ ।

ନାହିଁରେ ବାବା । ମତେ
ଡର ଲାଗୁଛି ।

ତାକୁ କ୍ଲାସ୍ ସରିଲା
ପରେ ଷ୍ଟକ୍ କରିବୁ ।
ଆସ ଏବେ ।

କେତେ ଦିନ ଏମିତି ଡରିବୁ ?

ଚାରିମାସ ହେଲା ତାକୁ ଏମିତି କ୍ୟାଣ୍ଟିନରେ,
କରିଡ଼ୋରରେ, ସ୍କୋର୍ପସ୍ ଗ୍ରାଉଣ୍ଡରେ ଦେଖି ଚାଲିଛି ।
କେତେ ଦିନ ଆଉ ଏଭଳି ଚାଲିବ ?

ବୋର ? ? ମୁଁ
ତତେ ବୋର
କରୁଛି ??

ହଉ ହଉ ଥାଉ । ଏତେ ଆଉ
ମେଲୋଡ୍ରାମା କରେନି । ଚାଲେ ଯିବା
। କ୍ଲାସ୍ ଟାଇମ୍ ହେଲାଣି ।

ମୁଁ ଜାଣିନି । କେତେ
ଦିନ ଚାଲିବ ।

ମାନେ ? ତୁ ଏମିତି ସବୁଦିନ
ମତେ ତା' ବିଷୟରେ କହି
କହି ବୋର କରି ଚାଲିଥିବୁ ?

ଶୁଭପଲ୍ଲବ ପ୍ରତି ଆପଣମାନଙ୍କର ଥିବା ଭଲ ପାଇବା ହିଁ ଆମ ପାଇଁ ପ୍ରେରଣା । ଆପଣମାନଙ୍କର ପରାମର୍ଶରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା ଏହାର ଅଡ଼ିଓ ରେକର୍ଡିଂ କାର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ସଭିଙ୍କର ସହଯୋଗ ଫଳରେ ଆଜି ପୂର୍ବ ପ୍ରକାଶିତ ଲେଖାଗୁଡ଼ିକର ଅଡ଼ିଓ ଏବେ ଇଣ୍ଟରନେଟରେ ଖୋଲା ଭାବେ ଉପଲବ୍ଧ । ପୂର୍ବଧର ଭଳି ଏଥର ମଧ୍ୟ କିଛି ଭିନ୍ନ କରିବାର ପ୍ରଚେଷ୍ଟା କରିଛୁ ।

ଆପଣମାନଙ୍କର ଏହିଭଳି ଭଲପାଇବା ଆଶା କରୁଛୁ ଏହି ସଂସ୍କରଣ ପାଇଁ ଏବଂ ଅଡ଼ିଓ ରେକର୍ଡିଂ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଆପଣମାନଙ୍କର ସହଯୋଗ ମଧ୍ୟ କାମନା କରୁଛୁ । ଯୁ-ଟ୍ୟୁବ୍ରେ ଅଡ଼ିଓ ଆସିବା ପରେ ଗପ ଶୁଣିବାକୁ ରୁଚି ରଖୁଥିବା କିମ୍ବା ଓଡ଼ିଆ ଲିପି ଭଲ ଭାବରେ ପଢ଼ିପାରୁନଥିବା ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ ସହ ସେୟାର କରିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରୁଛୁ । ଏଥିସହ ଯଦି କୌଣସି ଲେଖାର ରେକର୍ଡିଂ ଆପଣ ନିଜେ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିବେ, ତେବେ ମୋବାଇଲେ ରେକର୍ଡିଂ କରି ଆମକୁ ଇ-ମେଲ୍ ମାଧ୍ୟମରେ ପଠାଇପାରିବେ ।

ସର୍ବୋପରି ଏହି ସଂସ୍କରଣର ପ୍ରକାଶିତ ଲେଖା ତଥା ପତ୍ରିକା ବିଷୟରେ ମତାମତ ଦେବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରୁଛୁ । ଆମର ୱେବସାଇଟ୍ରେ ଲେଖା ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛୁକ ଲେଖକ/ଲେଖକାମାନେ ଆମକୁ ଇ-ମେଲ୍ ଜରିଆରେ ପଠାଇପାରିବେ । ମେଲ୍ କରିବା ସମୟରେ ଠିକଣାର ବନାନକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖି Text ଆକାରରେ ଲେଖି ସାଙ୍ଗରେ ଗୋଟିଏ ଫଟୋ ପଠାଇବାକୁ ଅନୁରୋଧ ।

ଇ-ମେଲ୍: shubhapallaba@gmail.com

ୟୁ-ଟ୍ୟୁବ୍: <http://youtube.com/Shubhapallaba>

ସୋସିଆଲ ମିଡ଼ିଆ: [Facebook](#), [twitter](#), [Insta/@Shubhapallaba](#)

ୱେବସାଇଟ୍: <http://shubhapallaba.in>

WhatsApp: +91 7008899643

©Shubhapallaba